

REALITATEA

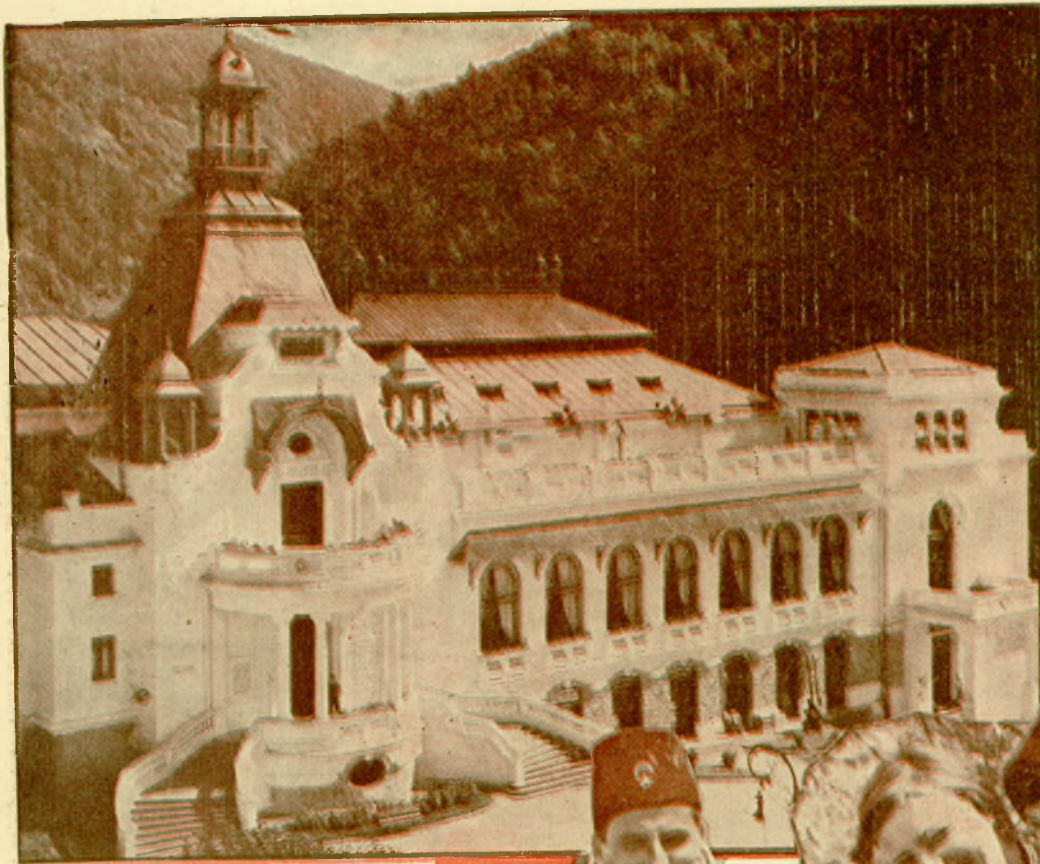
ilustrată

Principesa Ileana și arhiducele Anton de Habsburg, a căror căsătorie va avea loc în curând.

Foto I. Berman-„Realitatea”

PREȚUL 10 LEI

Casino-ul din Sinaia

W
H
E
G
M
A
T
U
R
A

N. KIRITISCU.

IN CURAND va începe, ba chiar a și început, emigrarea bucureștenilor spre localitățile climaterice. Sunt trei feluri de localități climaterice:

- 1) De bae;
- 2) De munte;
- 3) De ape minerale.

Categoria treia este formată din primele două, deoarece toată lumea știe că *bae* se face cu apă, și că orice munte are la bază minerale. Dar așa este denumirea, așa s'o lăsăm. Să vedem cum se poate petrece în fiecare.

LA BAI DE MARE.

În valurile de căldură care vor curge asupra Bucureștiului, garantat că oricine își va căuta salvarea în răcoarea băilor de mare. Cea mai mare dintre stațiunile balneare este Constanța.

Constanța este după toate cunoștințele noastre geografice, un port la mare... *preț*. Toți locuitorii săi dezvoltă o mare activitate în port. Negustorii fac *ex-port*, birjarii *trans-port*, contabilii *re-port*, militarii *ra-port*. Un farmec în plus: toți bășinașii umblă în *portul*... național.

ISTORIC.

Constanța are o obârșie foarte aristocrată, întrucât are pe *Mamaia* și pe *Tataia*. Ca orice femeie, ea provine dintr-o coastă a lui Adam-Clisi. Pe vremuri Constanța a avut onoarea să primească în gazdă pe ilustrul Ovidiu, care însă își mută locul în fiecare an.

În ultimul timp întorsese spatele primăriei, fiind suferat că l-a impus la taxe prea mari.

GRAIURI ȘI OBICEIURI

Deși oraș românesc în Constanța se vorbește o limbă specială. Astfel negustorului i se spune: *Fran-gopol*; acest cuvânt e scris pe cea mai mare parte din firmele magazinelor din oraș.

Proprietarilor de corăbii li se zice *armatori*, deși corăbiile lor n'au nici un fel de arme sau munițiuni, ci doar mășline și lămâi.

Corăbiile din port se împart în a) torpiloare și cele care nu sunt torpiloare sunt b) *contra-torpiloare*.

În largul mării se află o soacră plutitoare, numită *geamandură*. Din cauză că se găsește lângă mare, Constanța are o mare populație flotantă.

BAILE.

Constanța se bucură de mai multe feluri de băi:

- 1) De mare inghesuală, pe plajă.
- 2) De nămol, pe șosele și pe străzi.
- 3) De picioare, la dancîng.

În sfârșit când vrei să te *curești*... atunci mergi la azino.

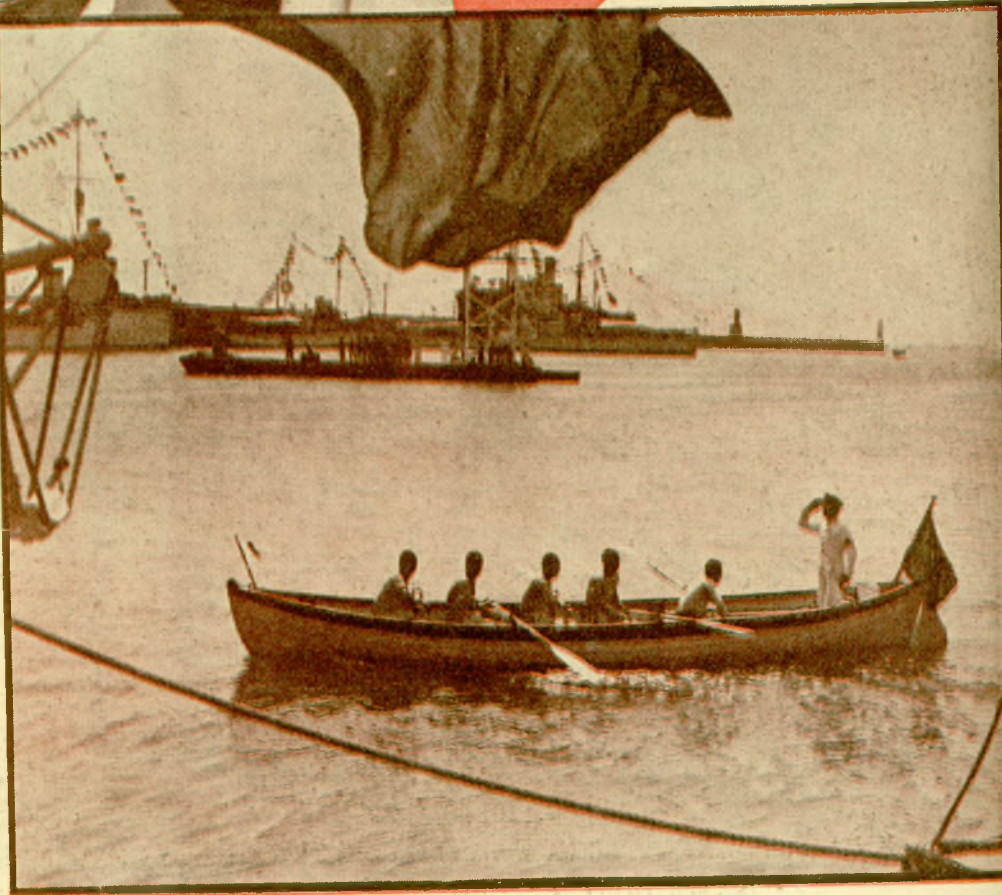
CE E CAZINOUL?

Este o instituție de purificare și asanare... a buzunarelor. Dacă mergi la *chemin de fer* îndată ai luat un cal. De-aceia este preferabil să mergi la bulă.

Pentru aceasta, ca la autotomat, schimbi mișoarele cu jetoane. Apoi aștepti. Când crupierul a strigat: — „Faceți jocurile, domnilor”, te-ai și repezit să mizezi tot ca să faci jocul antreprenorului. Dar deabia după aceea auzi:

— „Jocurile sunt făcute!”, fiindcă dacă ai fi știut dinainte că sunt făcute numai miză. Bine înțeles iese numărul pe care nu l-ai jucat și atunci te pregătești să pleci amețit, de par'că ți-ar fi căzut ceva în cap. Tocmai atunci auzi vocea imperioasă a crupierului: (Continuare în pag. 6-a)

Un grup de cititori ai revistei noastre, la plajă; jos: O serbare maritimă la Constanța

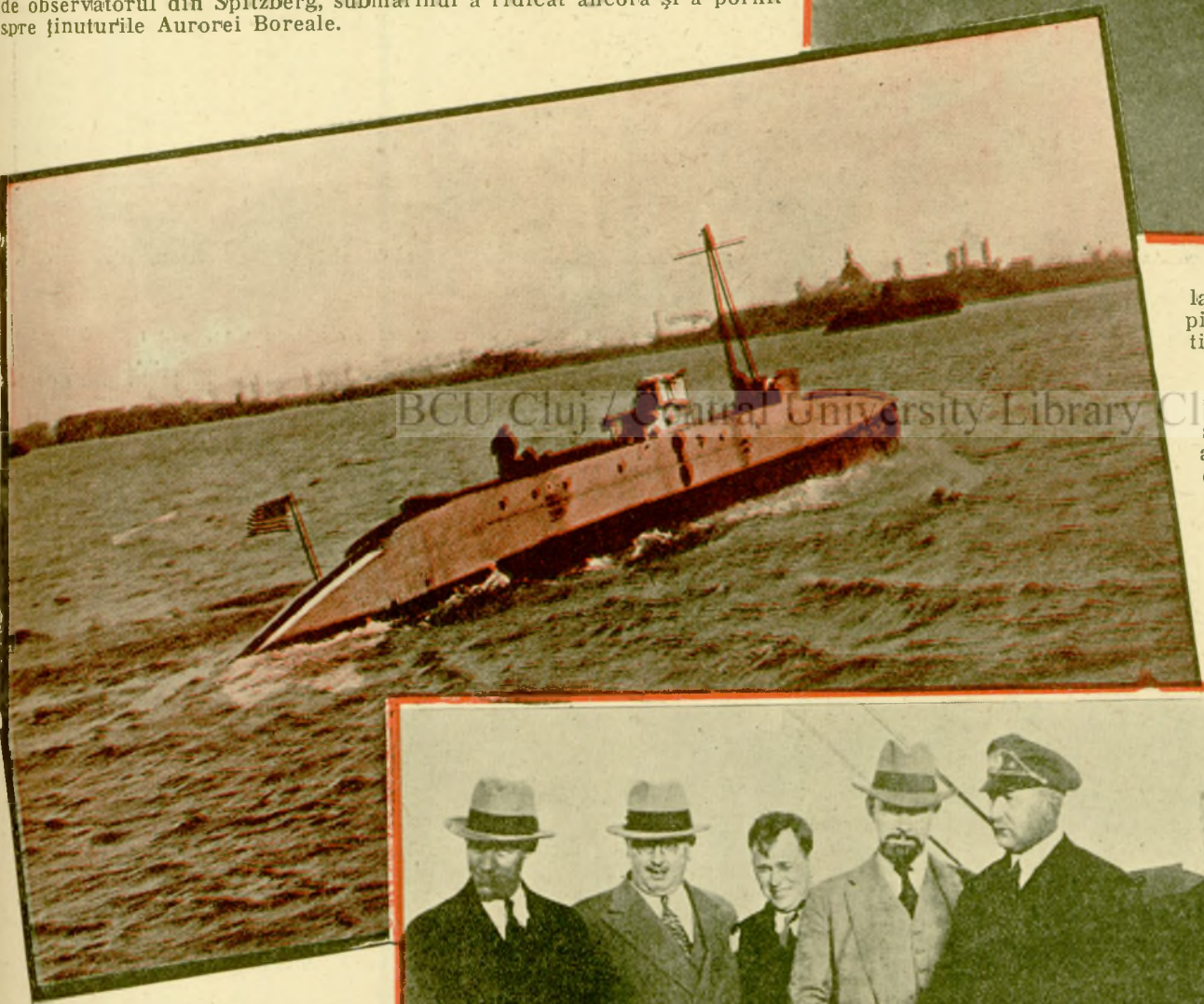
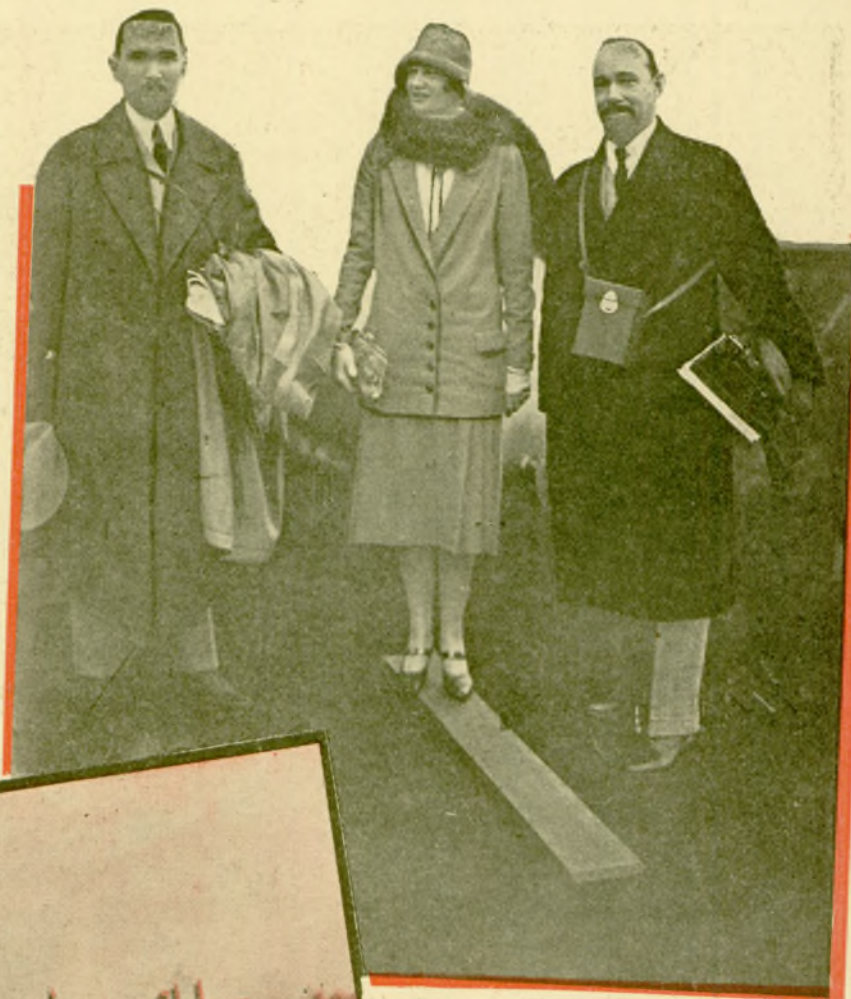

Cronica științifică

Cu NAUTILUS LA POLUL NORD

SUBMARINUL „Nautilus” a părăsit șantierul din Camden la 23 Martie și a plecat la New-York unde a rămas două luni și mai bine.

Abia la 30 Mai, în urma știrilor meteorologice favorabile, transmise de observatorul din Spitzberg, submarinul a ridicat ancora și a pornit spre ținuturile Aurorii Boreale.

la Pol sub apă și sub ghețari, respirând zile și nopți întregi aer artificial.

Fie ca și Sir Wilkins să fie favorizat de acelaș noroc ca prof. Picard, deoarece toate expedițiile științifice cași multe alte năzuinți ale oamenilor și ale popoarelor, depind de acest fetiș numit noroc în care trebuie poate să credem.

OBIECTIVELE LUI „NAUTILUS” LA POL

Expediția condusă de Sir Hu-

Sus: Căpitanul Wilkins, soția sa și căpitanul Danenhower; stg.: „Nautilus” plutind.

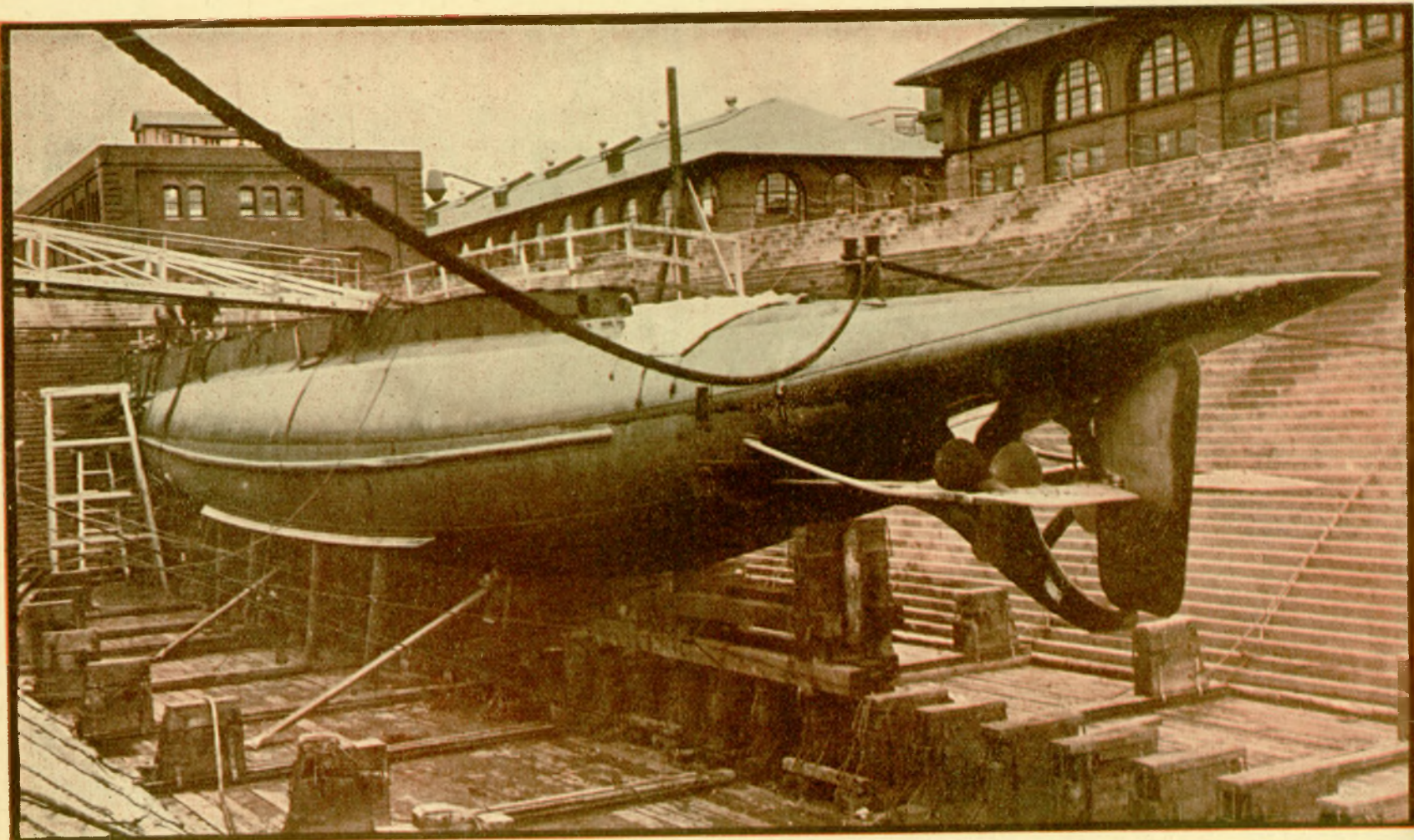

„Nautilus” e cel dintâi submarin destinat unui scop științific, în deosebire de celelalte vase submersibile, construite numai pentru un eventual război.

Până la apariția acestor rânduri e probabil ca „Nautilus” să fi străbătut o mare parte din itinerariul său. Cititorii vor găsi detalii la timp în cronicile noastre imediat ce vom culege știri prin radio, asupra acestei călătorii polare.

Mărturisim că nu știm ce să admirăm mai mult: îndrăzneala profesorului Picard, de a se ridica în stratosferă, într-o gondolă cu aer artificial, sau curajul exploratorului Sir Hubert Wilkins de a merge

Dreapta: Căpitanul Wilkins în mijlocul echipajului său de pe „Nautilus”.

Submarinul „Nautilus” în șantier, după toate modificările aduse, în preajma lansării.

bert Wilkins are de scop să facă în primul rând cercetări de oceanografie și meteorologie.

Ea e prevăzută cu cele mai perfecționate aparate construite până azi, între altele cu celule foto-electrice, permițând televiziunea și telecinematografierea viețuitoarelor din adâncul oceanului.

In drumul spre Pol, submarinul va sparge din când în când banchi-

zele de gheață, cu ajutorul unor burghie electrice, permițând specialiștilor să facă cercetări la suprafață.

„Nautilus” nu va merge tot timpul sub apă. Chiar în apropierea polului există porțiuni navigabile. Nici un vapor n'a putut ajunge însă la pol, deoarece din loc în loc există banchize perpetue, formate din gheață, care nu se topește nici vara. În plus chiar zonele navigabile sunt primejdioase, din cauza icebergurilor, care au înconjurat și sfărâmat atâtea vapoare.

Ori „Nautilus” poate pluti pe ocean ca orice vapor și când e oprit de ghețari, se afundă până la 150 metri, putând înconjura icebergurile, ori să treacă pe sub ele, patinând de-a-ndoaselea cu patinele prinse de acoperișul său.

Dacă acest vapor, ce realizează adevărul romanului lui Jules Verne, cu același nume: „Nautilus”, va întâlni munți de gheață, a căror adâncime în ocean va fi mai mare de 150 metri, nu se va înapoia din drum ci va sfredeți un tunel, ori va face un ocol mare, cum va găsi de cuviință statul major al expediției.

PROBLEME METEOROLOGICE

Sir Wilkins e obsedat de ideea rezolvării problemei prezicerilor meteorologice, problemă plină de lacune, din cauza necunoașterii curenților polari marini și aerieni.

Cum frontul polar e bătut de cicloane, al căror mod de formare e necunoscut, meteorologii sunt astfel lipsiți de date suficiente, pentru cunoașterea legilor atmosferice.

Expediția de pe „Nautilus” va aduce primul material mai bogat de observațiuni și măsurători meteorologice circumpolare.

S'a calculat bunăoară că 10 miliarde tone de aer se deplasează zilnic de la o emisferă la alta a globului.

Energia vânturilor a fost calculată la 20 miliarde H. P.

Nu se cunosc însă legile ce dirijează mișcarea acestor forțe.

Observatoarele de la acuator, de la tropice și din țările temperate, au adunat un material vast de observațiuni, timp de o sută de ani, care însă nu pot folosi aproape la nimic, atâta vreme cât nu se va cunoaște formarea curenților polari, cel puțin la unul dintre poli.

Cum cea mai mare parte a lumii: Europa, America de Nord, Asia, întreagă și 3/4 din Africa se găsesc în emisfera boreală, cunoașterea caracteristicilor vremii la Polul Nord și conexiunea cu celelalte latitudini, va aduce lumină în cercurile științifice.

În mod indirect va profita și țara noastră, progresele meteorologiei aducând în primul rând foloase statelor agricole.

AMINTIRILE LUI SIR WILKINS

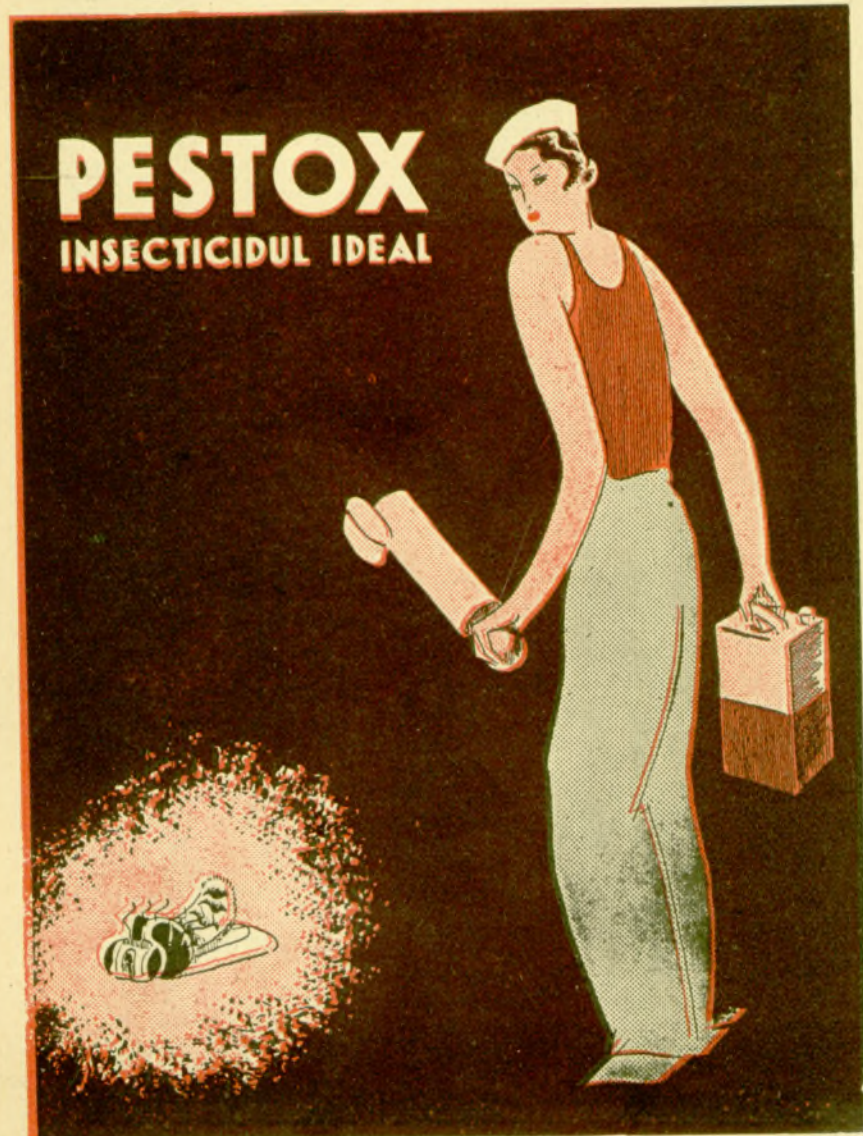
Majoritatea oamenilor au o memorie superficială.

Câți oameni săraci în tinerețe n'au ajuns arhimilionari la bătrânețe grație norocului, împrejurărilor și a simțului lor practic?

Totuș majoritatea acestor îmbogățiți au uitat că odată erau umili și la rândul lor umilesc pe cei săraci.

Tatăl și bunicul lui Sir Wilkins au fost moșieri în Australia.

Într'un an avu loc o secetă grozavă, actualul explorator fiind pe atunci copil.

(Continuare în pag. 6-a)

FEMEI BANDITE

LOMBROSO, celebrul criminolog italian, susținea că în genere femeia e incapabilă de crimă, de violență, că nu poate comite astfel de acte, decât în momente de pasiune, dar că în nici un caz nu posedă sângele rece al premeditării.

Până mai acum câțva timp, lumea declarațiilor părea să corespundă în totul acestei teorii. Plauzibile. Câteva excepții faimoase, ca Sophia Lynos și „Chicago May” care ajunseseră să conducă bande întregi, nu făceau decât să confirme regula de mai sus. Motivele erau prea bine cunoscute. Nu se știe oare că femeile sunt impresionabile? Că și piind capul în momente de cumpănă și că n-au tăria cruzimei? Principalul motiv era însă, că odată cu femeile, ar fi intrat în bandă un val de sentimentalitate cu tot cortegiul său de gelozii și desbinări.

Intretimp însă lucrurile s'au schimbat. Nu numai că femeile iau parte activă la atacuri, dar au dovedit adesea inițiativă și sânge rece, conducând chiar operațiile. Dar, nu e numai atât; s'a descoperit chiar un mare număr de femei, care lucrau singure, cum s'ar spune pe cont propriu și ceea ce-i mai interesant, aceste femei sunt în majoritatea cazurilor tinere și tot atât de însetate de sânge, ca și bărbații.

Una din cele mai obicinuie lovituri ale acestor tâlhari feminini, este atacul automobilelor. Seara, la ora ieșirii dela teatre, fac semn unui șofer, se urcă în taxi și-i dau o adresă spre periferie. Ajungând într'un loc mai izolat, șoferul simte o atingere rece în ceafă. Pasagera îi ordonă să oprească și să coboare din mașină. Când conducătorul s'a executat, îl scotocește, luând toți banii pe care-i găsește asupra lui dispărând apoi.

Sally Scott, alias Dorcas Bacon din Detroit, o tânără guvernanta, în vârstă de 18 ani, foarte drăguță, de o aparență blajină, se afla până mai acum câteva săptămâni în serviciul uneia din cele mai bogate familii din Grosse Point. Găsind anostă această viață, apucă panta tâlhăriei, care-i permitea, — după socotelile ei, — să facă în scurt timp o avere considerabilă. Ambițioasă și dornică de independență, Sally hotărî să lucreze singură, fără a intra în vre-o bandă, fără a se gândi să facă vre-o ucenicie.

Își procură un pistol și porni după aventuri.

Un bărbat de aparență viguroasă o invită să facă o plimbare cu el, într'un roadster. Străinul nu intenționa decât o mică petrecere. Dar ea îi expuse planurile sale și-l convinse s'o întovărășească. Fără a pierde o clipă, se puseră pe lucru.

— Am luat-o în jos pe Jefferson Avenue” declara ea mai târziu.

ziu, „până când am ajuns în dreptul drogheriei, unde am dat prima mea lovitură. Am câștigat fără nici o trudă 25 de dolari și în noaptea următoare am făcut o a doua tâlhărie. Am poruncit oamenilor să ridice mâinile și după ce am golit teigheaua, am tras două focuri în aer, retrăgându-mă. Tovarășul meu era atât de îngrozit de toate astea, încât refuză să meargă mai departe. Mă despărții deci de el și porni către un restaurant, în josul străzii, unde terorizând chelnerii, am luat tot ce-am găsit în cassă”.

Sally Scott

Lipsa de experiență i-a fost fatală: aceste atacuri date la intervale atât de scurte, necesitau o îndelungată pauză. Personalul drogheriei dăduse intretimp o amănunțită descriere a tinerei fete. Mașinile poliției numite „scout cruisers” mișunau prin oraș în căutarea ei și pe când părăsia restaurantul, una din ele îi ieși înainte. Sally căută să se refugieze pe o stradă laterală, dar a fost prinsă.

La poliție, se văzu că purta pe sub mantoul de blană o cămașă bărbătească, cu mânecile suflecate și o fustă scurtă de stofă. Pe brațul drept era tatuat un șarpe, deasupra căruia se aflau vorbele „The godless girl” (fata fără Dumnezeu). Pe brațul drept tatuaul reprezenta un craniu și un pumnal, cu frumoasa deviză: „Moartea înainte necinstei”. Poliția ceru prizonierii să explice sensul acestor originale podoabe.

— „N'am avut niciodată o ființă iubită în apropierea mea”, spuse ea, „și nu cred în Dumnezeu. Părinții mei au divorțat pe când eu eram foarte mică, așa că n'am avut niciodată un cămin. Iubiam totuși oamenii și doriam să le fiu utilă. Visam să mă căsătoresc cu un paralic, numai spre a avea cui să mă dedic. Dar la vârsta de 16 ani un individ își bătu joc de tot ce aveam mai frumos în suflet și de atunci, m'am hotărât să nu mă mai mărit nici-

Nenorocirea fetei fără Dumnezeu a fost că nu făcea parte din nici o bandă, care să-i vină întru ajutor. Dar după executarea pedepsei, care variaza între 2 și 10 ani închisoare, va fi deplin experimentată, deci, un prețios complice pentru orice bandă, oricât de pretențioasă.

Versiunea că femeile nu pot suferi spectacolul torturei s'a dovedit inexactă, nu de mult, când două din ele au asistat la prădarea și schingiuirea unui dentist, anume Edmund Bigall. Puțin după miezul nopții, pe când acesta — venind din oraș cu soția și soacra sa, — băga mașina în garaj, un bandit sări de după un tufiș și alți doi dintr'un automobil, ce se afla de cealaltă parte a străzii. Porunciră celor trei să intre în casă și să aprindă luminile.

La un moment dat, se auzi soneria dela intrare. Unul din bandiți deschise ușa și două tinere fete apărură. Dădură drumul aparatului de radio și în sunete de jazz, dr. Bigall fu buzunărit cu minuțiozitate: i se luă suma de 48 dolari și un inel. Una din femei văzând o brățară de diamante pe brațul soției sale, o smulse, gătindu-se cu ea. Apoi intrară în dormitor, unde luară ciorapii și rochiile d-nei Bigall.

Intre timp dentistul refuzând să arate unde se aflau banii și alte lucruri de preț, una din bandite închise pe soția și pe soacră într'una din odăile de sus ale apartamentului, iar ceilalți îi scoaseră ciorapii și ghetetele. Spre a-l face să vorbească, îi aplicară vârfurile fierbinți ale țigaretelor, pe tălpile goale. Cum prin contactul cu carnea părjolită, țigaretetele amenințau să se stingă, bandiții le treceau complicei lor, care apucându-le între buzele carminate, aspira cu putere fumul, reînsufleându-le.

Departa de a leșina sau de a țipa la vederea torturei, fetele se amuzau grozav pe socoteala victimei, care cu fața schimonosită de durere, făcea eforturi supraomenești pentru a-și înăbuși vaietele, nevrând să-și sperie soția. În cele din urmă, dentistul reuși să se ridice și apucă receptorul telefonului. Bandiții izbucniră în râs, căci avuseseră grija să taie firele. D-rul Bigall profită de acest moment, pentru a sări pe fereastră. Urmărit de gloanțe, ajunse într'o casă învecinată, de unde anunță poliția. Intretimp însă, bandiții dispăruseră.

O altă eroină de acest gen e Anita del Vallee, în vârstă de 19 ani. Lucra câțva timp prin Texas

cu un bandit reputat, anume James Little, până în clipa când poliția îl scoase din circulație, pentru o bucată de vreme. Anita începu atunci să opereze singură. Găsind că bărbații nu erau tocmai înclinați să ia o femeie bandit în serios, se îmbracă bărbătește și fură luni de-a rândul considerabile sume de bani. Apoi a fost prinsă și ea; nu printr'o greșală de tehnică, ci datorită perspicacității unui polițist, prin mâna căruia mai trecuse cu ocazia unei razii și care cu toată travestirea ei, o recunoscuse.

Margareta Bayne o adorabilă fetiță din Chicago; dând un atac într'un magazin, a fost atât de frapată de ridicolul fețelor îngrozite ale celor ce se pomeniseră la un moment dat cu revolverul sub nas, încât izbucni în râs. Goli teigheaua și se retrase, scuturată de hohote. Era un râs ciudat, pe care victimile sale nu putură să-l uite și-l imitară când istorisiră aventura la poliție.

Vesela Margareta continuă să prade și să rădă, până într'o noapte, când în drum spre casă, un polițist observă amabil că la acea oră strada era periculoasă pentru o fată atât de tânără și de drăguță ca ea. Vorbele astea părură atât pe caraghioase femeii bandit, încât izbucni în caracteristicul său râs. Polițistul crezu că recunoaște râsul care-i fusese descris în atâtea rânduri și o arestă.

Alice la Fevre, originară din Long Beach, California, era atât de mândră de infracțiunile sale, încât ținea un jurnal, în care povestea amănunțit fiecare ispravă. Acest jurnal i-a fost însă fatal.

Își inaugură cariera, îmbătând doi tineri bandiți, căroră le fură unelte necesare, un pistol și o lanternă. În al doilea rând, îi trebuia un automobil și natural, și-l procură pe aceeaș cale. Apoi cum era și de așteptat, prădă un depozit de benzină și trecu pe aci la o droguerie. Iată însă că poliția găsindu-i jurnalul, puse capăt febrei sale activități.

Nu mică a fost surpriza și oroarea poliției din Denver — Colorado, când află că în oraș funcționa o școală a crimei. Făcând o descindere la acest institut, găsiră în fruntea lui o femeie, anume Miss Jackie Bayne. Ar fi putut educa încă multă vreme tineretul în aceeaș direcție, dacă unul dintre elevi, — pe care ea îl găsisese foarte puțin dotat pentru această carieră și-l eliminase dela cursuri, n'ar fi desvăluit totul poliției drept răsunare.

ONDULAȚIUNI PERMANENTE

CU NOUL APARAT FACIL

FRIZERIA I. BEER

MOȘILOR, 53

TELEFON 381132

TOT FELUL de ARTICOLE

pentru VOIAJ din

PIELE VERITABILĂ

GĂSIȚI

EFTIN

LA

Fabricile de pielărie, încălțăminte și articole de voiaj

D. MOCIORNITA

București V, Str. Apele Minerale, 67-65

Depozite de vânzare Str. Carol 29, Cal. Griviței 196
Bariera Moșilor Str. Sărindar 12

NEU TRADATORUL

ROMAN DE FRANZ LARWIN

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Asew, un tânăr student din Rostov-Don, după ce delapidază o sumă de bani, pleacă în Germania la studii. Acolo își ia diploma de inginer, pătrunde în cercurile revoluționarilor ruși, pe cari îi trădează, devenind unul din cei mai abili spioni ai poliției ruse.

Asew propune acum formarea unei organizații de luptă: trebuiau să se găsească oameni, cari să știe cum să manipuleze cu bombele și cari să aibă curajul de a le asvârli în trăsurile oamenilor mari de stat, chiar în prezența agenților poliției.

Pentru organizarea acestei trupe, Gerschuni era cel mai indicat. Asew știa că Gerschuni e întotdeauna de acord cu dânsul, și că tot ce-i va ordona să facă, va duce la bun sfârșit.

Această nouă organizație trebuia să fie introdusă cu o faptă mare, faptă care să dea apoi curaj tuturor membrilor acestei trupe. Se plănuiau două atentate, care n'aveau altceva ca scop, decât să demonstreze tovarășilor, că există o putere care-i influențează pe toți și că nu trebuie să existe decât o singură voință. Jertfele au fost alese cu foarte multă precauție.

Prima trebuia să fie Sipjagin. Acesta era un ministru foarte iubit de țară; în anii 1899 și 1900, a înăbușit multe mișcări și demonstrații

studentești. Celebrele lui vorbe „Voi îneca tot Petersburgul în sânge”, a avut mare răsunet în populație. Și acestea au influențat mult la innăbușirea revoltelor studentești.

Asasinul lui Sipjagin urma să fie un tânăr student de 20 ani, un anume Stepan Balmaschew din Kiev. Asew porunci atentatului să plece singur spre locul atentatului, ca în cazul când va fi prins de poliție, să devină martirul și exemplul de curaj, care să îmbărbăteze apoi pe ceilalți tovarăși din această organizație de luptă.

Deghizat în ofițer, Balmaschew coborî dintr-o trăsură, în ziua de 2 Aprilie 1902, în fața palatului Mareski. Ofițerul aghiotant îl pofti în sala de așteptare și-l rugă să aștepte acolo pe ministrul de interne, Sipjagin. Nimănui nu i se păru curios, că acest tânăr afirma, că vine cu o misiune din partea Marelui Duce Serge.

Sipjagin, de bună credință, pași spre tânărul ofițer, pe care-l luă drept curierul Duceului Serge. Se miră totuși că Marele Duce i-ar putea trimite ordine, când știa prea bine că legăturile de prietenie între el și unchiul țarului, sunt din cele mai reci.

Când ministrul se apropie la doi pași Balmaschew scoase cu îndemănare revolverul și trase mai multe focuri de revolver asupra lui. Ministrul fu doborât și câteva minute mai târziu muri.

După săvârșirea atentatului, Asew

și Gerschuni își dădură seama că nu s'au înșelat, când au acordat atâta încredere tânărului Balmaschew. Dânsul avu o purtare impecabilă.

Foarte multă influență au avut și vorbele lui rostite în timpul judecării, când a fost întrebat dacă a avut complici:

— „Complicii mei sunt regenții; țarul e capul lor! Merită toți să fie așezați cu mine pe banca acuzării!”

Balmaschew a fost condamnat la moarte. În urma rugămintilor revoluționarilor, i s'a făcut favoarea de a fi lăsat să se sinucidă.

Asew era satisfăcut de răspunsul pe care i-l dădu Balmaschew, imediat după proces:

— „Mi-e mult mai greu să mă spânzur, decât să mor!”

În ziua de 3 Mai, la ora 5 dimineață, Balmaschew a fost executat în vestita închisoare Schlüsselburg.

* * *

Revoluționarii socialiști trebuiau să fie satisfăcuți. Aveau înșfârșit tot ce doriau: un conducător aspru și temut de toți. Asew credea că era timpul să mai înștiințeze poliția din Petersburg despre isprăvile revoluționarilor. Ca a doua victimă, dânsul desemnă pe procuratorul sfântului Sinod, un anume Pobjedonoszew. Nici un rus nu-l putea suferi. Se trase la sorți, cari căzură pe doi ofițeri de artilerie. Krafft și Melnikow. Aceștia urmau să asasineze pe Pobjedonoszew

în timpul când mergea după carul funebru al ministrului Sipjagin.

Asew a fost vreme îndelungată nu mai revoluționar; acum se transformă, pentru puțin timp în agent secret. Dânsul informă poliția despre atentatul plănuit contra lui Pobjedonoszew, și desemnă pe Gerschuni, drept acel care a plănuit acest lucru.

I-a apus însfârșit steaua lui Gerschuni. Popularitatea lui printre tovarăși, a început să-l plictisească pe Asew. Acesta, fără să mediteze mult, trădă și numele celor doi, cari urmau să făptuiască atentatul și astfel Krafft și Melnikow au fost arestați. Poliția avu în vedere însă reaua impresie și agitațiile ce aveau să urmeze în urma arestării lui Gerschuni și o amână. Trădătorului nu-i convenia de loc acest lucru; dânsul ar fi fost bucuros să termine odată cu acel „păcătos de Gerschuni”, cum îl numia el, căci începuse să-l plictisească.

Până acum n'au existat încă neplăceri între Asew și poliție. Toți lucrau în concordantă și tindeau la același țel. Atât timp cât Asew spiona un partid revoluționar, poliția părea că nici nu știe de aceasta și numai după ce dânsul preda această afacere agenților inferiori, ea părea că atunci abea s'a sesizat de mișcarea lor. Și nici atunci nu aresta pe cel trădat, ci pe unul din cercul său. Acesta era interogată, i se făceau percheziții acasă, era somat să mărturisească cine sunt

Distrugeți rapid și radical toate insectele su-părătoare, în special: gândaci, ploșnițele, pu-ricii, molii, muștele precum și insectele vâ-tămătoare florilor, plantelor, și animalelor întrebuintând numai praful:

„EXTRA-KATOL”

(din flori japoneze)

inofensiv sănătății oamenilor și animalelor (certificat sanitar legalizat de Legațiunea României din Tokio sub No. 5449 din 13 IX. 1929)

Fabrica AZUMI & Co. Ltd.
Osaka-Japonia

Exclusivitate pentru România:

Narcisse H. Balthazar

Strada Șelari No. 7
București, I.

Prima tragere la 5 Iulie 1931
Cu un loz al salvatorilor voluntari
din Cluj puteți câștiga

Lei

Câștigul principal Lei 1 000.000
Plata câștigurilor este garantată
prin Banca Alb na, Cluj

Prețul unui loz întreg lei: 100.;
jumătate loz lei: 50. La comenziile
poștale se va adăuga lei 19 pen-
tru porto. Biroul Central, Cluj, str.
Memorandului 16.

Pentru informațiuni în Capitală,
a se adresa: B. Saharovici, Bucu-
rești, str. Sf. Apostoli 28.

Depozitar general pentru Moldo-
va și Basarabia, Banca Providen-
ta, Iași, str. Ștefan cel Mare 36.

EAU DE COLOGNE
EXTRAIT de PARFUM
POUDRES
LOTIONS
ROUGE de BUZE
INALTERABILE

CRÈME de BEAUTÉ

Cea mai eficientă dintre toate creme-
le de toaletă - grase și non-grase -
preț pentru public. Lei 60 tribut.

CONCESSIONARI
NARCISSE H. BALTHAZAR
BUCUREȘTI - ȘELARI 7

EXPOZIȚIA
COLONIALĂ
INTERNATIONALĂ
PARIS MAI
NOEMBRIE
1931

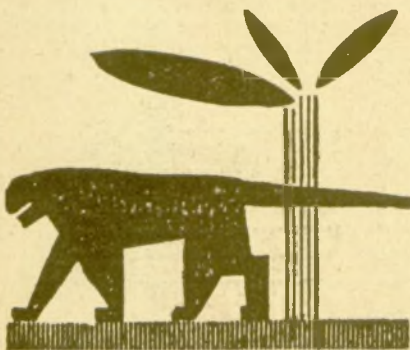
Cel mai frumos voiaj
din lumea întreagă.

Faune, flora, artă, indus-
tria, viața în cadrul și
arhitectura lor.

Participanții excursiunii a treia
(1-20 Iulie) organizată de Societatea
Turistică pentru Funcționari și Inte-
lectuali la Expoziția Colonială vor a-
sista și la serbările naționale de la
14 Iulie din Paris, care anul acesta
se vor desfășura cu un fast și o am-
plificare deosebite.

— vă exprim felicitări pentru modul cum ați organizat excursiunea din luna trecută la Paris și pen-
tru condițiunile ireproșabile...executarea punctuală a programului în condițiuni mai mult decât sa-
tisfăcătoare. Am avut astfel ocazia să constat experiența ce o aveți în organizarea unor asemenea
excursii și corectitudinea cu care înțelegeți să vă îndepliniți obligațiunile ce luați. Țiu totodată să
releviez priceperea, grija și amabilitatea conducătorului, care a fost neobosit consacrându-și tot
timpul pentru reușita excursiei... Cezar C. Dimopol, f. Director General al Cassei de Depuneri și
Consemnații”.

Informațiuni și prospecte la sediul Societății, București, Calea Victoriei 168. (Telefon 218-89).

complicii lui și numai după câteva luni dela aceasta era arestat adevăratul inculpat.

Cu acest procedeu, social-revoluționarii erau convinși că numai în urma declarațiilor celui arestat întâi, s'a dat de urma adevăratului inculpat, dar că în fond poliția secretă nu face doi bani și că n'ar fi niciodată în stare să nimerească dela început pe vinovați. Ei își inchipuiau că poliția avea numai noroc, atunci când putea să aresteze pe unul din principalii lor conducători.

Din timp în timp, Asew avea grijă să cheme pe câte unul din tovarășii săi și să-i șoptească discret la ureche:

— „Bagă de seamă, dragul meu, știu că ești supravegheat de poliție!”

Revoluționarii îl socotiau pe Asew, drept cel mai bine informat om din Rusia.

IV

ASEW SE DEBARASEAZA DE GERSCHUNI

Fără să știe, Gerschuni îi făcea mult rău lui Asew. Se amesteca în toate planurile lui, inspecta și spiona ordinele date de el, într'un cuvânt se amesteca în lucrurile pe care Asew voia să le înfăptuiască singur.

În timpul celor povestite de noi în apitolul trecut, Gerschuni făcu un nou plan de luptă, care incurcă foarte mult pe Asew în planurile sale. Generalul Conte Obolenski, guvernatorul Charkow-ului, a biciuit mai mulți țărani în urma revoltelor țărănești. Gerschuni a decis moartea acestuia și a și plănuț cum să scape de el: prin focuri de revolver trase de un singur tovarăș.

Acum Asew era într'o mare dilemă. Gerschuni să scape întregul popor rus de acest nemernic. Asew era iar contrariat; acest atentat răsturna iar planurile sale. Nu-i rămase altceva de făcut, decât să divulge poliției secrete numele atentatorilor. Și acești doi sunt arestați. Gerschuni însă nu se dă bătut, se servește de doi revoluționari abia intrați în partid, și pleacă singur cu ei la Slatoust, ca să vegheze asupra lor, ca atentatul să reușească.

În această situație penibilă, Asew se decide să ia pe cei doi tovarășii ai săi și să le atragă atenția că sunt urmăriți de poliție, astfel ca cei doi rivali să se bucure unul de nereușita celuilalt.

Cu multă vreme înainte de aceasta își dăduse Asew seama că Gerschuni e o primejdie pentru dânsul. În lupta pentru câștigarea cât mai multor adepti ai ideilor lor, Gerschuni era învingătorul; și apoi Asew găsea că dela un timp Gerschuni începuse să-l împiedice să joace rolul său dublu. Trădătorul aștepta nerăbdător ocazia să se debaraseze de acest tovarăș periculos. La început dânsul procedă calm, sistematic, așa cum era natural să lucreze un om cu nervi de oțel ca ai lui, la sfârșit însă nu mai avu răbdarea necesară să procedeze cu chibzuință. După ce dânsul — credincios vechii metode — dădu pe mâna poliției pe o adeptă a lui Gerschuni, împreună cu secția pe care dansa o conducea, se pretă la ceva nechibzuit, la o acțiune prostesăbă, care-l duse și pe el aproape la pieire.

Înainte de înfăptuirea atentatului contra lui Obolenski, Gerschuni vroia să mai înlăture și pe generalul Bogdanovitch, care în urma unei greve a lucrătorilor mineri din Slatoust (Munții Urali), a ordonat să se tragă focuri de pușcă și revolver asupra lor. Aceasta era deajuns ca să-l facă pe

Gerschuni să scape întregul popor rus de acest nemernic. Asew era iar contrariat; acest atentat răsturna iar planurile sale. Nu-i rămase altceva de făcut, decât să divulge poliției secrete numele atentatorilor. Și acești doi sunt arestați. Gerschuni însă nu se dă bătut, se servește de doi revoluționari abia intrați în partid, și pleacă singur cu ei la Slatoust, ca să vegheze asupra lor, ca atentatul să reușească.

Asew era sigur că știe bine data când urma să fie asasinat generalul Bogdanovitch. Dânsul așteaptă ca Gerschuni să ajungă cu cei doi tovarășii la Slatoust și imediat dădu pe mâna poliției pe cei doi atentatori. Poliția trimise un agent în acele locuri, însă încă în timpul când acesta se mai afla în tren, la Ufa, se petrecu următoarele:

Generalul Bogdanovitch plecă seara să se plimbe în parcul orașului și într'o alee întunecată îi eși cineva înainte, împuscându-l mortal.

Atrași de sgomotul bubuiturii, câțiva trecători se apropiară, însă găsiră numai pe general, zăcând într'o băltoacă de sânge. Lângă cadavru găsiră un bilet cu următorul conținut: „**Condamnăre la moarte a ucigasului din Slatoust**” și semnat „**Organizația de război**”.

Cu toate că toți cercetară boschetele și alele învecinate, nu putură să dea de urma atentatorului. Asew află imediat de reușita atentatului și află și amănuntele fugei plănuite de Gerschuni. Printr'o telegramă dânsul înștiință pe agentul Mednikow, că Gerschuni pleacă spre Kiev și că s'a instituit un premiu de zece mii de ruble, pentru prinderea lui.

Probabil că Gerschuni simțise că ar fi urmărit de poliție, căci cobori din tren înainte cu o stație de Kiev. Aceasta însă nu-i mai ajută la nimic. Dealungul întregii linii ferate ce ducea spre Kiev, erau postați agenții lui Mednikow. Imediat ce Gerschuni cobori din tren, fu arestat.

Gerschuni își dădu seama că e victima unei trădări, cu atât mai mult cu cât era sigur că agenții nici nu-l cunosteau numele. Sase zile după atentat nu fusese urmărit și tocmai în ziua a șaptea, când cobora din tren într'o stație neînsemnată, din drumul Kiev-ului, a fost arestat: era sigur că fusese denunțat.

Viteazul Gerschuni trebui să plece capul în fața trădătorului Asew. Dânsul s'a purtat vitejește în fața consiliului de război, care l-a judecat; s'a purtat astfel, încât a inspirat admirație și dușmanilor săi. El a fost condamnat la moarte, apoi i se micșoră pedeapsa și fu trimis în Siberia, ca să-și ispășească vina cu 25 ani muncă silnică.

Cel din urmă obstacol în calea spre mărire a lui Asew, era înlăturat: el ajunsese comandantul tuturor organizațiilor revoluționare ruse. Acum putea să înceapă jocul cel mare.

Asew plecă spre Petersburg, ca să reorganizeze partidele social-revoluționare. Era foarte greu de ghicit, dacă în Asew nu se găsea și un sentiment de dragoste față de acest partid, care-l îndemna să-l organizeze atât de inteligent și cu atâta pricepere. Asew, care făptuise atâtea până acum, scrisese următoarele soției sale:

(Va urma)

Veți fi mai eleganți purtând un JANTZEN!

Pe cele mai mondene plaje, la Deauville, Biarritz sau Lido, femeile și bărbații eleganți poartă costume Jantzen. Căci oricât ar fi cineva de subțire sau de forte, un costum Jantzen îl face să pară totdeauna mai elegant.

Lâna fibroasă din care e făcut ține cald, se usucă ușor și împletitura sa elastică, specială, îl face să ia forma corpului Dv. Totuși, atât în apă cât și afară din apă, el vă lasă absolută libertate în mișcări.

Cereți la cel mai apropiat magazin de specialitate să vi se arate modelele Jantzen de anul acesta. Veți găsi un costum de baie nu făcut pentru milioane de cumpărători, ci anume pentru Dv., în culoarea care vă vine mai bine. Înnotătoarea în roșu e marca distinctivă a costumului Dv., Jantzen.

Jantzen

Costumul care a transformat „baia” în „natațiune”.

O consultație cu D-na Dr. N. G. Payot

asupra frumuseții tenului

D-na Doctor N. G. Payot dela Universitatea din Lausanne, e una din cele mai experte specialiste din Paris în tratamente de înfrumusețare. Vasta sa experiență a îndemnat-o să recomande întrebuințarea săpunului Palmolive, ca cel mai bun mijloc pentru a menține un ten frumos.

Dealtfel, eminenta specialistă a scris pentru clientele sale o broșură, intitulată „Cultura fizică a feței”, care pe lângă sfaturile prețioase asupra gimnasticii faciale, cuprinde și modul de întreținere al faimoaselor sale produse de înfrumusețare, loțiunea No. 1, crema No. 1 și loțiunea No. 2.

„Uleiurile vegetale au cel mai binefăcător efect asupra pielii. Uleiurile de palmieri și de măsline, astfel cum intră în compoziția săpunului Palmolive, sunt cele mai eficiente”.

Dr. N. G. Payot

12, Rue Richemont
Paris

Culoarea verde a săpunului Palmolive, e datorită uleiurilor de palmieri și de măsline, care-l compun în întregime. Acest săpun nu conține nici o grăsime animală și nu se vinde niciodată despachetat. Observați bine ambalajul verde cu banderolă neagră purtând cuvântul Palmolive în litere de aur.

Reprezentant general pentru România:

MAX GRUNDHAND

Str. Eroului No. 1 — București — Telefon 335/45

Aici Radio-București

(Urmare din pag. 24)

Uită extrem de rapid, din cauza indiscreției. Imediat imprăstie ce a auzit și o secundă mai târziu nu știe ce a recepționat. Urăște singurătatea și îi place să se etaleze ca o cucoană în „ziua modei”, la Băneasa.

La început era greoi, ca un proprietar gras. Acum de când e modernă silueta, a devenit mai vioi și se deplasează — din curiozitate și din frica de a nu se îngrășa, — acolo unde au loc festivitățile cele mai importante, sau muzica cea mai bună.

Tovarășii lui: în studio, scaune, pupitre și două plane. În călătorie: Vasilache (șeful electrician al postului).

Încă ceva: pe perețele de lângă microfon, e un tablou, care atârna ca sabia lui Damocles, cu inscripții imperative, „Mai tare”, „mai aproape”, „termină”, „atenție”, etc. În perețele din stânga este practicat un geam mic dublu, ochiul de ciclop al șefului mecanic.

În sfârșit ușa a doua din dreapta, în centrul nervos al instituției și în biroul reclamei.

Această cameră a fost segmentată în două. E camera în care sunt aparatele de control, căreia i s'a furat o porțiune cu ajutorul unor pereți de scândură, căptușiți și ei — nu de alta, dar ca să fie în notă — și care formează cabina speaker-ului, reședința conferențiarilor și celula de supliciu a candidaților la diferitele examene.

Din această cabină, cu ajutorul domnului Microfon postului nostru își strigă identitatea, dă programul, revărsă potop de conferințe, garnisite cu reclame, dă ora exactă, lovind într-o tângire care se numește gong și în sfârșit din această cameră pornește și tăcânitul metronomului, care a făcut atâtea victime.

Să revenim acum la camera numită de noi centrul nervos.

E plină cu aparatele de tot felul, cu formele și mărimile cele mai variate.

Camera aceasta are ceva asemănător cu o hidră. Zeci de fire, fișe diferite se întind dela un aparat la celălalt, încolăcindu-se și în sfârșit cablul care duce la postul Otopeni, pune tuturor capac.

Tot aici e și patefonul, adică triplul patefon.

Acesta e aparatul care completează vidurile programului, spre neazul artiștilor și conferențiarilor.

În afară de „muzică ușoară”, cu ajutorul acestui aparat se transmit și opere.

Chestiunea e foarte enervantă pentru maestrul electrician și ia-tă dece:

Sunt două serii de plăci, care se utilizează într-o transmisiune și asta pentruca schimbarea să fie cât mai rapidă.

Primele două talgere ale triplului patefon electric, au aceeași mișcare de rotație.

Plăcile sunt așezate pe talgere și sârmanul Vasilache aplecat de-a-supra lor, ca și când ar urmări ci-

ne știe ce combinație chimică, pândește momentul când se termină prima placă, pentru a pune în funcțiune a doua talger.

Fără acest sistem și fără atențiunea încordată a maestrului electrician, pauzele dintre diferitele scene ale operei s'ar succeda prea des și s'ar întâmpla chiar, ca în mijlocul unei declarații de dragoste pasionată, făcută de tenor primadonei, să fie întrerupt în momentele cele mai fericite...

Cum se face o transmisiune?

Cu jumătate de oră înainte de a începe emisiunea, șeful electrician caută să anunțe și mai ales s'o convingă pe duduia sau domnul crainic să-și ia postul în primire.

Deschide curentul, învârte nu știu câți condensatori la aparate și cu cinci minute înainte de a începe emisiunea, dă drumul instrumentului de tortură, care pornește să tăcăne exasperant.

Postul din strada General Berthelot, pe care vi-l descriu, — e în legătură cu postul dela Otopeni, printr'un cablu subteran, de treisprezece kilometri lungime.

Microfonul, după cum am spus, indiscret, prinde sunetul și șoptește cablului ce a auzit.

Cablul din condescendență pentru microfon, duce șaptea mai departe până la stațiunea de amplificare.

Aci, sârmana șoaptă e trecută prin zeci de aparate, modulată, amplificată, și apoi amestecată încă, e ridicată deodată pe antenă și asvârlită cu ajutorul unei scânței în spațiu.

Undelor electrice li se fac milă de ea, fără să-și dea seama că-i fac un rău, și o iau în brațe.

Dar n'apucă bine să călătorească puțin, că undițele amatorilor, o prind și o coboară în aparatele cu un număr diferit de urechi electrice pentru a o servi auditorilor.

Pescuitul acestor șoapte purtate de unde, e permis numai cu o autorizație specială, are însă avantajul că n'are epoci când e prohibit.

Ca la toate lucrurile însă, care sunt permise numai cu autorizații, au apărut imediat contrabandiștii, cari în limbaul postal-radiofonic, se numesc clandestini.

Să continuăm însă cu descrierea unei transmisiuni.

Așa dar, aparatul-metronom, tăcăne. Când ceasul potrivit după serviciul meteorologic arată orele patru, crainica sau crainicul îl strângulează și începe:

— „Atențiune! Aci radio București... Orchestra cutare va executa...”

După ce a făcut cunoscut amatorilor cu cine au de-aface și cine îi va distra, părăsește mulțumită cabina și orchestra din studio stă pregătită cu ochii ațintiți la tablou-Damocles, care le indică succisiv:

— „Atențiune”.

— „Tăcere”.

— „Începeți”.

Dar sârmanii oameni nu-s lăsați în pace nici în timpul cât cântă.

Și atunci ei sunt obligați să se uite cu coada ochiului la teribilul tablou, care din când în când, le

indică: „Mai tare”, „Mai încet”, etc.

Bineînțeles că vara, executanții stau în cămăși, părăsind smoking-urile impecabile în care-i crede îmbrăcați amatorii.

Interesant e când se difuzează o piesă, o revistă sau o operă din studio.

Artiștii și artistele, cocoțați pe scaune, mese sau chiar pe pian, cu rolarile în mână, rostesc replicile, făcând gesturi largi, ca și când ar fi pe scenă.

Regisorul privește prin ochiul de ciclop fixat în perete și când se produce vre-un lapsus, se apucă cu mâinile de păr și face semne desperate.

Șeful electrician îl întreabă calm ce vrea și apoi cu un simplu buton, prin tablou, le aruncă insulta regisorului, transformată într'un ordin decent.

Dar microfonul, după cum am spus, și-a luat obiceiul dela un timp să hoinărească. Atunci lucrul devine mai interesant. Împreună cu alte rude apropiate, tot de neam electric, Vasilache, șeful e-

lectrician îl ia, purtându-l cu o gingășie de mamă și-l transportă cu mașina „la fața locului”. Aci se mai stabilesc și două fire telefonice, fie directe, cu societatea de radiodifuziune, fie prin intermediul poștei. Bineînțeles că voiajurile microfonului depind de aceste fire și în consecință de onorata poștă.

Odată instalat, microfonul stă la pândă și transmite tot ce aude.

Tipul e foarte mândru și nu se pleacă nici în fața capetelor înconronate, nici în fața miniștrilor.

Dumnezeu l-a pedepsit însă recent și i-a stricat petrecerea, pornind asupra lui potop de ploaie, la Băneasa, la meetingul de aviație.

Amărit, s'a înapoiat acasă, a mai recepționat puțină vreme, cele petrecute în studio, apoi plictisit, s'a rugat de domnul crainic, să-l lase în pace, căci a prins guturai. Crainicul, băiat bun, i-a satisfăcut dorința și cu un glas de stentor, a rostit din cabina-i minunată:

„Emisiunea s'a terminat”.

SANDU B. FLOREA

VIZITAȚI ITALIA

Italia... Cui nu i este dor de Italia, țara artei clasice, cu cerul său senin, veșnic surâzător? Cine nu și-a dorit în taină să fie odată în Veneția, — orașul unic „Serenissima” cu gondolele și palatele sale ca de vise, ale căror trepte sunt scăldate de valurile Adriei?... sau Florența, orașul florilor, cu comorile sale de artă neasămuite. Pe urmă mai departe Roma „Cetatea Eternă” cu majestuoasele ruine ale vechii Rome imperiale. Cine nu va fi prins de un fior sacru, gândindu-se că va păși pe același loc, pe „Forum Romanum” unde cu mai mult de 2000 de ani înainte sau desfășurat evenimente care au sguduit lumea, sau se va preumbla pe Via Appia, pe aceeași cale, pe același drum, pe care au pornit odinioară legiunile romane pentru a cucerii lumea!

Noi toți cunoaștem din istoria artelor reproducțiuni din operele unui Tizian, Rafael, Michelangelo, statuia încântătoare, elene și romane al Cezarilor, ale zeilor și zeitelor din antichitate, dar nu fiecare din noi poate să spună că a văzut cu ochii aceste comori de artă.

Cunoscuta Societate C. T. F. I. organizează între 5—24 Septembrie a șaptea excursiune cu programul Veneția, Bologna, Florența, Roma, Neapole, Pompei, Insula Capri, Groite din Postumia, Belgrad, călătoria pe Dunăre.

Cereți prospecte și informațiuni la Secr. C. T. F. I. Ing. E. Erdes, București, Calea Victoriei 168.

A apărut revista „REBUS” No. 2

Revista jocurilor distractive, conținând: Cele mai perfecte forme de CUVINTE INCRUCIATE, cât și orice formă de joc intelectual, distractiv, cu ultimele noutăți în domeniul acesta, având și un supliment cu pagina șahului, bridge, sport, cinematograf, curiozități aritmetice, glume, etc.

PREȚUL LEI 5

„REALITATEA ILUSTRATA”

Bon No. 1-2

Numele

Str.

No

Localitatea

Acei cari vor completa bonurile ce vor apărea până la mijlocul lunii August, vor participa la marele concurs pentru

UN AUTOMOBIL

Bonurile se vor trimite administrației noastre toate odată, după apariția ultimului bon, după care fiecare cititor va primi un coupon de participare la tragere. Abonați noștri sunt înscriși la tragere, din oficiu.

Dinți albi și frumoși: Chlorodont

pasta de dinți din mentă, care înviorăză minunat gura.

Tubul: Lei 22. — și Lei 32. —

GELOZIE...

(O înfricoșătoare dramă)

CAND treci de biserica Giulești, în plină periferie a Capitalei, dai într-o ulicioară ce se cheamă Vasile Spiroiu și care se termină într-un câmp plin de gunoaie. E tocmai prin comuna suburbană Principele Carol. Mașina ridică nouri de praf din gropile barbare ale acestei ulițe. Ne oprim la No. 22 unde se află o căsuță dărăpănată, în mijlocul unei curți vaste.

O IDILA

Aci locuiește o bătrână anume Paraschiva Panait proprietăreașă a casei, care ocupă două camere și o sală din față. Privind dinăuntru pe fereastră, se văd în fața casei câțiva pomi, pe când în dosul curții se întinde câmpul plin de măracini. Aci spre dosul curții, se mai află o săliță și o cameră mică, unde trăiau două femei, Ana Kis, o spălătoareasă în vârstă de 43 de ani și nepoata ei, Elena Lorenz Kis, fată de 17 ani, care lucra la o legătorie de cărți. Mobilierul acestor femei sărmene era cât se poate de rudimentar: 2 paturi, un dulap și o mașină de gătit în sală. Casa e insalubră, pereții sunt scorojiți de igrasie și prin aceste încăperi plutește un miros de umiditate nesănătoasă.

Acum 5 ani Ana Kis a făcut cunoștința unui bătrân zidar, care avea vre-o 50 de ani, și de atunci începu în căsuța din Vasile Spiroiu o viață de promiscuitate și de scandaluri. În aceeași odaie, în patul din fund dormia fata, iar în celălalt dormia Ana Kis împreună cu bătrânul zidar.

Uneori Maruth zidarul venia beat tur-

Sus: Casa crimei; jos: lucrurile casnice împrăștiate prin curte

Cadavrul Anei Kis fotografiat la Institutul medico-legal

ta casă, începea să bată pe cele două femei, simțind parcă o plăcere să le chinuie, iar în ultimul timp victimele fugiau de acasă, când vedeau că el se întorcea pe două cărări. Disparația intermitentă a celor 2 femei nu era deci un fapt alarmant pentru proprietăreașă.

În această viață de periferie interveni o nouă idilă. Elena Kis căreia i se spunea familiar Erji, a întâlnit un sugrav, anume Lajos. Fata cinstită și muncitoare, se îndrăgosti de tânărul zugrav, cu care se plimba și un proiect de căsătorie luă naștere între acești îndrăgostiți. Erji introduse în casa din Vasile Spiroiu pe tânărul Lajos, pe care-l recunoscă nătușii sale. Lajos lua Duminica pe cele 2 femei la cinematograful de cartier și le însoția după spectacol până acasă.

PASIUNEA UNUI SADIC

Bătrânul Maruth, alcoolic în ultimul grad, avea într-adevăr instincte sadice. Deși era amantul Anei Kis, totuși viața în aceeași odaie cu Erji îl făcu să se îndrăgostească de ea, deși el avea acum 53 de ani. Bețivul începu o manevră ciudată, căutând să rănăne singur în casă numai cu Erji, îi făcu acesteia declarațiuni, dar foarte discrete, se isbi însă de disprețul fetei, care iubea pe zugravul Lajos. Văzându-se respins, Maruth avu violente crize de gelozie și începu să persecute fata. O bătea acum din ce în ce mai des, se îmbăta tot mai crunt și aspectul lui devenia din ce în ce mai monstruos. Iosif Maruth era un bătrân urât, de statură bondoacă, indosat și gras, gâfâia schiopătând, din cauza unei hernii dureroase, pe care suferea încă din tinerețe. Când Ana Kis îi spuse că Erji plănuia să se mărite cu Lajos, bătrâ-

nul deveni furios și un gând criminal incolț în mintea sa.

„Să nu-l mai prind pe Lajos pe aci! Mai bine vă omor decât s'o ia pe Erji!”

Erji îi răspunse dârăz:

„Cu ce drept îmi vorbești așa?! Trăești cu mătușa mea și asupra mea nu ai nici un drept!”

Maruth vânat de mânie s'a repezit la fată i-a tras 2 palme: sângele o năpădi pe nas. Erji fugi atunci să se plângă lui Lajos. Ei hotărâră să se întâlnească de aci înainte la o altă mătușă a fetei, fiind convinși că bătrânul ar fi în stare s'o omoare din gelozie.

CRIMA

Intr'o Duminică seara, Lajos duse ca de obicei pe Ana Kiș și pe nepoata ea, la cinematograful „Triumf”, de unde s'au înapoiat cam la miezul nopții. Acasă găsiră pe Maruth beat; acesta începu să strige la ele, amenințându-le. Lajos a plecat apoi condus până în stradă de Erji. Tinerii logodnici întârziară în poartă, despărțindu-se cu greu, ca orice îndrăgostiți. În acest timp, în casa ruinată din Vasile Spiroiu, se petrecuse o dramă îngrozitoare. Bătrânul alcoolic, infuriat peste măsură, se repezi la Ana Kiș și i astupă gura cu o batistă ca să nu poată țipa și cu un ciocan ce-l avea la îndemână, începu s'o lovească cu sete în cap, de mai multe ori. Sângele fășni stropind amestecat cu fărâme de craniu și creier, pereții și patul. Maruth, cu un sânge rece pe care numai o supremă tensiune nervoasă îl poate da, țări cadavrul, înghesuindu-l sub pat.

Apoi zidarul se așază pe pat și așteaptă liniștit întoarcerea fetei. Ar fi interesant de știut cu exactitate ce s'a petrecut atunci în creierul alcoolicului. Poate că el a omorât într'un moment de furie, poate însă că a premeditat crima voind să scape de Ana, ca să poată trăi apoi cu nepoata ei. Și-a dat apoi seama că Erji va conti-

nua să-l respingă și că-l va denunța. I-a venit oare bătrânului în clipa aceea gândul să ucidă și pe Erji, ca să nu-l poată denunța? Sau poate când fata s'a întors în odaie, bătrânul cuprins de patima lui sadică, s'a repezit la ea. E cert însă că și ei bătrânul i-a astupat gura cu batista și a lovit-o cu putere cu ciocanul în cap, spărgându-i osul frontal.

A doua zi de dimineață, fără ca nimeni să fi bănuț drama ce se petrecuse în ajun, criminalul s'a întors, la locul crimei, a intrat în casă, a scris un bilet cu următorul conținut:

Mă sinucid din cauza logodnicului meu. M'a înșelat și acum nu vrea să se mai căsătorească cu mine.
Elena

Bătrânul așază pe dulăpior acest petec de hârtie, pe care scrisese cu creionul cuvintele de mai sus, asvârli ciocanul sub pat și ieși, după ce încuiă ușa cu un lacăt pe afară. Se spune că nu există criminal care să nu fie tentat de o bizară atracție, ca să se înapoieze la locul unde a săvârșit crima. Maruth a revenit la locul crimei și Miercuri și Joi seara. Toată ziua el se învârtia prin apropiere, se așeza ceasuri întregi la o cârciumă vecină, unde bea cantități enorme de vin. Părea din ce în ce mai covârșit de fapta ce săvârșise și într'o zi cârciumaru l-a întrebat ce are.

„Sunt supărat” răspunse criminalul morocănos. A plătit îndată și a plecat. Mergea pe stradă clătănându-se și se uita mereu înapoi, de teamă să nu fie urmărit. Vineri seară, a dat târcoale prin spatele casei poate că avea intenția să se întoarcă noaptea, să scoată cadavrele de sub pat unde le ascunsese și să le îngroape în câmpul plin de bălării, din spatele casei.

CADAVRELE

Așa dar de Luni dimineață, ce-

le două femei nu mai fuseseră văzute de nimeni. Proprietăreasa era obicinuită cu astfel de absențe și nu s'a alarmat. Vedea pe Maruth intrând și ieșind din casă.

Dar el era atât de calm, încât nimeni nu putea bănuț ceva. De câte ori venia, aducea în hârtie dela cârciumă, resturi de mâncare pentru niște pisici. Ucigașul acesta sadic și alcoolic avea milă de pisicile ale căror stăpâne le ucisese. Dar mirosul de stărv din căsuța periferică, duhnia din ce în ce mai tare. Un băiat din vecini care obicinuia să se joace pe câmpul din fundul curții, întreabă pe proprietăreasă, ce miroase atât de rău. Bătrâna își dădu și ea seama că nu s'au petrecut lucruri curate în odăița celor două femei. Vecinii se adunară în curte, dar ușa era încuiată iar prin fereastră nu se vedea nimic anormal. În cele din urmă, o vecină se plânse la Circ. 37ea de poliție, de unde veni un subcomisar și spare ușa. Un val oribil de miros îl făcu să se clatine. Nici nu putură intra la început în odaie, fiindcă mirosul de putrefacție nu putea fi înfruntat. În cele din urmă, cu batistele la nas, comisarul și vecinii intrară. Se uitară prin toate părțile dar nu văzură nimic. Desfăcură atunci așternutul și într'unul din cele 2 paturi, găsiră între saltea și scândurile patului un cadavru intrat în putrefacție. Pe fața oribil de decompusă colcăiau viermii, cari săpaseră în ea găuri adânci. Osul frontal sfărâmat, lăsase să curgă pe podele o suviță de sânge coagulat. Cadavrul era atât de decompus, încât nici nu s'a putut ști dacă e al mătușii sau al nepoatei.

La morgă se constată că acest cadavru avea în gură o batistă și că primise crunte lovituri în cap. Se găsi biletul și ciocanul plin de sânge. Autoritățile își dădură îndată seama, că nu e vorba de o sinucidere, ci de o crimă oribilă. Într'adevăr nimeni nu se poate sinucide cu un ciocan, și nici un cadavru nu se duce singur să se ascundă sub pat.

O NOUA DESCOPERIRE

S'a crezut la început că această crimă fusese săvârșită de Lajos și că tânărul zugrav, din motive necunoscute, își ucisese logodnica, scriind apoi biletul găsit. Dar mirosul persista. Se făcu atunci o nouă cercetare în camera crimei, și abia atunci s'a găsit sub pat un alt cadavru. Fu recunoscut îndată: Ana Kiș. Maruth zărise lumea strânsă în curtea casei și înțelese că cele 2 cadavre fuseseră descoperite. Atunci, fugi, după ce avu-

grije să-și încaseze unele sume de bani.

Asasinul a fost apoi arestat la Oradea-Mare unde se refugiase.

I. Z.

Dinții falși sunt o mare invențiune! Dar păstrați pe ai D-voastră cât de mult puteți...

Umanitatea are motive serioase să se teamă de pyorrhea.

Multe persoane cari ar fi putut să evite pierderea dinților lor, își dau astăzi seama și se simt rău și neconfortabil cu dinți falși. Pyorrhea care se ivește la patru oameni din cinci trecuți de vârsta de 40 de ani, vă poate răpi dinții și atacă chiar sănătatea dv., dacă îi permiteți să se desvolte.

Primele simptome sunt gingiile slabe, care sângerează ușor când le periați. Progresând, gingiile devin moi, până când dinții slăbesc la rădăcină și cad, sau trebuiesc să fie extrași.

Pentru a ne asigura păstrarea dinților, întărirea gingiilor și sănătatea gurii, întrebuințați dimineața și seara **PASTA ȘI SAPUNUL DE DINȚI GELLE FRERES**. La farmacii, droguerii și parfume-

„Studio Floria Capsali” cursul de copii în aer liber.

Un grup de eleve ale studio-ului Floria Capsali pe stadionul O. N. E. F.

Veti avea pielea mai fragedă și tenul mai catifelat

INTREBUNȚAND PENTRU TOALETA ȘI BAIE

SAPUNUL CASTEL

FABRICAT ÎN UZINELE

LEGRAIN

SPUMA ABUNDENTĂ, DIZOLVĂ ȘI ÎNLĂTURĂ IMPURITĂȚILE DIN PORII PIELII, FINE PARFUMAT ÎN ZECE DIFERITE PARFUMURI Ș. A.

CHYPRE • ROYALE AMBREE • FOUGÈRE • LILAS MAUVE • ORIGANA • TULIPE NOIRE • EAU DE COLOGNE RUSSE • OEUILLÉ D'ESPAGNE • LAVANDE • VIOLETTE

SE GĂSEȘTE DE VÂNZARE ÎN TREI DIFERITE MĂRIMI

Ș. A.: DE CCA. 125 GR. CU LEI 25 BUCATA

„ 175 - - - 35

„ 225 - - - 45

LA TOATE DROGHERIILE, PARFUMERIEI, FARMACIILOR

Aci

Radio - București

Care din cetitorii noștri, — chiar fără a fi radioamatori, n'a auzit această formulă?

Spusă câteodată de o voce cristalină de femeie, altă dată de o voce care pare a fi tranziția între bariton și bas, această formulă nu e altceva decât cartea de vizită a postului nostru.

Toată lumea știe și vorbește astăzi despre radiofonie. Unul se duce acasă ca să asculte radio. Altul, că nu poate dormi, fiindcă vecinul are un aparat de radio; al treilea că nu poate recep-

Speakerița

ționa bine, fiindcă are ca vecin un doctor, care are instalate o serie de aparate electrice.

Cuvintele „difuzare”, „radio”, „transmisiune”, „paraziți” și mai ales „clandestini” sunt acum la modă.

Dat fiind însă că acest capitol vast al cunoștințelor omenești nu e de dată prea nouă, foarte puțini cunosc „bucătăria” unei transmisiuni.

E drept că e o zicală veche: „dacă vrei să mănânci cu poftă, să nu intri în bucătărie și nici să nu ai curiozitatea să întrebi cum a fost preparată mâncarea”.

Se vede că din această pricină, toate ziarele și revistele n'au voit până acum să desvăluie publicului cititor, felul cum se face o transmisiune de radio și de unde pornește.

Reportagiul nostru va satisface curiozitatea publicului deoarece îl vom conduce prin citadela radiofoniei românești.

Să pornim!

Strada General Berthelot.

Sunăm la o poartă masivă, severă... Dar... pardon...

Am greșit. E un internat de călu-

Doza electromagnetică

In cabina crainicului. La lumina unei lămpi cu abat-jour verde, acesta citește programele, știrile și... reclamele. In stânga, metronomul care bate pauza

zărite și am rămas cam jenat când am văzut că în loc de microfoane, apar înaintea ochilor noștri, fecioarele Domnului.

Ne cerem scuze și intrăm alături.

O clădire impozantă, împodobită cu două coarne, unite prin fire subțiri. E antena.

Intrăm printr-o poartă mare de fier și apoi printr'un portal de stil vechi; urcăm câteva trepte și iată-ne în hall-ul societății de radiodifuziune.

Patru uși așezate simetric două câte două, de-o parte și de alta a hall-ului.

În față, o scară care ne conduce sus la creierul instituției, birourile direcțiunii.

Prima ușă din stânga dă în camera cu cele mai multe funcțiuni. Reședința funcționarului cu tot atât de numeroase însărcinări.

Aci lucrează casierul, secretarul concursurilor și examenelor,

Sus: Vasilache, șeful electrician „modulează” emisia, privind în studio prin „ochiul de ciclop”.

contrabasistul orchestrei radio, etc. etc., concentrați în una și aceeași persoană.

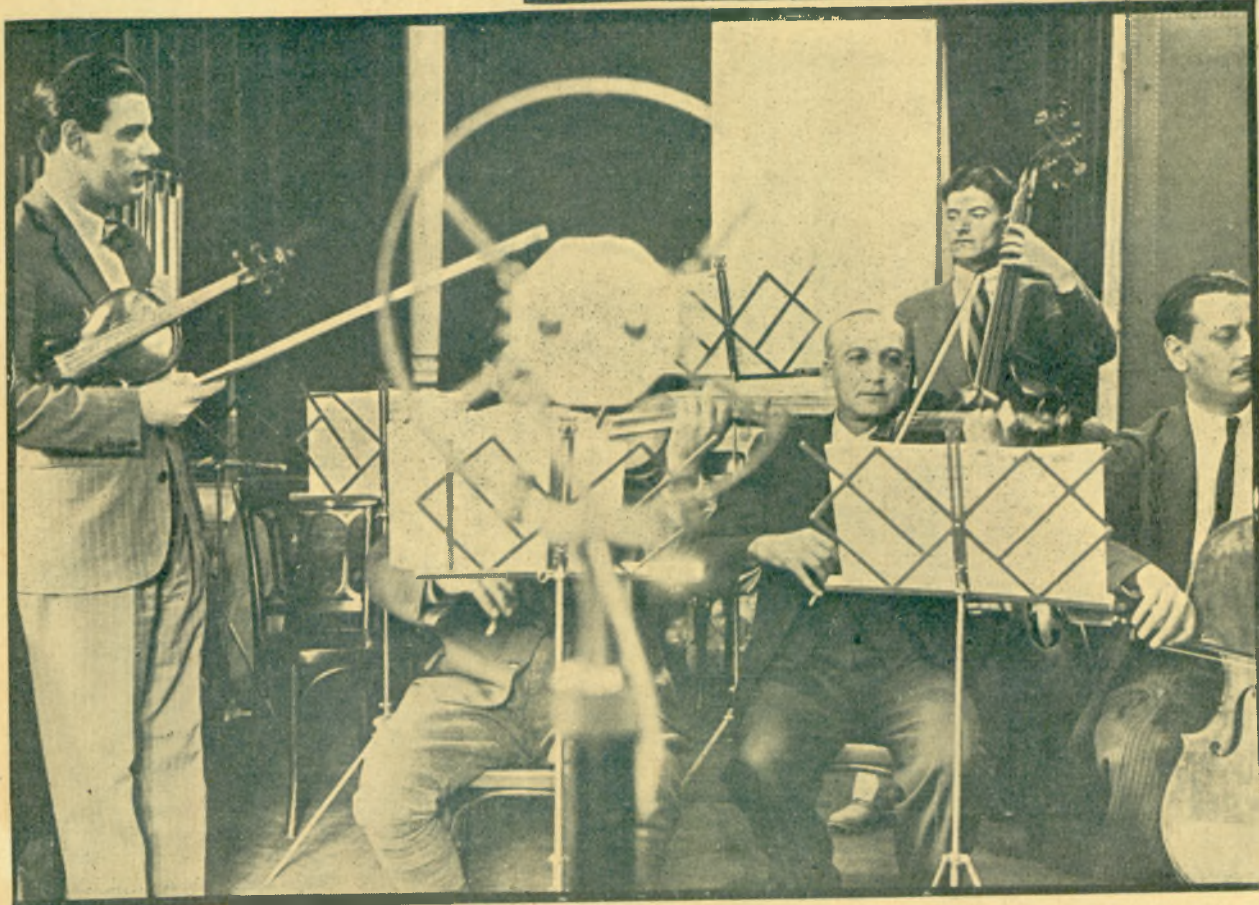
În această cameră vin să se înscrie și să aștepte examenul, prelinșii artiști cu și mai prețioase calități radiogenice. Aci personalul permanent și componenții obișnuiți ai programului vin și discută a se citi „bârfesc”. Tot aci se achită toate sumele necesare programului și celorlalte ingrediente și înfârșit, aci e și o parte din arhivă.

Această cameră, fără a fi luxos mobilată, fără a fi o galerie de pictură și fără a poseda alte calități excepționale, e totuși foarte atrăgătoare. Explicația e simplă: în ea e casierul și caseta.

A doua ușă din stânga e camera în care se combină programele. În consecință, camera cea mai agitată.

O discuție asupra programului

Se vede că din aceste considerente, tapetul și ușile sunt aranjate astfel, încât să amortizeze sgomotele.

Programele sunt făcute pe o durată mai mare, care variază după timpul disponibil pe care-l au membrii componenți ai comisiei însărcinate cu crearea lui.

În orice caz variază între trei până la șase săptămâni și asta nu de alta, ci din ambiția de a stabili și noi un record, poate mondial.

Între timp, chiar în ultimul moment, se fac revizuirii.

Astfel, ca printr-o sinistă farasă, conferențiarul se transformă în primadonă, pianistul cântă din fluer și tenorul vorbește despre „teoria longevității”.

Dar românul e ertător din fire și radiofonia, în serile de ciudate metamorfoze, se bucură de marele avantaj, că transmite

programul dela distanță. Apropierea nu i-ar fi poate nici plăcută și nici prielnică.

Să trecem mai departe.

Prima ușă din dreapta e studioul.

E cum s'ar zice cuptorul, în care se coace pâinea și apoi stațiunea de emisie Otopeni face oficiul de gheretă, prin undele-vehicule, care transportă „fabricatele” la domiciliu.

Camera e spațioasă și tapetată cu draperii groase de catifea, de culoarea lăcustelor (sunt doar la modă!)

Lângă peretele opus intrării e microfonul.

Ce este microfonul? Sau cine este?

Un domn înalt sau scund, după cum impune capriciul auditivei.

Are un cap enorm, în comparație corpul. E un fel de copil rachitic, fără ochi, gură și nas ci doar cu urechi. (Se spune că inventatorii — părinții lui — ar vrea să-i dăruiască și ochi).

E mizantrop și foarte indiscret. Și din această cauză comite multe posne.

(Continuare în pag. 28)

Stânga: Orchestra Moțoi fotografată prin microfon, în timpul unui concert, în studioul din str. G-ral Berthelot

De vorbă cu d-ra Păpușa Vlasiu

Distinsă la concursul nostru de frumusețe

FIGURA orientală... Un cap care nu desminte numele... Un cap de păpușă, încadrat de un păr superb, de abanos, cu ondulări rugini.

Ochi minunați, negri, cari au luciri când visătoare, când ștregărești, când diabolice.

...Mă poartă în camera ei de visări. Încăperea e mărginită de covoare, care au furat culorile câmpului și ale pădurii.

Pe divan se răsfată împrăștiată, chilimuri lucrate de o mână maestră.

O păpușă — oh, Doamne concurență, — a căzut ostenită pe etajeră și cărțile au rămas desfăcute pe o masuță.

Peste tot domnește mireasma nebunatică și pură a adolescenței.

D-ra Vlasiu se ridică spre a așeza o floare. E subțire, sglobie. În rochița-i albă pare o podoabă stilizată de arta gravorului.

E poate alegoria primăverii purtând în suflet păduri de brad, poezii și trandafiri.

Este și grație dar și melancolic în imbinarea trandafirului din piept, cu fața îmbujorată cu ochii întunecați, adânci ca o apă umbră de bucle negre mereu în neastâmpăr.

Un zâmbet îi dilată nările puternice și are buzele pline hrănite cu aceleași sucuri, care aprind smeura și fraga.

Tot ce era copilăresc, deschis și luminos în obraz pieri. Luă un aer de adorabilă naivitate, ca un copil care a primit o însărcinare de om mare.

— ...M'am născut în Cetatea Ciceului din Ardeal. Tatăl meu era proprietarul unei moșii întinse așa că mi-am petrecut toată copilăria, în mijlocul naturii, între lanurile de grâu auriu, între foșnetul frunzelor șopoșului râului și ciripitul păsărelelor.

Iarna pentru mine, era un adevărat chin. Vara însă recompensa totul. Toată ziua și de multe ori seara târziu hoinăream prin câmpii și livezi prin păduri și colnice și seara târziu mă delectam ascultând trișca dela târlă.

Eram un copil foarte sburdalnic și mulți spuneau, — de altfel aprobam și eu acest lucru — că ar fi trebuit să mă nasc băiat și nu fată.

Cu toate acestea, nu eram prea prietenoasă, — cum sunt azi — și mă băteam adeseori cu băieții, cari erau rarii mei tovarăși de joc.

Plăcerea mea cea mai mare era să pescuiesc, dar știu minte că mă plic-

BCU Cluj / Central University Library Cluj

tisiam repede de acest lucru, cu toate că-mi plăcea și preferam să mă cafăr pe toți copacii și să mă urc pe casă spre spaima mamei și doicei mele, așa că nu era zi lăsată de Dumnezeu ca să mă fi întors acasă fără să fiu lovită sau sgârbiată.

Odată m'am hotărât să fac o „faptă mare” și în consecință, m'am alipit unei bande de băieți, cari se ocupau cu furatul fructelor de prin livezi.

Era seară și după ce ne-am întors dela pescuit ne-am furișat în prima livadă ce ne-a venit în cale.

Ne-am urcat repede în copaci și n'am apucat bine câteva mere, când

câinii au început să latre furioși.

Ne-am strâns cu mâinile de crențile copacului, stând nemișcați și ținându-ne răsuflarea, de frică să nu ne simtă sau să ne vadă stăpânul livezii.

Am stat astfel multă vreme și tovarășul meu, un băiețel de vreo șase ani, doborât de oboseala unei zile întregi de alergătură, a adormit și pierzându-și echilibrul, a căzut din pom.

În cădere mai mult de spaimă, a leșinat. Noi, am crezut că a murit și am început să țipăm.

Stăpânul livezii alarmat de țipetele noastre, a venit și pe scurt, ne-

am ales cu o spaimă bună și acasă cu o bătaie și mai bună și de atunci ne-am lăsat de sportul de a fura mere.

Marea mea pasiune o formează până în ziua de azi florile, și singurele clipe de liniște ale mamei mele, erau atunci când mă ocupam de flori.

Când am împlinit patru ani a murit tata și acest trist eveniment n'a lăsat asupra mea urme prea adânci. Fiindcă în acea clipă nu-mi puteam da seama de enorma pierdere ce o suferiam.

La 7 ani ne-am mutat la Cluj unde am intrat în școală.

Amintiri prea frumoase din școală n'am. Eram ștregărită și în conșcintă nu prea bine văzută de profesoarele mele.

Odată era să fiu eliminată, din cauză că am fost prinsă citind un roman de Vasile Pop și am scăpat numai ca prin urechile acului.

Am intrat la școala profesională, însă n'am putut-o termina, deoarece trebuia să-mi întrețin mama și deci să-mi caut un post.

Am venit la București.

Orașul unde am avut prima dragoste, prima durere.

Poate că din cauză că am fost decepționată de tânăra, am o părere foarte proastă despre bărbați.

Ador muzica și sportul. Innot, câlăresc și joc tenis. Dansul e însă dragostea mea.

Prieteni n'am avut niciodată, pentru că cu o femeie nu poți fi prietenă, din cauza invidiei, iar cu un bărbat poți fi, dar un timp foarte scurt, căci imediat sentimentele de prietenie se prefac în dragoste.

În viață n'am avut prea mult noroc, ba din contra aș putea spune că am fost totdeauna urmărită de un ghinion extraordinar. Cu toate că sunt atât de tânără, totuși sunt pesimistă și nu aștept prea multe dela viață.

Idealul meu de când eram mică, era să deviu artistă de cinematograf. Acest vis mă obsedează și astăzi și atunci voi atinge ținta vieții mele, când voi putea parveni să îmbrățisez această carieră.

Dintre artiști îmi place Jannings; ca tip bărbătesc îmi place Petrovich și Clive Brook.

Dintre artiste Greta Garbo. Ca femeie Billie Dove.

Am eșit pe verandă. Se abătut un vânt, revărsând în nări și pe obraz parfumul umed al ploilor de vară.

Păpușa sta senină în bătaia ploii.

S. J.

A apărut

Magazinul

No. 7

conținând următorul micunat sumar

SERENADĂ, (un contrast între alb și negru).

LA PLAJĂ (o fotografie originală).

BOOKMAKERI, antrenor și jokey (o incursiune în lumea turfului românesc).

ERI, AZI MAINE (revista faptelor senzaționale ale lumii).

UNITATEA SPIRITULUI FEMENIN (dragostea în diverse epoci).

CIUDATA POVESTE A UNEI TRAVESTIRI (o femeie din înalta aristocrație engleză care a profesat medicina în haine bărbătești).

STIGMATUL PROFESIUNII NOASTRE, o minunată cauză ilustrată.

TAINA PERLELOR (extracția și prelucrarea lor).

FILM ȘI CINEMA (O anchetă printre îndrăgostiții Hollywood ului).

TIGARETA DV., DOAMNA (O cauză spirituală).

MODELUL (O excelentă satiră în versuri).

AMORUL ȘI FIZIONOMIA.

CIREȘI (Rapsodia fructelor primăvăratece).

LUMEA CA VOINTĂ ȘI REPREZENTARE (Un studiu filozofic).

SILUETA (Luptă împotriva obezității).

PARIA (Din viața agitată a celor proscrisi).

CE BINE E SĂ FII CELIBATAR (Necazurile vieții de burlac).

16 PLANȘI FOTOGRAFICE pe hârtie de cretă.

BERNARD SHAW ȘI SECRETELE UNIVERSULUI (Genialul humorist își destăinuie credințele).

SPICUIRI DIN ARTA DE A PLACEA (Din viața curtezanelor celebre).

PRIZONIERI ÎNTR-UN GHETAR (Emoționantă năvelă cu acțiunea în Himalaia).

SONATA MACABRĂ (Povestea unei obsesii).

LA COLȚUL CEL MAI VESEL AL LONDREI (Câteva aspecte din viața metropolei engleze).

O OPERĂ DE ARTA de P. G. Wodehouse).

Jocuri distractive: Șah; Humor; Minunate ilustrațiuni din țară și străinătate; Anecdote istorice; Versuri și proză, semnate de cele mai reputele pene.

Un volum elegant de 112 pagini, cu peste 250 de clișee fotografice tipărite în 5 culori și cu o copertă pe hârtie de cretă.

De vânzare pretutindeni.

PREȚUL 40 LEI

O societate filantropică din Capitală, a organizat de curând o frumoasă kermessă, la „Colonade”. Serbarea a fost onorată de prezența membrilor familiei noastre regale.

1. Ex-regina Elisabeta a Greciei, ex-regele George, fiica marelui duce de Ciril a Rusiei, arhiducele Anton de Habsburg și principesa Ileana, privind producțiunile artistice la serbare.

2) Miniștri ai țărilor străine, la kermessă.

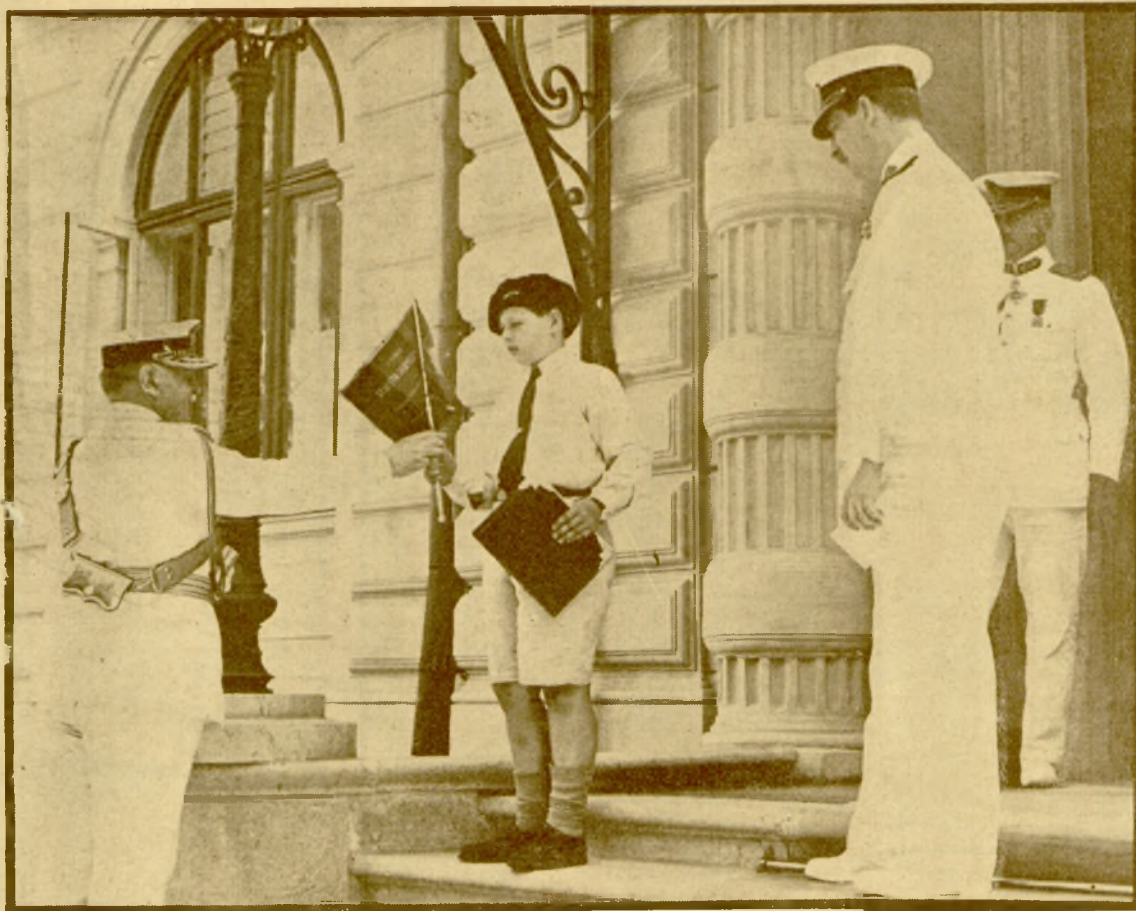
4) Un grup de domnișoare din înaltă societate, care și-au dat concursul pentru reușita serbării.

3) Sokoloff, câștigătorul cupei „Toma Iancovici”, la recentul concurs de motociclete din Capitală.

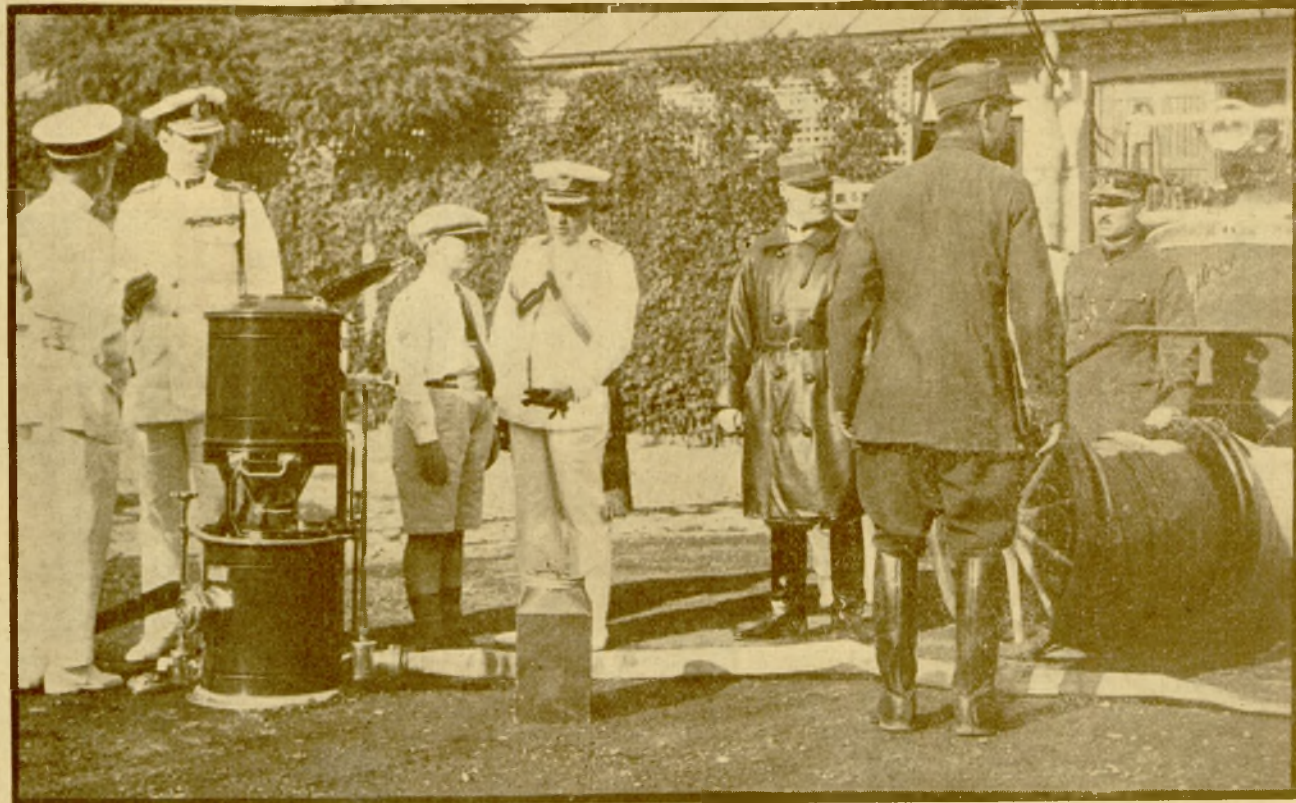

Actualitățile săptămânii

Lin TARA

Stânga sus: Marele Voevod Mihai primește pe scările palatului regal, ștabela grănicerilor care a făcut ocolul României.

Mijloc, stânga: Participanții la congresul național de tuberculoză, fotografiați în grup cu d. prof. dr. Cantacuzino, ministrul Sănătății.

Mijloc, dr.: D. Nicolae Iorga, președintele Consiliului de miniștri a împlinit 60 ani. Iată-l în mijlocul prietenilor cari l-au felicitat acasă.

St. jos: Suveranul și Marele Voevod Mihai, au vizitat săptămâna trecută Postul Central de pompieri.

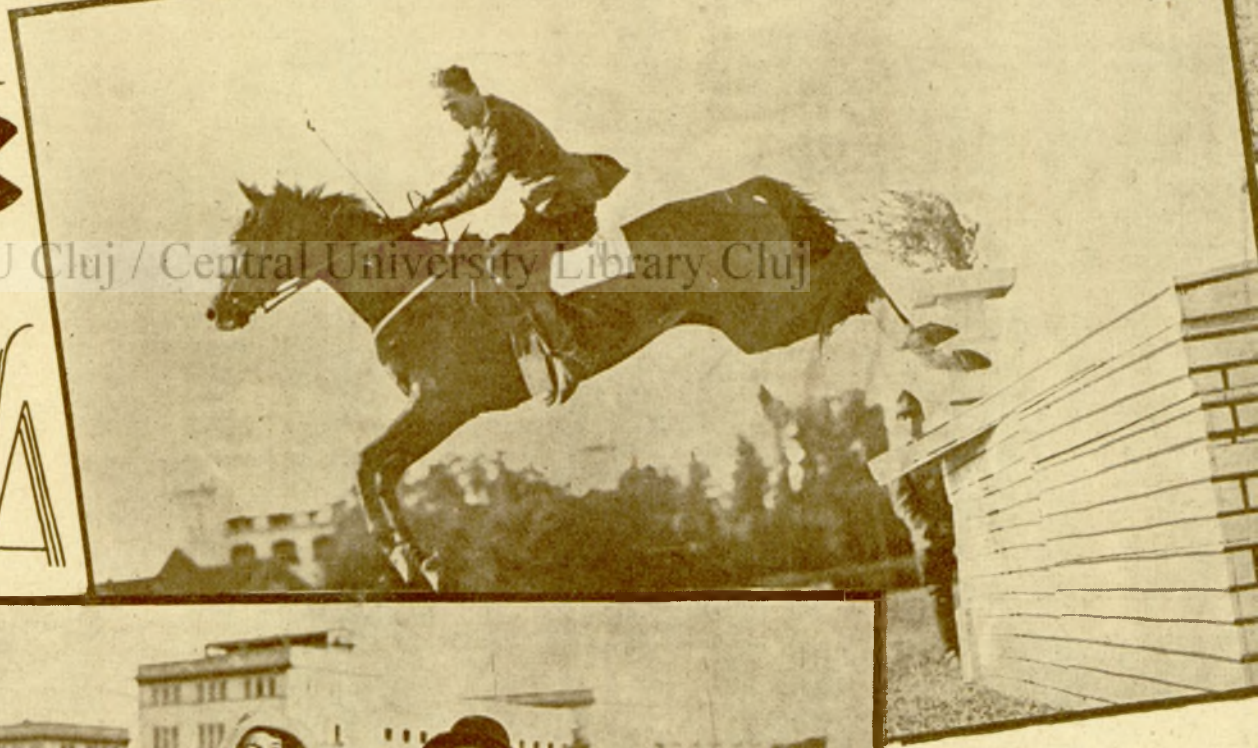

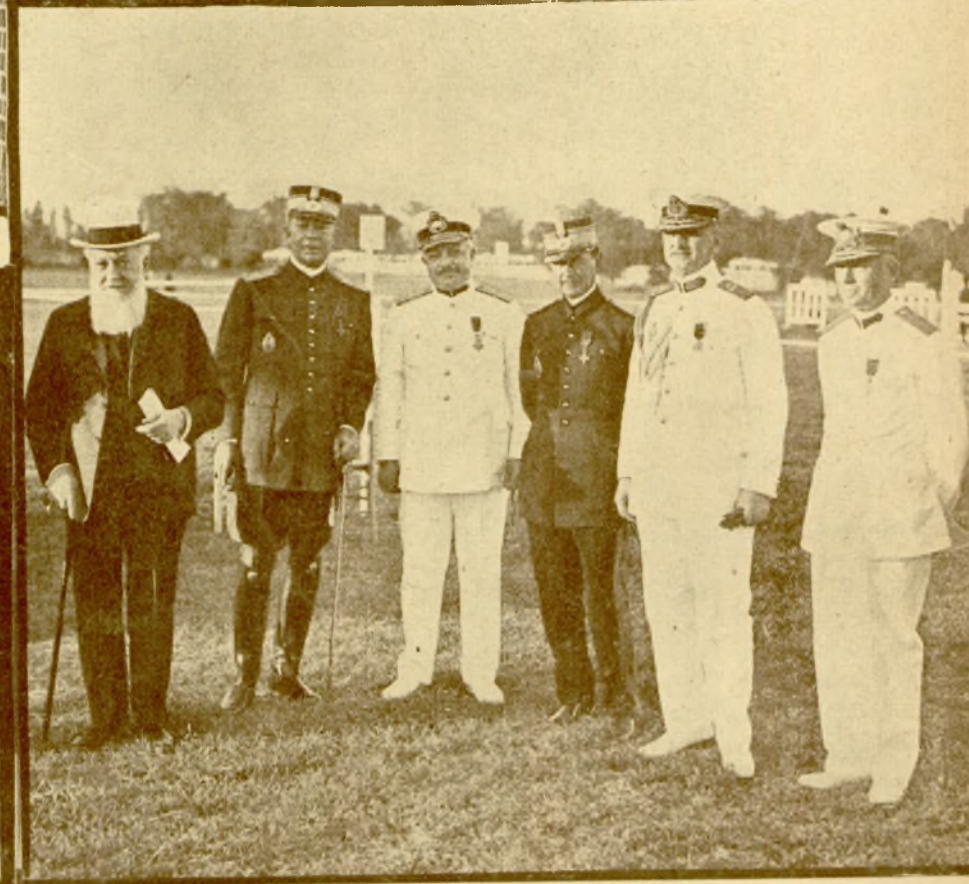
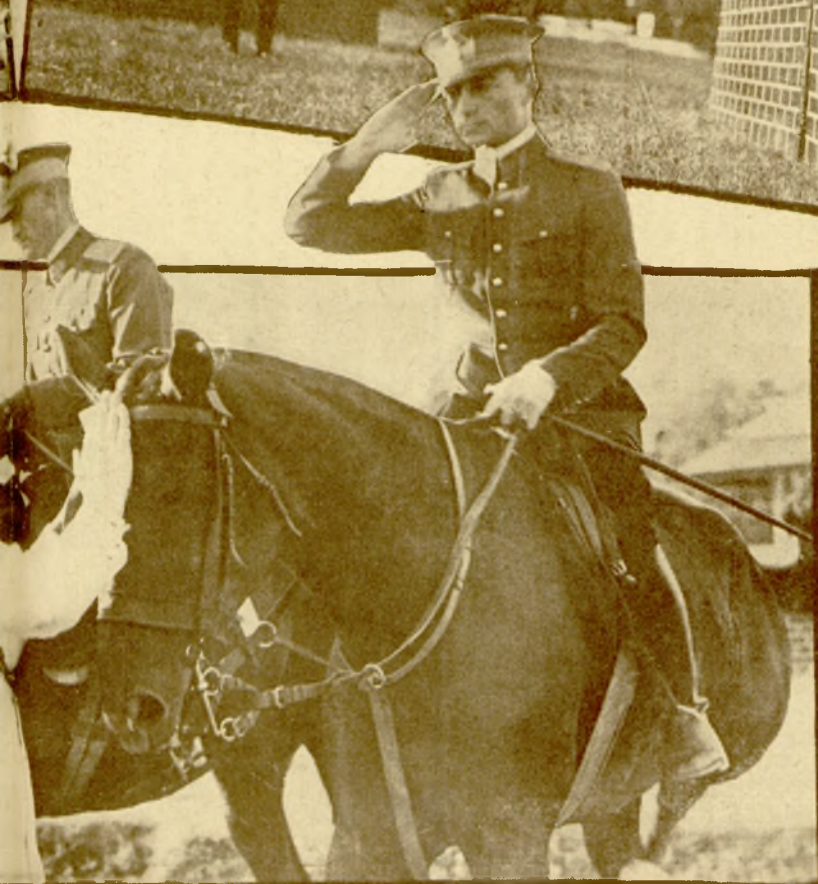
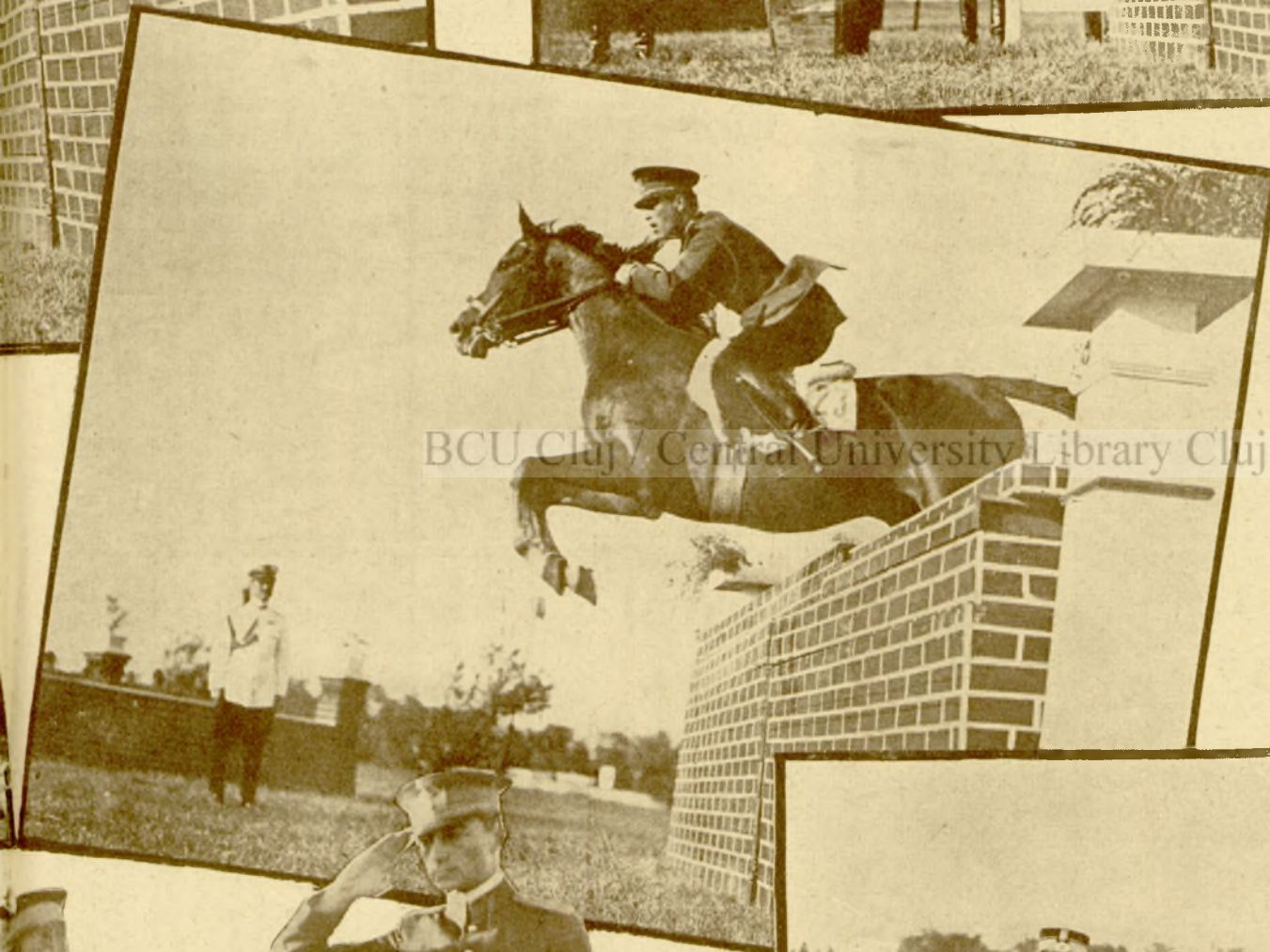
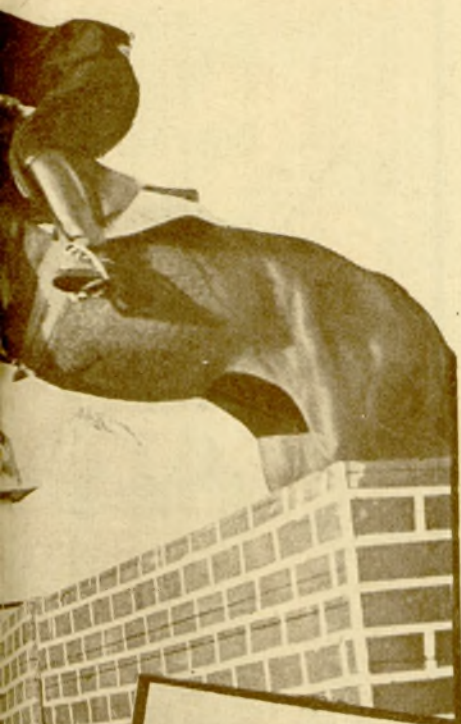
CONCURSUL HIPPIE

de la

BĂNEA

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Sâmbătă 20 Iunie a avut loc pe terenul „Clubului Călăreților” de pe șoseaua Kiseleff, un mare concurs hippic.

Pe lângă concurenții civili (domni și doamne) au luat parte la această importantă emulație sportivă, cei mai buni călăreți ai armatei noastre.

Concursul s'a desfășurat întocmai după programul stabilit fiecare probă fiind subliniată de ropotele de aplauze ale numeroasei asistențe.

Fotografiile pe care le publicăm în această pagină, reprezintă câteva instantanee prinse de fotograful nostru, trimis special.

La mijloc, dreapta, un salt impresionant al căpitanului Chirculescu, cel mai bun călăreț al cavaleriei noastre.

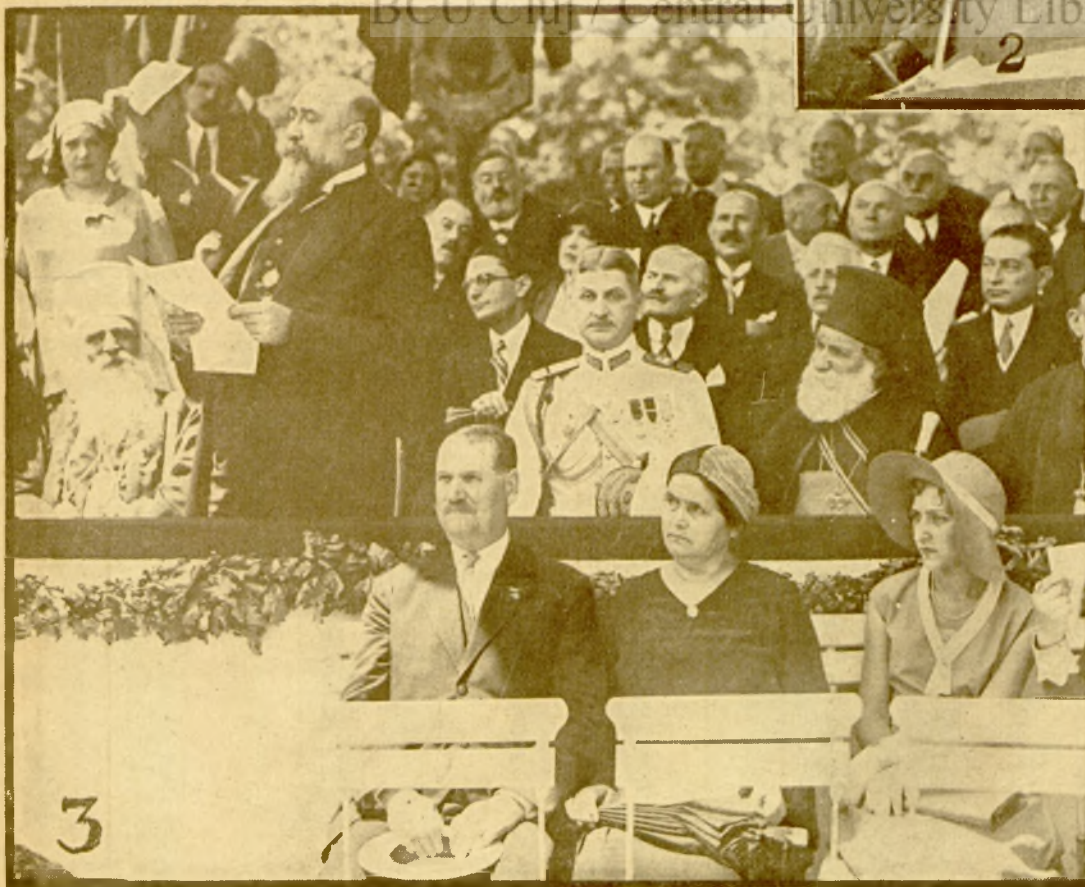
Stânga, jos: un grup de amazone concurente.

Jos, mijloc: Regele Carol II întreținându-se cu doi ofițeri concurenți.

Jos, dreapta: Juriul concursului hipic, după decernarea premiilor.

Desvelirea
monumentului
lui
Take
Ionescu

Aspecte [dela] solemnitatea comemorării marelui patriot

Duminică 21 Iunie s'a desvelit cu o deosebită solemnitate monumentul marelui patriot TAKE IONESCU, fost șef al partidului conservator-democrat și de repetate ori ministru.

Clișeele noastre reprezintă câteva instantanee prinse la solemnitate și anume: 1) Pa-

triarhul Dr. Miron Cristea, sfințind monumentul „marelui european”; 2) Monumentul cu impresionantele grupuri de bază; 3) D. prim-ministru Nicolae Iorga ținându-și discursul; 4) D. Gabriel Puaux, ministrul plenipotențiar al Franței, vorbind în numele națiunii aliate, la desvelirea monumentului.

reportaj

CASA MISTERIOASĂ

CASA lui Suddhoo, avea un etaj, patru ferestre învechite din lemn brun sculptat grosolan și un acoperiș plat.

La parter locuia un oarecare Bhagwan-Dass, un om care zicea el, își câștigă existența gravând stampile. Locuia acolo cu o bandă întreagă de servitori, amici și rude. Cele două camere dela etaj erau ocupate de Janoo și Azizun, precum și de un mic cățeluș negru care fusese furat de la un englez și donat lui Janoo, de un soldat. Astăzi, nu trăiește decât Janoo în aceste încăperi ale etajului. Suddhoo se culcă deobicei pe acoperiș, dacă cumva nu doarme în stradă. În anotimpul friguros, se duce la Peshawar, în vizită la fiul său, un vânzător de curiozități.

Suddhoo este amicul meu, deoarece vărul lui are un fiu care a obținut funcțiunea de mesager-șef într-o mare întreprindere din localitate, grație recomandărilor mele. Suddhoo, zice totdeauna că Dumnezeu va face din mine un mare guvernor și eu cred că prezicerea sa se va realiza.

El e foarte, foarte bătrân. Are părul alb și așa de puțini dinți încât aici nu merită să vorbim de ei. El a supraviețuit inteligenței sale; a supraviețuit în general tuturor lucrurilor, exceptând afecțiunea sa pentru fiul său din Peshawar. Janoo și Azizun sunt niște femei casmiriene, oneste și de o modestie neunoscută în tot orașul. Bhagwan-Dass era în realitate însă un excroc și un uzurpator. Se dădea drept un om foarte sărac.

Acum știți suficient asupra celor patru locuitori principali ai casei lui Suddhoo.

Suddhoo nu era un om bătrân. Omul care se dădea însă ca un gravor de stampile, era cel mai rău dintre toți, exceptând pe Janoo. Bhagwan-Dass, nu avea decât să mintă. Janoo mai poseda încă și oarecare frumusețe, dar nu era vina ei. Fiul lui Suddhoo se îmbolnăvise de pleurezie și bătrânul Suddhoo era foarte abătut din cauza boalei fiului său. Gravorul luase cunoștință de frica lui Suddhoo și se hotărî să-l scuture de ceva bani.

Intr-o seară, vărul lui Suddhoo mă informă că acesta ar dori să mă vadă. În acest scop îmi trimise la doua zi un vehicul care să mă transporte la el acasă, deoarece era prea bătrân ca să vie el însuși să mă vorbească. Ajuns la el, după multe tergiversări se hotărî să abordeze subiectul care-l interesa. El îmi spuse că Janoo, ar fi fost informată, că un ordin al guvernului, interzicea practica vrăjitoriei, deoarece această practică păcătoasă, ajunsese o adevărată molimă în imperiul indilor. Eu nu eram în

curent cu această legislație; hazardai totuși să-i spun, că funcționarii cei mai înalți ai statului o practicau, căci ce era un expozeu financiar, dacă nu o adevărată magie a cifrelor. Il încurajai totodată, asigurându-l că nu voiu ezita nici un moment să-i dau sprijinul meu, dacă ar avea oarecare neplăceri din această cauză.

Deși Suddhoo nu mărturisise nimic, eu însă am înțeles că acesta era motivul pentru care fusese chemat. După această încredințare, cu o voce tremurândă și sacadată, mi-a mărturisit că gravorul era un vrăjitor de cea mai pură speță și că în fiecare zi el dădea știri despre fiul său bolnav la Peshawar, mai repede decât fulgerul însuși și că aceste știri erau totdeauna confirmate de scrisorile fiului său. El mai adăugă după spusele vrăjitorului, că un mare pericol ar amenința pe fiul său. Shagwan-Dass ar putea însă să-l îndepărteze, dacă i-ar dăruia o sumă mai mare de bani. Am întrevăzut imediat ce se petrecea în casa aceea și-l asigurai că și eu sunt un vrăjitor occidental și că voiu veghea asupra lui, astfel ca totul să se desfășure în ordine.

Suddhoo îmi mărturisise deasemenea că a mai plătit vrăjitorului trei sute cincizeci de rupii și că magia pe care o va face Bhagwan-Dass astăzi îl va costa alte trei sute de rupii. Janoo și Azizun intrară în odaie, anunțându-ne că în camera cealaltă, vrăjitoria începuse. Janoo, o femeie cu mult spirit de pătrundere îmi spuse în șoapte că vrăjitoria este o operație inventată pentru a sustrage banii și că acest gravor după moartea sa, va locui cu siguranță într-un loc unde va fi foarte cald. Suddhoo era cât p'aci să plângă de frică. El se plimba agitat prin camera semiobscură și repeta în fiecare moment numele fiului său și înțreba pe Azizun dacă gravorul n'ar putea să-i acorde un rabat, când avea de-aface cu proprietarul său. Janoo mă țări în odaia cealaltă. O lampă mică de ulei, lumina camera. M'am nchiesuit în umbra unui colț rămas neluminat. Ascuns în colțul meu, puteam observa întreaga scenă care se desfășura în fața mea, fără să fiu observat. Gravorul stătea în mijlocul camerei, în picioare. La un moment dat spuse să se stingă lampa, pentru că numai într'un întuneric absolut putea duce la bun sfârșit vraja sa. Azizun și Janoo își rețineau respirația tremurând de frică. Se auzi un sgomot metalic și o flacără verde palidă apărură pe podea. Vrăjitorul ca într'un extas mistic se asvârli la pământ, rămânând nemîșcat, cuprins parcă de paralizie. Cred că nu voiu mai revedea niciodată un om asemănător acestui gravor și vrăjitor. Era desbrăcat până la centură și-și puse pe cap o coroană de spini, un fel de lanț în jurul brâului și inele de oțel la fiecare picior.

Aceste lucruri n'avea nimic înfricoșător în ele, dar figura acestui om, îmi producea un fel de frig în spate. Obrazul său avea o culoare albăstruiie cu nuanțe cenușii; ochii-i erau dați peste cap, astfel că nu se vedeau decât două globuri albe. Trăsăturile sale erau acele ale unui demon, ale unei viziuni apocaliptice, a tot ce vrei, numai nu a celui om sănătos, pe care-l puteai vedea ziua lucrând în taraba sa. Era trântit pe podele cu brațele încrucișate pe spate ca și cum cineva l-ar fi trântit la pământ, după ce l-ar fi legat cu frânghii de mâini. Capul și gâtul său erau singurele părți ale corpului care nu atingeau pământul. Ele făceau aproape un unghi drept cu corpul, asemenea unui cap de cobră care se repede asupra victimei. Întreaga sa înfățișare era de un fantastic, care te paraliza.

Pe podele, în mijlocul camerei, era așezată o farfurie.

de aramă, din care eșiau flăcări albastre-verzui palide, ca acele provenite în cimitire de arderea materiilor fosforescente. Omul, prin contorsiunile corpului, făcu de trei ori înconjurul acestei farfurii. Cum a parvenit la aceasta nu-mi pot explica nici astăzi. Am văzut cum mușchii săi se ondulau dealungul șirii spinării, cum se încordau, cum se destindeau, dar n'am putut observa nici o mișcare. S-ar fi putut spune că nu exista decât o vibrație în acest corp și o mișcare ritmată a mușchilor dorsali, cari lucrau într'un efort penibil.

Janoo respira desigur cu 90 de pulsațiuni pe minut. Bătrânul Suddhoo înlemnit de frică, își trăgea spasmodic fire de păr din barba sa căruntă, plângând în suspine înăbușite. Ce era oribil în toată scena aceasta, era reptila aceea omenească care se tira neîncetat fără sgomot, ca un șarpe gigantic. Simțiam cum părul mi se sbârlea pe cap și cum inima-mi bătea ca pendulul unui metronom. După ce termină acest triplu voiaj circular în jurul farfuriei, ridică capul, lansând prin nări o flăcăre verzuie. Cele două femei văzând această flăcăre dădură un țipăt strident. Și capul acela lugubru recăzu, dând corpului o înfățișare de spectru cadaveric. După câțva timp, flăcăra din acel altar improvizat, se stinse. În momentul în care liniștea deveni insuportabilă, corpul întins pe podele se ridică cu mișcări lente și se depărtă de farfuria în care arsesse până acum misterioasa flăcăre.

re. Deodată se auzi un sgomo. surd, asemănător cu plescăitul unui pește sărind din apă. În acest moment, sclipirea verde a flăcărei din farfurie se ivi din nou. Privind acel talger de aramă, am văzut un cap de indigen, cu ochii mari holbați, eșiți parcă din orbite, cu o feastă fără piele, cu gura deschisă, cu nările spintecate, mutilate îngrozitor.

Cum apariția a fost neașteptată, ea produse unul din efectele cele mai înspăimântătoare asupra asistenților. Înainte de a ne da bine seama de această macabră viziune, ea începu să vorbească rostind fiecare cuvânt la intervale de câteva secunde, cu o voce lugubră mai mult un fel de vibrație prelungită, ca sunetul unui clopot dogit. Pronunța cuvintele rar, ca și cum ar vorbi cu sine și-mi trebuia câteva minute să mă desbăr de sudoarea rece care-mi curgea pe obraji. Observam cum un mușchiu care nu intervine niciodată în respirație normală a unui om, se mișca sacadat, umflând golul dintre stern și gâtlee.

În acest timp, capul acela oribil, apariția aceea sinistă, făcând par'că să vibreze și talgerul de aramă odată cu vocea sa, începu să vorbească de fiul lui Suddhoo. Întovărită de un rictus oribil al buzelor, vocea evoca experiențele doctorilor cari veghiau zi și noapte la căpătâiul bolnavului, nepuțând obține nici o ameliorare a sănătății fiului urgisit de boală, condamnându-l la o moarte oribilă, dacă Suddhoo nu va încerca prin

vraji să-i redea sănătatea. Spiritul mai spuse că va interveni cu toate forțele de care dispune, dacă bătrânul Suddhoo va fi de acord să cedeze vrăjitorului o sumă de bani îndoită de cât cea făgăduită.

Fraza aceasta fu însă fatală vrăjitorului. Am înțeles fulgerător, că toată înscenarea nu era decât o vulgară excocherie. Revoltat de procedeul banditeșc al vrăjitorului, care-și despuia victima de ultimele resurse bănești pe care le mai poseda, m'am repezit în mijlocul odăii și cu o lovitură de picior am asvârlit talgerul de perete. Ca prin farmec, flăcăra, capul care până acum ne îngrozise atât, cât și vrăjitorul, dispărură. Nema mai putând tolera situația, ca sub ochii mei să se desfășoare o faptă atât de josnică, începu să strig cu toată puterea, că voi da pe mâna poliției, pe acest pungaș rafinat care speculează naivitatea și superstiția unor oameni neștiutori.

Suddhoo, își frământa mâinile plângând, murmurând printre suspine că am stricat toată acțiunea binefăcătoare a vrajei și că fiul său va pieri din cauza mea. Am căutat să-l fac să înțeleagă cum acest vrăjitor nu era altceva decât un iluzionist ventriloc, așa cum sunt aștia în tarabele bălciurilor noastre.

Cu toate explicațiile mele, singura Janoo care mai păstrase o urmă de inteligență, aproba cele afirmate de mine.

Vrând să împiedice pentru totdeauna o exploatare atât de nerușinată a naivilor ce cad victime acestei preținse magii, am coborât scările intrând în casa lui Bhagwan-Dass, ca să-l predau poliției.

În momentul când am pășit pragul, o sclipire de cutit mă întâmpină. Am avut prezența de spirit să mă retrag cu un pas înapoi. Fără acest gest instinctiv, bestia aceea cu înfățișare de om pașnic, m'ar fi trimis cu o singură lovitură în lumea celor drepti.

Obicinuit însă cu atacurile neprevăzute pe care le mai supraviețuisem în această țară de mistere, m'am regăsit pe dată sângele rece, am scos revolverul. Cu un singur plumb i-am strâpsnit feasta.

Suddhoo auzind detonătura, veni în odaie, Bhagwan-Dass zăcea pe podele. O dără de sânge pornea din ochiul stâng dealungul obrazului, scurgându-se în gura care rânjea înfiorător, umplând-o și revărgându-se pe podele. Încrederea ne strămutată a lui Suddhoo în vrăjitorul care trebuia să aducă fiului său salvarea îl făcu să urle cu disperare.

Înțelegând că niciodată acest om nu-mi va mai fi prieten, ci un dușman care mă va urî de moarte toată viața lui, am plecat fără să spun nici un cuvânt.

Mergeam pe ulita desartă și neagră și auziam încă infundate tânguiri ale bătrânului Suddhoo, care mă blestema în credința că fiul său ar fi murit în aceeași clipă cu Bhagwan-Dass.

Lama de ras perfecționată:

Calitate ireproșabilă!

Cereți de probă o lamă grațuit de la Concesionar pentru România:

Narcisse H. Balthazar
București I, Str. Șelari 7

Plaje și Strand

Costume de baie

original americane „Bradley”

Pantofi, Pantaloni
și bonete de baie

Soldează în detaliu

Cu prețuri de engros

Str. SMARDAN 4

vis-a-vis de Banca Comercială
Română)

Institut Cosmetic Medical

(Institut de înfrumusețare)

Str. Știrbey-Vodă, 34. Telef. 311/44

Dr. F. KOVACS

Specializat la Viena

Boli de piele și cosmetică. Diatermie, Raze ultraviolete. Fizioterapie. Îngrijirea feței. Distracția radicală a parului de prisos, sbărțuri, negi, coșuri, pistru, semne de naștere. Tratamente de întinerire. Cura de slăbire locală și generală, varice, etc. etc.

Vânzarea produselor proprii

Război

părului supărător

însemnează: un tratament cu cremă depilatoare „DULMIN”. Acest remediu eficient înlătură repede orice păr dăunător frumuseții, pe picioare, brațe, la subțiori, pe ceafă și față și care reduce simțitor grația fiecărei femei.

„DULMIN”, cremă depilatorie, are efect rapid, fără durere și înlătură părul în 3-5 minute, prin simpla aplicare. Ea este albă, moale și flexibilă ca o Cold-Cremă, aproape fără miros și nu se usucă. Fiind întrebuințată mai des, ea împiedică creșterea părului. Ea este în prezent depilatorul cel mai sigur și mai plăcut.

Dr. M. Albersheim

Frankfurt a. M. și Londra

Tubul mare Lei 90.—

Tubul mic Lei 65.—
se obține pretutindeni

DULMIN
Crema Depilatorie

Depozitul General pentru România
„Gea”-Krazer Timișoara

Editura „Cugetarea” a pus în vânzare noua carte de mare succes a lui

PITIGRILLI CENTURA DE CASTITATE

PENTRU INFRUMUSEȚAREA FEȚEI,
MAINILOR ȘI DECOLTEULUI

CREMA ȘI SAPUNUL

F L O R A

RAMAN NEINTRECUTE

25 Iunie 1931

De oră am trăit între frică și speranță. Unora li se părea că vasul se mărește, alții asigurau că se deapătează de noi. Aceștia din urmă erau singurii ai căror ochi nu erau fascinați de speranță. Deodată bricul dispăru în larg.

Din delirul bucuriei trecurăm la delirul disperării și al durerii. Pentru a ne mai potoli chinurile am căutat consolarea în somn. În ajun fiind pătrunși de arșița soarelui, am așezat pânza plutei ca un acoperiș, și ne-am culcat dedesubt.

Se făcu propunerea ca să ne scriem foarte pe scurt aventurile noastre pe o scândură, să ne sub scriem numele, apoi să fixăm această scândură în partea de sus a catargului, în speranța că știrea aceasta va parveni guvernului și familiilor noastre.

După ce petrecurăm două ore în prada celor mai triste reflexiuni, seful plutei voi să se ducă în partea dinainte și plecă de sub cortul nostru.

VINE „ARGUS”!

Abia scoase capul afară și se în-oarse între noi, dând un țipăt răunător. Bucuria se zugrăvia pe fata lui, mâinile le întindea spre mare, abia mai respira, strigând: *Suntem scăpați! Iată bricul care vine înspre noi.* — În adevăr el era, la o depărtare cel mult de o jumătate de oră. Am eșit de sub cort, în grabă, chiar și acei pe cari rănilile de la picioare îi țineau culcați de mai multe zile, se târâră pentru a se bucura de vederea acestui vas, care venea să ne smulgă dela moarte sigură. Ne îmbrățișăram cu o bucurie care seamănă mai mult cu nebunia și lacrimi de fericire brăzdau obrajii noștri uscați de cele mai grozave suferinți. Fiecare lua câte o batistă sau o fâșie albă, spre a face semne bricului, care se apropia cu repeziciune. Alții, în genunchi, mulțumeau cu ardore Providenței, care ne reda viața într'un chip atât de miraculos. Bucuria noastră fu și mai mare, când zărirăm în vârful catargului, un mare pavilion alb. Așa dar datoram scăparea noastră unor francezi. Recunoscurăm bine că era bricul *Argus*, când era departe numai ca la două lovituri de armă.

În scurt timp am fost transportați pe bord, unde ne-a primit seculul fregatei și câțiva mateloți. Compătimirea le era zugrăvită pe față iar mila smulgea lacrimile tuturor.

Să-și închipuiască cineva cinci-sprezece nenorociți aproape goi, cu corpul și figura uscate de fierbințeala soarelui; zece dintre aceștia abia se mai puteau mișca. Membrele ne erau jupuite de piele, ochii dusi în fundul capului ne erau aproape sălbateci, bărbile lungi ne dădeau o înfățișare și mai groznică. Nu eram decât umbra noastră.

Ni se dădu un bulion bun, preparat îndată ce am fost zăriți și vin amestecat cu apă care ne mai întări puterile. Am fost îngrijiti cu multă atenție și generozitate, rănilile ne-au fost pansate și chiar de-a doua zi, mulți dintre cei bolnavi, începură a se ridica.

ȘI CEILALȚI

După povestirea acestei teribile drame al cărui episod din urmă a fost zugrăvit cu multă măiestrie de penelul lui Gericault, să mai adăogăm foarte pe scurt, ce au devenit cele șase îmbarcațiuni care au părăsit pluta. Barca comandantului de Chaumareys și aceia a guvernatorului ajunse la St. Louise fără nici un pericol serios, iar băniera acostă aproape de canalul Merrick. Din cauza setei, naufragiați

cerând a fi debarcați li se arătară pericolele ce aveau să îndure în deșert, având să parcurgă o sută de mile până la St. Louis.

Saizeci și trei stăruiră în hotărârea lor, debarcară, dar au avut de suferit chinuri grozave în nisipurile arzătoare. Proviziile și apa le-au lipsit în mai tot drumul. Din fericire *Argus* zărise caravana și le dăduse provizii. Au fost întâlniți și de o ceată de mauri, cari i-au jefuit de haine. Abia la 30 Iulie au ajuns la St. Louis, după ce pierduseră șase oameni.

Cea mai mare dintre bărci și cea mai mică se uniră și navigară câțva timp. Cele trei bărci au sosit la mal la 8 Iulie. Mersul se făcu

în ordine spre Senegal, sub conducerea ofițerilor. În ziua de 11 Iulie comunicară cu *Argus*, care ajută această caravană înaintea celeilalte. Indigenii le-au procurat provizii, însă drumul înfierbântat de arșița nesuferită a soarelui, a fost obositor. Au sosit la ținta dorită în ziua de 12 Iulie, fără nici o pierdere de oameni.

La 26 Iulie au trimis un vas spre Meduza, pe bordul căreia știau că au lăsat un grup de oameni.

Goeleta însărcinată cu această misiune, având vântul contrar, soși aproape de nenorocita fregată după 52 zile. Aci n'a mai găsit decât trei din cei șaptesprezece nenorociți, cari nu putuseră fi

îmbarcați pe nici un vas. Cu zece zile mai înainte, doisprezece din ei, văzând proviziile isprăvite, încercaseră să se scape pe o mică plută ce-și construiseră singuri, dar după toate probele pieriseră la valuri. De atunci mai pieriseră încă doi.

Comandantul de Chaumareys, rechemat în Franța, a fost supus judecării Consiliului de Război. Găsit vinovat de pierderea *Meduzei* din nepricepere, a fost șters din cadrele marinei, declarat incapabil de orice însărcinare, și în acelaș timp condamnat la trei ani închisoare.

După datele oficiale de CONST. C. TONEGARU

BCU Cluj / Central University Library Cluj
Parisienne...

un produs care ascunde într'ânsul farmecul Parisienei

DEPE masa de toaletă a tinerei doamne, încărcată cu diferite articole de toaletă, niciunul nu are importanța flaconului cu apă de Colonia. Puternică, pură, suav parfumată apa de Colonia *Parisienne* satisfăce chiar și pe cea mai exigentă doamnă.

Când rezerva Dvs. de apă de Colonia s'a terminat cumpărați un flacon de *Parisienne*. Veți fi surprinși de prețul său moderat și încântați de parfumul său agreabil și persistent.

Eaux de Cologne

Jockey Club - Perle de Paris -

Rouge et Noir - *Parisienne* -

Lady

distillées par

Ca și toate produsele *Lady, Parisienne* se vinde în flacoane simple și sigilate la acelaș preț ca și *Colonia* vărsată. Cumpărând apa de *Colonia* în sticle sigilate, sunteți siguri că luați un produs pur.

Invățați a face corect baia de Soare

aceasta însemnează a fricționa corpul Dvs. înainte de a face baia de soare, ce nu este permis a se face niciodată fiind corpul ud, cu

CREMA-NIVEA ULEIUL-NIVEA

Ambele conțin-ca unice în felul lor - Eucerita înrudită cu pielea și cea mai bună întreținătoare a pielii, ambele evită pericolul dureroaselor arsuri solare, ambele înlesnesc bronzarea pielii, dându-vă un splendid ton de culoare rumenită chiar și la un cer înnourat. Crema Nivea pe lângă aceasta are și un efect foarte plăcut răcoritor la zilele calde.

Beiersdorf & Co. S. A. R., Brașov, Strada Iuliu Maniu 39

DE VORBA CU CITITORII

Le lys rouge. — Ochii dumitale sunt ca cerul Florenței, că ți-ai luat drept pseudonim emblema acestei cetăți? Corespondența d-tale îmi face multă plăcere. După scris, cred că am de-aface cu o persoană foarte inteligentă și de gust. Clive Brook e căsătorit, are 39 de ani. E într-adevăr un artist fin, distins și cu maniere aristocratice. Joacă mai totdeauna roluri în acest gen.

Orhidia din Ploesti. — Mata ești deo camdată o... codită a rândunelei, sau o rochiță a rândunelei, dacă vrei să te compari cu o floare. Ce o să zică mămica când o să vrei să pleci în America cu tramvaiul? Pe căldura asta se strică laptele din biberon și o să ajungi plângând la studio; zici că ești voinică și sănătoasă; joacă-te atunci „leapșa pă oate”, sau cu păpușile. Când vei fi mare, să ne scrii din nou și vom vedea noi ce e de făcut, ca să devii o artistă mare.

George Baron Ploesti. — Curiozitatea dragă domnule, e o armă cu două tăisuri. Îți poate aduce și multumire, dar și deziluzie. E cazul s'o spun cu referire la analiza grafologică pe care mi-o soliciți.

Ideile dumitale, când le ai, sunt cam încurcate și au calitatea de a se colora puțin după ocazie, după necesitate. Îți place să camuflezi, să pari mai mult decât ești. Așa, un mic „bluff”, nu prea supărător pentru alții. Ești un sentimental, care ar dori însă să se conducă după rațiune, să afecteze multă tărie de caracter și voință, dar ești nenatural prin aceasta. Aspirațiile dumitale destul de pozitive, nu au însă o natură morală prea înaltă. Și dumneata ești unul dintr-aceia cari nu trăiesc regăsindu-se pe sine, ci într-un personaj artificial, o ficțiune care se destramă la prima lovitură puternică pe care i-o dă viața. Dacă mai vrei alte lămuriri, scrie-mi. Eu nu sunt supărat!

Dolores del Rio. — Spaniolos? Mexicanos? United Artists Studio, 7100 Santa Monica Boulevard Hollywood California. Partitos nel Americas? Voiagios sprincenatos!

Dinescu-Ghindă-Ploesti. — Eliza la Porta e româncă. Născută la 1 Martie 1904. A urmat conservatorul de artă dramatică, descoperită de olandezul Koentz, directorul unei case de filme. A fost apoi angajată de Sokal-Film, și a filmat în „Studentul din Praga”. Adresa ei este Berlin-Charlottenburg, Kurlanderallee 1. O enumerare a filmelor ei ne este imposibilă, din lipsă de spațiu.

Vă este dragă remorca numelui dv.? Nu vă supărați! Întreb din pură curiozitate.

Un curios din Vâlcea. — Piesa Kiki de savantul André Picard? June curios, îmi face impresia că și dumneata umbli cu capul în stratosferă.

Picard dacă ar fi auzit că-l învinuiești de așa ceva, desigur te-ar fi luat cu el în nacelă și ți-ar fi dat drumul pe altă planetă. Dar îți iert confuzia, fiindcă numele autorului lui Kiki și al savantului e același și apoi la urma urmei, savantul ar fi putut să se distreze în orele libere creind lucruri fără Kiki-rez pentru el, ca „omu”... de!

Dona Sol. — Maria Filoti are un băiat de care e foarte mândru. 1) N'am legături personale cu d. Calboreanu așa că nu vă pot afirma cu siguranță. Dar cum v'a venit ideea? Judecând după nas?

Lya Mara și Jacques Catelain mai filmează. Nu-mi reamintesc de „Sif”. Îți răspund repede, de teamă să nu plângi în „sol diez”.

V'am prins. — Dacă ne-ai prins ține-ne! Mie mi-a scăpat... numele artistei de care întrebi. Dacă d. J. de S. va mai reveni la această rubrică? Uite și răspunsul acesta... îmi scapă. Cine poate sonda tainele viitorului! Acum dă-mi te rog drumul să mă ocup de altă scrisoare.

Hildegard. — Recunosc finețea dumitale de spirit, după faptul că-mi acorzi circumstanțe atenuante, atunci când urmează o replică ironică, unei spovedanii sincere! Motivul desigur a fost scrisoarea, care nu mi-a inspirat destulă seriozitate. Revin la întrebarea dumitale. Părerea mea, de data aceasta serioasă, este și accepti totuși căsătoria. Inclinațiilor d-tale pentru domnul „usurător” trebuie să le pui frâu. În căsătoria ce o vei contracta, depinde numai de d-ta, să ridici nivelul sotului și vei izbuti cu siguranță, dat fiind personalitatea d-tale bine conturată. Sunt convins că acela pe care-l iubești, nu merită sacrificiul vieții d-tale. La 18 ani, mirajul lucrurilor strălucitoare te extaziază și de aci o pefieră oarbă pentru superficial, pentru... lichelute.

Didisor, pușor etc. — Cine te-a pus să mă întrebi cum sunt? „Realitatea” mă forțează să-ți fac o descriere fidelă: Cioc, gheb, în loc de chelari două telescoape și port vesnic, galosi, ca să nu-mi răcească cele 75 de primăveri; pe deasupra tusa și junghiul și-au dat un rendez-vous perpetuu în prețioasa mea persoană. Vezi? Asta se chiamă curiozitate pedepsită. Cinsimt însă să mă „nblânzesc” și să-ți răspund la întrebări, numai pentru motivul că ești o fată mică și foarte... fată. Sunt sigur că ochii rozunzi sufăr din cauza dumitale și te sfătuiesc să nu te lei după sfaturile pe care ți le suflă la ureche fătăte.

1) Suzy Vernon se citește cu V. (ca vânt de primăvară).

2) Jan Kiepura n'a mai jucat alte filme la noi. 3) Mitzi Green, este tot un „pui de drăcușor” ca d-ta și imită pe Maurice Chevalier. N'ai văzut-o în

Parada Paramount? 4) Cu „Crinul Galben” ai câștigat pariul. Ca arbitru n'am nici un provizion?

Liana. — Scrisoarea dumitale, este o ilustrare a numelui sau pseudonimului de care uzezi. Fraze elegante, cu scânteeeri ca lumina timidă strecurată pe frunze, printre bătrânii pomi romantici, cu nume exotice. Îți sugerează planta codrilor indieni; iar Pierre Blanchard tronând (nu turnând) în zeitate într-un templu vechiu budist, într-un luminis mistic! Vous m'excusez de ne pas avoir répondu en français. On risquerait de mécontenter l'ange tuteur, en espèce le grand public. Vous voyez que c'est pour le bon motif! Așa dar adresa lui Pierre Blanchard: 4 Square Montcalm XVIII-e Paris. Vreți să mă citiți? Foarte simplu. Procurați-vă „Magazinul” No. 6 și 7. Au plaisir de vous-relire.

Înmă sdrobotită. — La douăzeci și unu de ani, mușchii acesta transmit creierului cu o violentă nebănuită, idei atât de exagerate asupra vieții! Și totuși această plenitudine a vitalității are un farmec nesfârșit, care e însăși valoarea magnifică a tinereții. Eu cred că „adversarul” dv., cunoscându-vă sentimentele și dându-vă diversele atențiuni pe care le-ați observat, se interesează de dv. Diferența de vârstă e cam mare, dar această lacună ar putea fi acoperită prin temperament, sănătate, etc. Legătura lui din tinerețe nu are nici o importanță. Dv. vă veți substitui cu noutatea, cu tinerețea și cu tot cortegiul de aporuri inedite. Cât despre a lua inițiativa gesturilor concrete, o dezaproab. El este un om experimentat și nu un timid; lui îi revine această sarcină. Prin mii de mijloace ale femeii îndrăgostite și inteligente, veți putea procura sigur o stare de spirit, care să servească succesului. Din lipsă de spațiu, îmi rezerv plăcerea analizei grafologice pentru data viitoare.

Păr blond, Timișoara. — Te cred din toată inima că ești de o frumusețe rară și-ți acord credit și pentru restul de 50% din admirațiile concețtenților, cari te-au zărit în prăvălia mamei d-tale văduvă și conșonară. Acest cumul „en gros” de calități mă impresionează, fără să-mi pot face însă o idee precisă asupra viitorului d-tale. În București există diverse internate: pentru vagabonzi, neputincioși, nebuni etc., dar pentru stele de cinematograful, drept să-ți spun, n'am auzit! Acest soi de bipede se cultivă în aer liber și neconditionat. Fotografia poți s'o trimiți; poate să ai dreptate! Scrie în limba germană, la Film-führer 217, Friederichstrasse S. W. 68 Berlin. Dar nu d-ta personal. Roagă pe cineva; așa ca să salvăm cel puțin aparențele.

Mona. — La cele două întrebări

„neutre”, răspund pozitiv: 1) Nu vom publica fotografia, până ce nu va îmbătrâni complet. Altfel nu avem variație. 2) Campionul tenisului la noi este socotit Mișu Nicolae. Și acum pagina adevărilor crude! (Ce pretențios sună o analiză grafologică!) Dudaie, pe dumneata te strică penița aceea rondă. Îți mistifică personalitatea. Iscălitura matală e de o majestate care-mi reamintește pretențioasele firme de modă, cu singura diferență că d-ta speculezi abstract, este tismul snob și pedanteria zaharisită a spiritelor imprumutate. Eu creș numai penița e vinovată!). Si apoi încă o impresie. Desigur cunoști matală pe acei adolescenți, care-și plantează sub nas o jurubită de mustață, ca să pară mai copti. (Am luat notă, că adevărul nu te supără!) Cu alte cuvinte: Vanitate, prețiozitate și poză. Estetica te obsedează. Imaginație, sensualism, aspirații mari, ordine, sentimente reținute (nu rezervate...). Tendința de a domina. Politețe. Fidelitate (!?) Am omis să vorbesc despre inteligență. Dar de ce să 'ntind coarda inutil? Nu te necăji simpatia duduie și scrie-mi odată și fără penița aceea mistificatoare. Dacă mai dorești și alte lămuriri, sunt la dispoziție!

Lotharingia. — După câte îmi reamintesc, Lotharingia, a fost împărat de arhiepiscopul de Colonia, în anul 953. În Lotharingia de Sus și Lotharingia de Jos. Vreau să fiu clarificat. Care din ele sunteți? Cred însă că cea de jos, fiindcă prin afinitate vă interesați de „Călărețul fără cap”. Eroul fără cap a fost Harry Piel. În „Cercul Roșu” eroina, Lilian Gish. Adresa mea e complicată: Trăiesc în reclusiune ca și călugărul din vechiul schit, pentru a-mi ispăși păcatele cu cari m'am învrednicit în tinerețe. Ce folos să stii drumul la pesteră mea, când eu îmi ridic genele cu cârjile și aceasta numai ca să citeș și să răspund la rubrica mea... o urmă de vechiu obicei... Desertăciunea desertăciunilor...

Nina. — Ca să capeți o analiză, respectiv o scărmanăală grafologică, am să te rog simpatia duduie, să-mi scrii 5-6 rânduri, cu scrisul dumitale natural, fără să te lași preocupată de greșeli ortografice, scriere frumoasă, citează etc. superstiții care-ți denaturează scrisul și deci mă fac să-ți atribui calități sau defecte ireale. Cât privește conținutul, orice improvizație, afară de cele injurioase.

Indescifrabil. — „Pescuitorii de perle” este o operă a compozitorului francez Massenet. Bucata care ai auzit-o dumneata, trebuie să fie „Mi par d'udir”. Cred că acum nu mai vei pescui... în apă tulbură.

LOTHAR

DESPRE INNOT

de D. I. Suchianu

ÎN FRANȚA se vorbește azi cu destulă insistență despre nevoia de a se vota obligativitatea înotului. Tot așa cum cetățeanul este prin lege obligat să fi absolvit cursul primar, adică să știe să scrie, să citească și să socotească, tot astfel se crede că ar fi nimerit să-l obligăm să știe înota. Căci națiunea nu se poate împăca de loc cu gândul „că unul din membrii ei să-i fie luat de primul accident stupid, unde un minimum de știință a natației, câteva brase sau câteva minute de plutire, ar fi destul pentru a evita moartea. Omul trebuie să înlocuiască cu știința, care instinctul direct nu-i poate furniza.

Căci, lucru curios, omul, spre deosebire de alte animale, nu are instinctul înotului. Un câine, un cal, svârliți prima oară în apă, nu se înneacă, pe când omul, afară de vre-un talent personal sau vre-o împrejurare excepțională, merge sigur la fund.

Și-i cu atât mai surprinzător această lacună a organismului nostru, cu cât omul, dacă-l privim mai cu atenție, este minunat construit pentru înot. Anatomia lui, vreau să spun forma corpului său seamănă izbitor cu aceea a peștelui. Trupul întins pe spate sau cu fața în jos, are exact liniile unui flotor pisciform; brațele și mâinile amintesc paletelor peștelui; picioarele, mai ales așezate în poziția de „crawl”, cu labelle lăsate suple de la încheietura gleznei, seamănă cu apendicele codal; iar plămânii permanenți plini cu aer, sunt ca o adevărată veziculă natatorie.

Motivul pentru care omul nu știe, și trebuie să învețe să înoate, trebuie căutat în stațiunea sa bipedă, în faptul că poziția lui normală este pe

două picioare și nu în patru labe. Această particularitate prezintă două inconveniente. Mai întâi organele sale de respirație sunt incomod plasate. După oară la câine sau la cal, orificiul bucal se găsește la extremitatea apei, care prelungește linia coloanei vertebrale. Închipuți-vă un om așezat în patru labe. Gura lui, pentru a fi plasată la fel cu a quadrupedelor, ar trebui să se găsească într'un loc unde la noi e vârful capului. Iată de ce un câine întins cu burta pe apă, are totuși gura afară, pe când la omul întins, gura vine exact sub apă, pe aceeași linie cu burta. Defect fundamental de construcție, care face ca „respirația aquatică”, — cum o numesc antrenorii, — să fie ceva complet diferit de respirația obicinuită, să aibă altă tehnică, necesitând un metodic antrenisaj.

Un alt inconvenient al stațiunii bipede este instinctul nostru

O sirenă a piscinelor

Sus: Un bun înotător zâmbește ori când

O „plută” originală cu umbrelă

„Această ipoteză îmi pare cu atât mai plauzibilă, cu cât am fost martor, în timpul ultimului război, la o întâmplare care pare a o confirma.

„Era pe vremea când începuseră primele atacuri cu gaze asfixiante, în Aprilie 1915, pe Yser. Ne aflam pe poziții înaintate pe malul stâng al canalului, — larg în locul acela, de vre-o doisprezece metri. De pe malul celălalt, văzui alergând o mulțime de soldați, goniți de gazele otrăvitoare. Neavând altă scăpare, s'au asvârliți cu toții în apă, și, bătând energic cu brațele, au trecut aproape toți pe țărâmul celalt. Or, mulți din ei ne-au declarat pe urmă că înotaseră pentru prima oară în viața lor”.

Faptul e caracteristic. Avem aici o combinație de trei instincte: 1) instinctul înotului, neutralizat de obicei; 2) instinctul stațiunii verticale este de data asta lăsat să se manifeste liber, pentru că un al treilea instinct 3) cel al fricii, a neutralizat la rândul lui instinctul No. 2, făcând să înceteze obstacolul care paraliza instinctul No. 1.

De altfel, mai este un fapt care verifică toate aceste teorii. Maimuța, care e așa de agilă, care însă are și ea instinctul stațiunii bipede, se înneacă în apă exact ca și omul.

Dar să lăsăm inconvenientele și să revenim la avantajii. Deși omul e un animal „care se înneacă”, tot el este animalul care înoată cel mai bine, mai bine chiar decât peștele și iată ce vrem să spunem cu asta.

Omul dispune de o anumită forță, în funcție de mușchilatura sa și de dimensiunile levierelor articulate, de care dispune. Grație acestui sistem de pârghii și grație energiei motrice disponibile, omul obține un anumit rend-

de a reveni la loc pe două picioare. Acel care nu știe să înoate, aruncat în apă, are tendința naturală de a se așeza în picioare. Geliace are ca efect să-l tragă la fund. Căci este mult mai greu să plutești vertical, decât orizontal.

Așa încât nu se poate spune că omului îi lipsește instinctul înotului. El are, dar el este neutralizat de un alt instinct, de acela al sederii verticale. Dacă un al treilea instinct ar interveni, făcându-ne să cătăm a sta lungiți, atunci am putea și noi oamenii să înotăm instinctiv. Într'adevăr, iată un fapt, povestit de un profesor francez de natație, care confirmă perfect toate explicațiile de mai sus:

„Prima oară când omul a înotat, a fost probabil cu prilejul unei forțe majore: urmărit de aproape de către vre-un dușman primejdios. Văzându-și trecerea oprită de un curs de apă; a fost nevoit desigur a se arunca orbește cu tot corpul, drept înaintea lui. Dus de acest avânt disperat, s'a svârliț pe suprafața lichidă și, instinctiv a început să-și proiecteze brațele, unul după altul, într-o sforțare permanentă de a atinge odată cu mâinile malul celalt.

ment de mișcare, de spațiu parcurs și de viteză obținută. Firește, rechinul se mișcă mai iute în apă decât omul. Dar ce musculatură are rechinul, ce dimensiuni, ce greutate de cădere și deci de luncare în apă! Dacă însă facem calculul propriu zis de randament, adică raportul dintre mijloacele motrice și rezultatul efectuat, omul atinge punctul optim al acestui randament, și recordurile sale (de pildă 57 de secunde suta de metri) este un record nu numai față de ceilalți oameni, ci față de toată fauna aquatică.

Animalele de apă înnoată ușor. Omul însă poate înnota științific. Iată toată diferența. Omul a știut să aplice natației instinctive, cunoștințele sale de fizică mecanică. Astfel s'au putut oarecum fabrica sintetic înnoturi ca brasa, „trugon”-ul și mai ales „crawl”-ul, care-s adevărate combinații de laborator, unde se corectează, se elimină, se suprimă mișcări instinctive mai puțin eficace, înlocuindu-se cu altele, provenite din observarea riguroasă a legilor cinetice.

Pentru a nu te înneca, nu trebuie de cele mai multe ori decât să știi să plutești. Dar nu aceasta e singurul rost al înnotului. Trebuie să urmărim mai mult decât să ne putem ține în apă, așa ca să scăpăm eventual de moarte. Trebuie să căutăm a ajunge să stăpânim ceva din știința aceea a mișcărilor, care din om, animalul cel mai puțin aquatic, face un animal care știe să se miște în apă cu un spor și o economie de mijloace superioare tuturor celorlalte animale aquatice...

Acesta e ca să zicem așa „paradoxul” înnotului omenesc. Este o uimitoare victorie aceea, de a ajunge din situația de „coada clasei” în situația de „primul la clasificare” într-un concurs dat cu tot rîsul animal...

Iată de ce este așa de interesantă natația, de ce este bine să nu ne mulțumim a „bălăci” pentru plă-

cerea doar de a ne răcori, ci trebuie să realizăm — cum se zice în jargonul sportiv — oarecare performanțe. Orice om poate obține asta, dacă procedează metodic, dacă ascultă de sfaturile antrenorului sau ale acelora dintre amatori cari știu, dacă însăfășit urmează cu răbdare un oarecare antrenament.

Firește, nu trebuie să urmărim recorduri, performanțe mondiale. E prea absorbant și prea decepționant (pentru că de obicei titlul de campion e foarte efemer). Și apoi chestia campionatului e legată de aptitudini și talente pur personale. În schimb orișicine, absolut ori și cine poate ajunge, în materie de înnot, mai mult decât în orice alt sport, la un *rendament optim*, față de puterea sa fizică disponibilă.

Dacă vedem pe atât de mulți înnotând crispat, sbătându-se ca niște isterici, făcând strâmbături disgratioase, agităndu-se ca niște diavoli, pentru a sta aproape pe loc, — trebuie să ne spunem că acești oameni, dacă ar face un antrenament metodic de numai o singură vară, ar putea obține exact acel înnot suplu, alunecător, nesilit, pe care îl admirăm la alții și care la prima vedere ni se pare inaccesibil.

Iată de ce este o binefacere pentru capitala noastră prezența a trei piscine. Căci adevăratul înnot nu se poate face — cum s'ar crede — în mare, ci în piscină. Un strălucit profesor francez scria:

„Pentru a practica natația sportivă, este esențial să dispui de o piscină sau de un bascu cu „apă moartă” de o formă dreptunghiulară și dimensiuni regulate. Suprafața cea mai practică e de 25 m. lungime pe 12 m. lărgime, permițând toate încercările de viteză”.

Plăcerea înnotului la mare e o plăcere complexă, în care sentimentul literar al naturii e poate mai tare decât cel mai grav al interesului sportiv. Iată de ce plăjele unde se face realmente sport,

dispun, alături de marea nemărginită, de una sau mai multe piscine cu dimensiuni limitate. Numai pe distanță de 20—25 m. poți avea un control de antrenament, o dozare riguroasă a progreselor. Și fiecare întoarcere pe care înnotătorul o face apăsând cu călcăiele în părășii basinelui, este pentru el totodată o distracție și o încurajare, este socoteala care îl ține atent la ceea ce face și amuzat de ce face. Piscina este un lucru esențial în plăcerea sportivă a înnotului. O dovadă în plus e că oficiul Național de Educație fizică dela Tekirghiol a construit anul acesta o piscină chiar pe malul mării.

Problema unui înnot sistematic, pe baze curat sportive de antrenament serios, este o chestiune care ar trebui să intereseze pe pedagogii oficiali și neoficiali, într-o măsură mult mai mare decât îi preocupă azi. Desigur, există dificultăți, în special dificultăți de bani și de organizare. Dar pentru toate astea s'ar găsi poate aranjamente. Principalul este să se tre-

zească interes pentru cel mai logic și mai strălucit dintre sporturi: pentru înnot, exercițiu totodată util, igienic și estetic.

Dealtfel vom mai reveni asupra tuturor acestor chestiuni. Natația este o lume întreagă de lucruri, și fiecare capitol e palpitant de interes. De pildă descrierea și explicarea trucurilor atât de ingenioase care alcătuiesc tehnica înnoturilor moderne. Apoi chestiunea mai teoretică a originilor și evoluției natației precum și istoricul recordurilor obținute; chestiunea practică a salvării dela înec sau naufragiu; chestiunea antrenamentului sportiv; aceea a mijloacelor pedagogice și financiare pentru a se da copiilor o educație metodică și totodată puțin costisitoare, în materie de înnot, etc., etc. O seamă de probleme care forțamente n'au încăput într'un singur articol de revistă, dar pe care ne propunem să le reluăm cât vom putea mai curând.

D. I. SUCHIANU

Oră de istorie

după Hans Pferlschmidt

DOMNUL profesor Istoricescu intră în clasă, însoțit de sunetul strident al clopoțelului și de strigătele elevilor, cari aleargă și sar peste bănci. Sgomotul se domolește cu greutate.

Profesorul: Treceți la loc! Ședeți! Liniște!!

În clasa aceasta par a fi numai animale, așa urlați. N'auziți să faceți liniște? D-ta de acolo, din prima, a doua, a treia, a patra, la stânga, cap de bancă. Da, d-ta. Cum? Așează-te și stai liniștit! Un elev trebuie să tacă atunci când vorbește cu un domn profesor. Așa.

Dați-mi absentele! Da, da, văd, iarăși foarte mulți elevi cari lipsesc. Pe viitor va trebui să pun o bancă specială pentru absenți. Bun.

Unde am rămas data trecută? Ah, da. Bine că-mi amintesc. Au venit doi elevi noi. Îi rog să se ridice în picioare. Dv. sunteți? Așa. Și cum vă numiți? Ionescu P. Dumitru? Și d-ta Ionescu P. Gheorghe? Aha! Sunteți frați.

Ionescu P. Dumitru când te-ai născut? — În 13 Noembrie 1909? — Și d-ta? — Tot în 13 Noembrie 1909? Sunteți gemeni? Ionescu P. Dumitru, unde te-ai născut? La Pitești? și d-ta Gheorghe, tot la Pitești? — Bine, luați loc și sper că fratele mai mare va da totdeauna numai exemple bune fratelui mai mic. — Așa. Va să zică data trecută, am rămas la...? închiderea ferestrei, Georgescule, trebuie făcută fără sgomot... la apărarea... fără scandal Georgescule ți-am spus!

...la apărarea trecătoarei dela Termopile, prin regele... proștilor, numai le place totdeauna să rădă fără motiv. ...prin regele Spartei... Mitică Popescu, treci la colț... prin regele Spartei, Leonida.

Cuvântul Termonile înseamnă după cum de altfel ati trebui s'o știți: trecătoarea isvoarelor... numai de glume vă țineți voi cei doi de colo... trecătoarea isvoarelor

fierbinți. Ca apărători ai trecutului erau, decât... — nătlăra leneși, după ce nu învățați, vorau toată vremea... nu erau decât trestute de Spartani. Pe când Persanii erau...

— Caraghioși ca voi. n'an mai văzut niciodată... pe când Persanii erau cu sutele de mii.

Atunci Regele Persanilor trimise la Leonida un sol, care-i spuse: — dă-mi îndată briceagul, secătu-ră, ce te joci cu el dela începutul orei... care-i spuse: umbrela... lasă la cuer, Radule, nu se ține în clasă... care-i spuse: predați armele. /tunci Leonida îi răspunse disprețuitor: nu mai băga degetele în nas, găgăuță, nu ți-e rușine!

Leonida, precum am spus răspunse: cu atât mai bine, vom lupta... în pat se doarme, nu în bancă... vom lupta în umbră.

După trei zile, trupele Persanilor năvăliră asupra trecătoarei cu un nou... Popescu, Ionescu, Stan Păpușe și Mitică Popescu, ești afară din clasă. Nerușinaților! Să veniți după o oră la cancelarie, o să vă învăț eu minte, să mâncați în timpul lecțiilor...cu numele Nemuritorilor pe buze. Dar iată că Spartanii începură să strige cu spaimă: cine aruncă cu cocoloșe de hârtie?

...să strige cu spaimă: Trădare! Căci un spartan trădător, anume: — Tănase, lasă scrisul și fii atent!... anume Ephialtes, arătase persanilor un drum dosit, astfel că aceștia înconjurară pe Spartani. Cei trei sute de eroi împreună cu Leonida, își pierdură viața, apărându-și țara. După câțiva ani, patria recunoscătoare ridică pe locul acela, în amintirea lor, un monument, reprezentând un leu, iar pe soclu au scris niște versuri, care în traducerea exact metrică sună astfel: Secături, obraznici, nerușinați, sălbatici, leneși și caraghioși, nu vă mai liniștiți! Rămâneți repenți! Vă elimin pe toți... Și după masă, arest!

D. profesor Istoricescu, părăsi clasa.

dipnă O.K. Gervard

Putefi opri

căderea părului Dv. p in PETROLE HAHN, l. ț u nea igienică suverană contra căderii părului, mătrețe și a mâncărimei capului.

- PETROLE HAHN, curată și dă un aspect lucios părului fără a-l face gras, fixează c-a-fura și îl păstrează suplețea naturală.

DE VANZARE PRETUTINDENI

Refuzați contrafacările și cereți numai flacoane în ambalaj original

Putefi pierde trenul!

Însă să nu pierdeți ocazia de a cunoaște produsele fotografice:

Aparate „WELTA”
Hârtii: „FEIL”
Plăci și filme: „VERAX”

Cereți-le turnizorului Dv. sau dacă nu le găsiți, direct reprezentanței:

CENTRALA FOTOGRAFICĂ
Theodor Gr. Thoma

București 1, str. Domnița Anastasia 7
(fostă Belvedere)
Telef. 354/82

PUDRA TRIANON

adeverată binefacere

PENTRU ÎNGRIJIREA TENULUI Dv.

CITIȚI

MAGAZINUL

No. 7

Din țară

După Caravana „Citroen”, o nouă manifestare automobilistă ne-a vizitat țara: Caravana Ford.

Fotografiile publicate în această pagină reprezintă:
1) Suveranul și Voevodul Mihai primind explicații în piața palatului regal, din partea conducătorului caravanei Ford.

2) De curând s'a deschis în București o expoziție a școalelor profesionale din întreaga țară. Fotografia noastră reprezintă pe Regina Maria și Prințesa Ileana în mijlocul comitetului organizator.

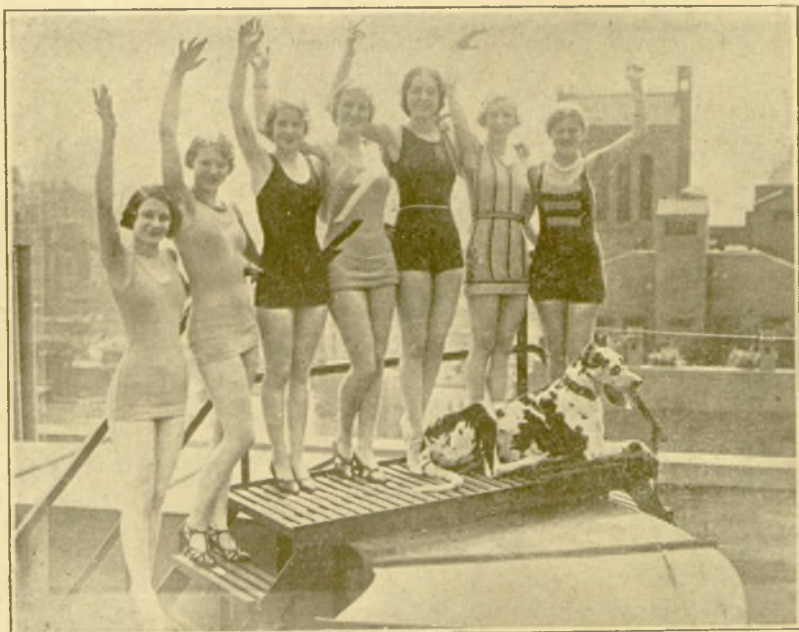
3) Comitetul organizator al Expoziției școlilor profesionale din țară, fotografiat în grup.

4) Un grup de participanți la Congresul federației internaționale aviatice, în excursiune pe Valea Prahovei.

5) Un instantaneu prins la Congresul medicilor din România, care s'a ținut la Constanța.

Concursul din Galveston s'a terminat

Frumusețile europene fotografiate pe terasa hotelului din New-York. (A treia din dreapta, „Miss Universe”).

Reprezentantele Europei au fost cinematografiate în grup la New-York

O radiogramă a agenției „Rador” a anunțat terminarea concursului internațional de frumusețe din Galveston.

Au luat parte pe lângă alesele din Statele Unite, reprezentantele Australiei, Danemarcei, Germaniei, Norvegiei, Suediei, Franței și Belgiei.

Domnișoara Erastia Peretz, „Miss România 1931” care a plecat cu întârziere din România, din cauza formalităților, s'a îmbarcat la 3 Iunie pe bordul vaporului „Paris”, în portul Hâvre.

Pe Ocean vaporul a trecut printr'o furtună puternică, iar la New-York a sosit tocmai în timpul unei greve a lucrătorilor dela căile ferate.

Telegrama particulară pe care am primit-o, ne anunță că „Miss România” s'a îmbarcat pe un vapor cu care a plecat la Galveston, unde a sosit însă cu întârziere, astfel că n'a mai putut lua parte la concurs.

Totuș din știrile primite, suntem informați că frumusețea naturală și atât de încântătoare a impresionat puternic pe membrii juriului, cari și-au exprimat regretul că aleasa României n'a putut participa la concurs.

„Miss Universe” a fost proclamată „Miss Belgia”, o brunetă adorabilă, care în contradicție cu modernismul exagerat, poartă părul lung și rochii extrem de decente.

Noua „Miss Universe” este încă una din puținele reprezentante ale Europei, care a putut cuceri acest titlu.

În numărul viitor vom publica amănunte complete asupra concursului precum și impresiile „Miss României”, din principiara călătorie pe care a întreprins-o.

VILEGIATURA (Urmare din pag. 2-a) Cu Nautilus la Polul Nord (Urmare din pag. 3-a)

— „Nimic nu mai cade!”

LA MUNTE.

După cum Constanța este perla Mării Negre și reprezentanta stațiilor noastre maritime, tot la fel Sinaia este a munților. (Se vede și din nume: „Sinaia” se trage din muntele „Sinai”).

După cum la Constanța sunt plimbările în oraș la Sinaia sunt excursiile în împrejurimi.

EXCURSII.

Excursiile se pot face admirabil cu trenul, cu calul sau pe jos.

Însă....

Însă a merge pe jos la Sinaia e un lucru josnic.

Spre a admira splendoarea peisajelor iei trenul și la fiecare pas ai o emoție.

Căi se găsesc, însă trebuiesc reținuți din luna Aprilie.

POZIȚII.

Pozițiile la Sinaia sunt foarte variate.

Domnul primar are o poziție socială foarte importantă.

Se pare că un partid politic ar avea aici o oarecare o-poziție.

Excursiile sunt: Omul, însă nici-un om nu merge acolo, domnul și doamna Peș, cu domnișoara Peș, Sfânta Ana, care din cauza depărtării sale, pentru a mânca o bucată bună, trebuie să mergi o bună bucată, și Poiana Țapului în care din cauza marelui număr de excursioniști, n'a mai rămas nici o poartă și nici țap.

Și mai este și excursia soacrelor la Urlătoarea. Oamenii de prin împrejurimile locului se feresc însă cu teamă de a trece pe

acolo, din cauza unor bătrânești superstiții.

Distracția cea mare la Sinaia însă o formează:

CAZINOUL.

(Domnul zejar este rugat a copia exact cele scrise la capitolul „Casino” din Constanța. Nu e nici o diferență).

APELE MINERALE.

Pentru cei cărora le vine greu să facă în stațiuni o cură, neavând vreo sinecură, se recomandă să facă manicură și pedicură.

O cură de ape minerale însă se poate face foarte ușor:

I-a zi:

- 1) Mergi la Strand.
- 2) Mănânci.
- 3) Cumperi un sifon.
- 4) Îi bei.

II-a zi.

- 1) Mergi la Strand.
- 2) Mănânci.
- 3) Cumperi un sifon.
- 4) Pui vreo două-trei picături de vin.
- 5) Îi bei.

III-a zi.

- 1) Mergi la Strand.
- 2) Mănânci.
- 3) Cumperi un sifon.
- 4) Pui jumătate sifon, jumătate de vin.
- 5) Îi bei.

IV-a zi.

- 1) Mergi la Strand.
- 2) Mănânci.
- 3) Cumperi un pahar de sifon.
- 4) Torni în el un kilogram de vin.
- 5) Îi bei.

Cură merge progresiv.

N. KIRITESCU

El fu impresionat văzând mii de oi și cai murind din pricina arșitei și a secetei. Pionerii și crescătorii de vite au fost ruinați.

— „Am văzut, spune Sir Wilkins, sărmănele ființe chinându-se în agonie și am văzut mai apoi revărsarea ploii binefăcătoare și oamenii în capul gol, alergând în șuvoaiele năvalnice, ce curgeau din văzduh. I-am văzut ingenunchind și mulțumind Domnului pentru îndrumarea lui. Însă ploaia venise prea târziu, pentruca fermierii și agricultorii să mai poată profita de ea”.

Atât de puternic s'a întipărit în mintea copilului tabloul acestei tragedii omenești, încât 40 de ani mai târziu, îl vedem expunându-și viața într'o expediție sub iceberuri și banchize, pentru a putea contribui la propășirea științei cunoașterii vremii.

— „Ideia de a rezolva problema prezicerilor meteorologice, spune Wilkins, mă preocupă în chipul cel mai viu.

Fără îndoială că atmosfera e guvernată de legi fizice. De-am putea descoperi cauzele acestor legi, ne-am putea pune forțele în încercare cu una din cele mai puternice din lume.

Bineînțeles că această chestiune nu putea fi studiată numai din Australia, ci cercetările trebuiau îndreptate în lumea întreagă, incluziv regiunile polare”.

* * *

Din expunerea de mai sus se poate vedea că expediția submarinului „Nautilus” urmărește scopuri pur științifice.

Bineînțeles, în cazul unui succes deplin, „Nautilus” va bate în acelaș timp un record sportiv, fiind primul vapor care va ajunge la polul Nord.

* * *

În momentul în care închidem ediția, ne parvine o radiogramă care ne anunță că din pricina unei puternice furtuni pe Ocean, submarinul „Nautilus” a naufragiat.

Afară de vasul care-l însoțește, au mai plecat în ajutorul lui „Nautilus” cuirasatele americane „Wyoting” și „Arkansas”, care se speră că vor putea salva atât vasul naufragiat, cât și echipagiul îmbarcat. „Nautilus” va fi remorcat în portul Queenstown, unde i se vor face probabil reparații.

Dintr'o radiogramă emisă dela bordul submarinului, reiese că vasul s'a luptat cu furtuna, care a distrus în câteva minute, mașina de orientare dela cârmă, zidul de apărare al postului de comandă și în tregul post de comandă de pe exteriorul bordului.

Cu această ocazie a fost serios rănit și căpitanul Danenhowe care a putut fi salvat numai cu mari greutate, fiind literalmente smulț de valuri dela bord.

În momentul emisiunii acestei radiograme, „Nautilus” nu mai naviga decât cu o mașină, celelalte fiind deteriorate.

S'a putut constata deci, că vasul a fost prefăcut în mod foarte fragil, pentru îndrăznețea expediției proiectată. O simplă furtună a fost de-ajuns, ca să se dovedească incapacitatea de manevrare a submarinului.

Vom reveni în numărul viitor, cu amănunte ample

Naufragiul „Meduzei“

Din dramele vieții de mare

SPRE SENEGAL

Prin tratatul din 1815, Senegalul fiind restituit Franței, o expediție a fost trimisă să-l ia în stăpânire. Această expediție din 1815 făcea parte guvernatorul, însoțit de câteva trupe, se compunea din patru vase: fregata *La Meduse*, armată cu 44 tunuri, coverta *L'Echo*, corabia *La Loire* și bricul *Argus*.

Șeful expediției era comandantul Chaumareys care înainte de revoluție fusese secund de vas, apoi emigrase, așa că mai bine de 25 ani nu-și mai exercitase profesiunea. Pe lângă lipsa de cunoștințe nautice era de un spirit ușurel și egoist, ceea ce-l împiedica de a-și îndeplini îndatoririle. Din nenorocire își luase ca secund pe un anume Richefort, incapabil și îngâmfat dela care însă căuta indirect să afle câte ceva, spre a nu se băga de seamă in experiența lui. Această flotilă plecase din Rochefort, în ziua de 17 Iulie 1816. În începutul navigației s'a petrecut fără să se observe nici un incident, numai că *Meduza* naviga cu mult mai ușor decât celelalte vase. Comandantul de Chaumareys, plătisindu-se a se ține în același convoi cu celelalte trei, le părăsi îndreptându-se cu toată viteza spre punctul de sosire, astfel că din primele zile se depărta dela unul din cele mai principale ordine de drum.

La 1 Iulie au trecut capul Boyador și sărbătoriră trecerea tropicului. Un pasager anume Corrao, de pe *Meduza*, istorisește următoarele:

SPRE PIEIRE

După obicei, echipajul vasului s'a dat la sărbătorile glumețe ale botezului și a împărțit tot felul de trofee în onoarea lui Neptun. Acest ciudat obicei oferă marinariilor travestiți în zei marii, ocazia de a strânge bani cu cheta dela pasageri și dela ceilalți oameni ai echipajului.

În timpul acestor jocuri cari au durat trei ore, numite cu drept cuvânt ore mortale, pentru că noi alergam spre peirea noastră, comandantul Chaumareys prezida inconștient această serbare, pe când ofițerul care îi câștigase încrederea, se preumbla la „comandă”, îndreptându-și nepăsător privirile într-o parte a mării, cu vârfuri de stânci, al căror număr și pericol, fără îndoielă, nu le cunoștea.

La plecare, instrucțiile precise de Minister, erau să fie recunoscut capul Blanc, să se parcurgă 22 mile în larg și apoi să se îndrepte către pământ cu cea mai mare precauție și cu sonda în mână. Aceste prescripțiuni au fost urmate de cele trei vase, cari au sosit fără nici un incident la St. Louis. Însă comandantul de Chaumareys, cu gândul de a sosi mai curând, luă drumul spre Sud, după ce mersese abia zece mile la West de capul Blanc, pe care nu-l recunoscuse bine. Mai mult pasageri cari cunoșteau pericolele acestor țărâuri, au început a se îngrijora la ideea că drumul trasat era prea apropiat de bancul nisipos dela Arguin, însă poveștile nu au fost luate în considerație. S'au făcut sondaje din două în două ore, s'a pus vasul în pană și cum în dimineața de 2 Iulie se credea că au mai mult de

două sute brațe adâncime, au încercat să probeze spre S. S. Est, drum care ducea mai deadreptul spre uscat. Pe la amiază, un ofițer, după ce calculă în ce punct se află vasul, era sigur că se găseau pe banc, și făcu îndată cunoscut unuia din ofițeri, care avertizase pe căpitan cu câteva zile mai de vreme, în

Se întinseră pânzele. S'a sondat din nou, indicându-se numai șase brațe.

PE STÂNCA

Fregata mergând în voie, împotriva vântului, a lovit la un moment dat fundul. Lovitura se repe-

...am zărit brikul în depărtare...

privința drumului ce trebuia să țină. Dar acesta îi răspunse:

— „Lăsați, suntem pe un fund de optzeci de brațe.”

Fața apei se schimbăse cu totul, numeroase ierburile se arătau în lungul drumului și se putea prinde mult pește. Toate acestea probau fără îndoială, că ne găsim pe un fund ridicat; sonda ne arăta că avem numai 18 brațe. Ofițerul de cart înștiință îndată pe comandant, care ordonă să mergem puțin în vânt. Eram în plin larg al mării, cu velele brățate la bord.

În sfârșit, încă o lovitură și corabia se opri într'un loc, unde sonda nu arăta decât cinci metri și șasezeci c. m. apă. Ne găsim în această nenorocită poziție, tocmai în epoca mareelor, timp foarte defavorabil, pentru că apa trebuia să scadă. Vasul s'a pus pe banc între orele trei și trei și un sfert după amiază. Această întâmplare răspândi cea mai adâncă consternare. Îndată s'au luat dispoziții de a se degaja vasul, s'au fundarist ancorele în diferite puncte și s'a virat cabestanul, dar aceste manevre pre-

lungite timp de două zile, nu au dat nici un rezultat.

Prevăzându-se pierderea vasului, s'a ținut un consiliu, spre a se găsi mijlocul sigur pentru salvarea echipajului. Guvernatorul Senegalului era de părere să se construiască o plută, care să poată suporta două sute oameni și provizii. Astfel au fost siliți să adopte acest plan pentru că cele șase bărci de salvare de pe fregată nu erau în stare de a suporta cele 160 persoane de pe vas.

Alimentele trebuiau transbordate pe plută și la orele de masă echipajele bărcilor să vină pentru a-și lua fiecare porția. Apoi, după ce vor debarca pe coasta nisipoasă ale deșertului, să se formeze caravane, care să se îndrepte spre St. Louis. Evenimentele petrecute după aceea, probă că planul fusese foarte bine conceput și ar fi fost încoronat de succes, dacă din nenorocire executarea hotărârilor, n'ar fi fost împiedicate de cea mai tristă sugestie a egoismului.

La un moment *Meduza* începu a se mișca, aproape plutia, și în timpul fluxului numai partea dinapoi mai atinge puțin bancul. Toți aveau mare speranță pentru ziua următoare, dar în noaptea din patru spre cinci, cerul se întunecă, vântul sufla cu putere, marea s'a montat și fregata se mișca din ce în ce din loc, isbindu-se de fund cu mai multă putere.

VASUL SE SPARGE

În fiecare moment ne așteptam s'o vedem despicându-se. Consternarea deveni din nou generală și speriați credeam că vasul va fi pierdut, fără nici un mijloc de scăpare. În mijlocul nopții, vasul s'a spart, chila s'a rupt în două, cârma s'a desfăcut și nu se mai ținea înapoi, decât în lanțuri, isbindu-se cu putere în pupă. Peretele dina-

Un desodorizant eficient, un germicid sigur, Lysoform-ul este strict necesar toaletei intime

Femeia, care e conștientă de rolul important ce-l joacă igiena în păstrarea sănătății, știe că săpunul și apa nu sunt singurele elemente necesare unei curățenii desavârșite ale organelor sale. Deaceia femeile, care dau o atențiune deosebită sănătății și îngrijirii corpului, întrebuintează pentru toaleta intimă Lysoform, pentru că acest preparat este un germicid sigur și un puternic desodorizant. Fiind lichid, Lysoform-ul se poate întrebuinta de îndată ce este amestecat cu apă.

Experiențele au dovedit că Lysoform-ul, în ciuda acțiunii sale germicide, este nevătmător pentru țesuturile delicate ale organelor.

Lysoform este un produs brevetat și nu se vinde vârsat. Când veți cumpăra o nouă rezervă, cereți numai flaconul sigilat de culoare verde închis.

Lysoform

poi din camera comandatului, fusese ridicat de apa care năvălia într'un chip înspăimântător.

La pericolul cu care ne amenința marea, s'a adăugat în curând pericolul amenințării pornite din disperare și din lipsa de orice răspundere față de autorități, fiind toți scapați numai de instinctul imperios al conservării. Pe la orele unsprezece câțiva militari făcând pe camarazii lor să creadă că vor fi părăsiți, aceștia, s'au revoltat. Mai mulți soldați își luară armele și se așezară pe punte, unde ocupară toate eschile. Prezența guvernatorului și a ofițerilor a fost de ajuns pentru a liniși spiritele și a restabili ordinea.

În curând pluta fiind împinsă de curent cu putere, rupse funiile ce o legau de fregată, și așa desprinsă, luă drumul în voia vântului.

Câteva strigăte anunțară acest accident. O barcă a reușit s'o readucă la bord.

Trecu o noapte neînchipuit de tristă; chinuți de ideea că vasul nostru era cu totul pierdut, împinși când într-o prte, când într'alta, de zguduitorile puternice cedeau valurile, nu ne puteam odihni un moment.

A doua zi în zori, erau aproape trei metri de apă în magazii și pompele nu puteau pridi, deci se lua hotărârea ca să se racă evacua cea mai curând posibil.

Pluta era lungă de 20 de metri și lată de 7 metri. Fusesse construită din catargele fregatei, din traverse și alte lemne, legate între ele. Vergele velelor formau părțile principale și erau reunite câte două în centrul plutei.

PE PLUTA

Scânduri bătute deasupra acestui plan, formau un fel de parchet. Dar nici această construcție imperfectă nu era de tot gata pentru scopul în care se lucra, și a trebuit să fie întrebuițată pentru salvarea a 120 militari, 23 marinari și pasageri. În barca cea mare au încăput 35 de persoane, în barca comandatului 28 persoane într'o barcă mai mare 42 persoane, în balenieră 88, și în barca de

8 rame 25. În cea mai mică balenieră au fost imbarcate 15 persoane. Proviziile, vinul, apa, trebuiau imbarcate pe plută și în bărci, însă la evacuare, totul se petrecuse într'o asemenea învălmășală încât toate aceste lucruri de mare importanță, au fost rău împărțite și un foarte mare număr lăsat pe fregată, sau aruncat în mare, din cauza desordinei și înghesuelii.

O dispoziție de onoare prescrie între altele că în caz de naufragiu, comandantul vasului să părăsească cel din urmă bastimentul. Dar comandantul de Chaumareys se abătuse de la această obligație și a scoborât în barcă pe când se mai aflau încă șasezeci de oameni pe fregată.

În cele din urmă rămăseră numai 17 oameni, cari nu au putut fi repartizați în bărci, deoarece erau prea încărcate și incapabile a lupta cu marea. În raport însă se spune că amărui, că aceștia s'ar fi putut imbarca pe celelalte bărci, și mai cu seama pe aceia în care se afla guvernatorul și familia sa.

În momentul pornirii, pluta remorca de cele șase bărci, se despărțea de fregată în strigăte de: „*Trăiască Regele*!”. Toți mai aveau curaj încă. Șefii de bărci juraseră să nu părăsească pluta; trebuiau să scape pe tot, ori să piară împreună! Dar abia au condus-o două mile și aceste jurăminte au fost uitate.

Era în momentul fluxului și curentul împingea bărcile în larg. A se găsi cineva în mijlocul mării pe o simplă plută, negreșit că simte oarecare frică, după câteva ore, curenții trebuiau să ne schimbă direcția și să ne favorizeze. Era nevoie a aștepta acest moment care ne da posibilitatea a ne apropia de pământ, de care nu se despărțiam mai mult de 12-15 mile.

Aceasta este atât de adevărat, că seara, înainte de apusul soarelui, bărcile recunoscură coasta.

Poate că au fost forțate de a ne părăsi, chiar din a doua noapte după plecarea noastră, căci le-ar fi trebuit 36 ore spre a ne remorca până la țarm, deoarece timpul era foarte rău.

PARASIȚI

Nu crezurăm în primele momente că am fost părăsiți atât de fără de milă. Ne închipuim că bărcile au apucat largul mării, numai pentru că au zărit o corabie, și alergau să-i ceară ajutor.

Când toți se convinseseră că era o simplă iluzie, de a mai conta pe înapoieră bărcilor, ne privirăm unii pe alții incremenți. Puțin câte puțin, cei mai inteligenți căutară a întări curajul, dându-și exact seama de situația înspăimântătoare în care ne aflam.

Naufragiile erau atât de strâns unii de alții, că le era imposibil a se mișca. Multora le atârna mai tot corpul în apă. În momentul plecării, văzând că pluta se va scufunda sub povara oamenilor, mai multe butoaie cu făină fură aruncate în mare.

Nimeni n'a avut grije de provizii, astfel că abia s'a mai găsit un singur sac cu pesmeți, cam de 20 kgr., ce s'au udat și s'au făcut coacă; foamea era deci inevitabilă. Ca băutură se mai găseau șase butoaie cu vin și două vase cu apă.

Pe de altă parte, pe plută nu erau nici hărți, nici busolă, iar mica pânză ce se găsea, abia a putut fi priasă de catargul improvizat.

Galeții ne-au servit la o singură masă, la prânz. Noaptea a fost liniștită, dar îngrozitoare, din cauza vântului rece. De câte ori valurile ridicau o margine a plutei,

pasagerii cădeau unii peste alții și neconștienți se auziau strigătele lor disperate.

Când se crăpă de ziua, s'a observat că vre-o două zeci de oameni pieriseră. Câțiva dintre ei, mai avea picioarele prinse între traversele plutei și trupurile scufundate în mare. Unul singur a fost readus la viață, prin îngrijirile celor doi fii ai săi.

În această zi destul de frumoasă, încă se mai nutria speranța de a revedea bărcile, dar de îndată ce se văzură înșelați, o disperare fără margini la cuprinse sunetele.

Seara cerul fu acoperit de nori groși și marea mai îngrozitoare ca aceea precedentă. Oamenii neputând să se țină la margini, căutară a se reuni în mijlocul plutei, iar cei cari n'au putut să ajungă, pieriră mai toți. Îngrămădirea în mijlocul plutei se făcu în așa fel, că mulți au fost înăbușiți sub greutatea camarazilor lor, cari cădeau unii peste alții.

DISPERAREA

Soldații și marinarii știind că sunt pierduți, s'au apucat să bea peste măsură.

Infuriati, începură să strige că sunt trădați, că trebuie să moară toți împreună, și începură să strice pluta, desfăcând încheieturile. Ofițeri și pasageri cari nu și-au pierdut mințile, se opuseră. O luptă groznică se încinse cu baionete, securi, săbii și cuțite, etc. Luna singură lumina această scenă înspăimântătoare.

În revărsatul zorilor se constată că șasezeci de oameni pieriseră, iar un sfert se înecase de disperare.

O altă nenorocire provenită din cauza revoltei, se mai putu constata.

În timpul încăierării, cele două butoaie cu vin și singurele două vase cu apă, fuseseră aruncate în mare. Nu mai rămăsese decât un singur butoi cu vin, care trebuia să se împartă între cei șasezeci de supraviețuitori. Tot în această zi s'au săvârșit și cele din urmă acte de canibalism. Câțiva oameni se aruncară asupra cadavrelor din care sfășiau bucăți de carne. Noaptea fu ceva mai liniștită, dar cu începutul celei de a patra zi, se numărară alți doisprezece morți. Din fericire un banc de pești sburători a fost prins între traversele plutei. Cu un amnar s'a putut face foc, din rămășițele unui butoi, — pe care s'a fript peștele prins și peste care s'a aruncat și carne de om.

Spaniolii, italienii și negrii rămași neutri până atunci, formară un complot de a arunca în mare pe toți tovarășii lor. În ziua următoare mai erau în viață treizeci oameni, dintre cari cei mai mulți răniți. Numai cincisprezece naufragați păreau să mai poată trăi încă câteva zile. Toți ceilalți, acoperiți de răni adânci, își pierduseră mințile. Cu toate acestea aveau dreptul să-și primească partea lor la împărțirea proviziei și noi calculam că până ce-și vor da sufletul, mai puteau consuma treizeci sau patruzeci butelii cu vin, cari dacă le-am fi avut pentru noi, ne-ar fi fost de mare folos.

Se ținură deliberări pentru a se da bolnavilor numai jumătate din rația lor, ceea ce însemna a le grăbi moartea.

BOLNAVII ARUNCAȚI ÎN MARE

În urma unui consiliu impus de cea mai înspăimântătoare disperare, se hotărî a se arunca bolnavii în mare. Acest mijloc, oricât de potrivit era cu nenorocirea și oricât de îngrozitor era, ni se pă-

ru singurul care mai putea să ne zerve vin supraviețuitorilor pentru șase zile, câte două sferturi pe zi.

Dar această hotărâre odată luată, cine ar mai fi îndrăznit s'o ex-cute?

Obişnuința de a vedea moarte năpustindu-se asupra noastră, siguranța că fără acest mijloc inevitabil vom pieri, ne împietri în mele, devenite nesimțitoare oricui alt sentiment, afară de acel al conservării noastre.

Trei marinari și un soldat luară această însărcinare, iar mame-am acoperit capul și-am vărsat lacrimi de mila acestor nenorociți.

Printre ei era și cantiniera soțul ei, pe cari nu cu mult înainte îi scăpasem, în momentul când erau să se înecă.

Amândoi fuseseră răniți în luptele cu răsculații: femeia avea coapsa piciorului sfărâmată între lemnele plutei, iar bărbatul primise o lovitură de sabie la cap, care-i pricinuisese o rană adâncă.

Această franceză, căreia militarii îi dădeau Marea drept mor-mânt, fusese soră de caritate voluntară timp de douăzeci de ani la glorioasele ostenele ale armatei franceze, timp de douăzeci de ani ea cărase cele trebuincioase vitezilor pe câmpul de luptă, sau le dăduse mângâieri. Și ea muria în mijlocul alor ei, prin mâinile lor.

UN FLUTURE

Un eveniment nou veni să ne aducă o fericită distracție în această profundă nenorocire. Un fluture alb, — din genul acelor care sunt atât de comuni în Franța, — apărură sburând pe deasupra capetelor noastre și se așeză pe pânza plutei. Am crezut că mica viată era un antemergător, aducându-ne vestea unei apropieri de uscat, ceea ce făcu imediat ca speranța să ne cuprindă cu un fel de delir. Această era ziua a noua de când ne aflam pe plută, de când chinurile foamei ne rupeau pânțele. Soldații și marinarii mâncau cu ochi lacomi mica pradă și par'că s'ar lăsa certat pe ea. Alții priveau fluturile ca pe un trimis din cer și de clarară că iau mica insectă sub protecția lor, împiedecându-i astfel a-i face vre-un rău. Ne întoarsem deci privirile și rugăciunile către acest pământ mult dorit, care se părea că i se arată la fiecare moment. Eram siguri că nu eram departe, fiindcă în zilele următoare ni se arătară o mulțime de fluturi, sburând împrejurul pânzei noastre, și încă un semn tot atât de sigur a fost un pescarus, care sbura deasupra plutei.

Mai trecură încă trei zile în chinuri nespuse. Atât de mult disprețuam viața, că mulți dintre noi se scaldau în fața rechinelor, cari înconjurau pluta.

O SPERANȚA

În dimineața zilei de 17, soarele eși din nori. După ce ne înălțară rugăciunile către Dumnezeu, ne împărțirăm vin, sorbindu-ne fiecare porția cu deliciu. Un căpitan de artilerie, uitându-se spre orizont, zări o corabie, pe care ne-o arată cu un strigăt de bucurie. Recunoscurăm un bric, însă o mare depărtare. Vederea acestui bastiment răspândi între noi o veselie greu de închipuit. Fiecare se credea scăpat și mii de mulțumiri făcărăm lui Dumnezeu. Cu toate acestea, frica începu să se amestece din nou cu speranța. Ridicărăm o grămadă de butoaie, în vârful cărora am legat batiste de diferite culori. Apoi am ajutat-nuia să se urce pe catargul improvizat. În mai mult de o jumătate

FRUMOȘII DINȚI ALBI

Frumoșii dinți albi atrag toate privirile. Dinții galbeni sunt desăgreabili și supărători la privirile altora, nlăturând tot farmecul.

Dacă doriți ca dinții Dv. să fie mai albi, neatacabili cariei și ca gingiile să fie mai ferme și roze, începeți a întrebuința KOLYNOS-ul. Veți fi încântat de rezultat. Nimic nu-i egalează. Unica sa spumă antiseptică, pătrunde în fiecare gaură și crăpătură.

El scoate urată peliculă galbenă de la suprafață, neutralizează acizii și omoară microbii periculoși gurei, cari provoacă caria. — Cercați KOLYNOS-ul 10 zile consecutiv — veți constata și resimți diferența.

În vechiul Egipt

Mult timp figura neagră a reginei Nofrit, soția faraonului Ahmosis I — care apare în mai toate frescele din mormântul ei, a stârnit uimirea egiptologilor. S'a crezut la început că era fiica vre-unui rege etiopian, sau nubian și că Ahmosis se căsătorise cu ea pentru cimentarea alianței sale cu aceste țări.

Acum însă, s'a descoperit că Nofrit are în picturi fața neagră, din cauza că după moarte a fost ridicată la rangul de divinitate. În fond tenul ei era de un delicat măsliniu. Principalul motiv pentru care preoțimea egipteană o făcuse din ea o zeiță a fost remarcabilul exemplu pe care l-a dat suptilor săi, prin venerația animalelor sacre, dintre care unele erau privite ca divinități iar altele ca embleme doar ale unor zei. Unele din divinitățile egiptene erau întotdeauna reprezentate în picturi cu figura neagră sau albastră. Regina Nofrit a avut deci parte de cea mai mare onoare în clipa când preoțimea se decisese să-i atribue în fresce o față de catran.

Reproducem aci un tablou găsit în mormânt, reprezentând pe regină lângă soțul său.

Bărbații ce se plâng că soțiile lor risipesc prea mult timp și afecție pentru pisici, ar trebui să se felicite că nu s'au născut în vechiul Egipt. La moartea unei pisici, întreaga familie era obligată să-și radă sprâncenele, în semn de doliu. În ziua aceea nu se mânca: Hrana era considerată sacră de egipteni.

Populația ar fi putut fără îndoială, să evite toate aceste neplăceri, refuzând pur și simplu să țină pisici, dar aceasta era o datorie religioasă, greu de ocolit. Pisicile, după cum se știe, se înmulțesc foarte repede și uciderea intenționată a acestor animale, era pedepsită cu moartea. Și chiar când o pisică era omorâtă fără voie, cel care avusese nenorocirea s'o facă, risca să fie linsat de mulțime și trebuia să dovedească preoților, că fără voie ucisese. Când cineva da peste o pisică moartă, rămânea la o oarecare depărtare și striga după ajutor; văicărindu-se și plângând, spunea tuturor că o găsise neinsuflețită și că în nici un caz nu-i cauzase moartea și se considera fericit dacă i se da crezare.

Desigur, problema surplusului de pisici trebuia rezolvată într'un fel; astfel erau temple în care trăiau sute de pisici, hrănite de credincioși și întreținute din donații și impozite. Regina Nofrit, — după cum spun textele din mormântul său, — a înzestrat un mare număr

din aceste sanctuare și probabil, sprâncenele sale n'au avut nici odată timpul să crească.

Dar pisicile nu erau singurele animale sacre care făceau preocuparea acestor regine. Mai erau duzini de alte specii, păsări, șerpi și chiar insecte, care treceau drept sfinte.

Căinele era venerat la Theba, fiind identificat cu zeul Anubis, care avea capul de șacal și conducea sufletele morților la marele zeu Osiris.

Era hrănit cu tot ce se găsea mai bun în casă, iar la moarte i se făceau funerarii pompoase. Intreaga familie își radea capul, în semn de doliu. Ca și în cazul pisicii, în ziua aceea nu se mânca, hrana devenind sacră.

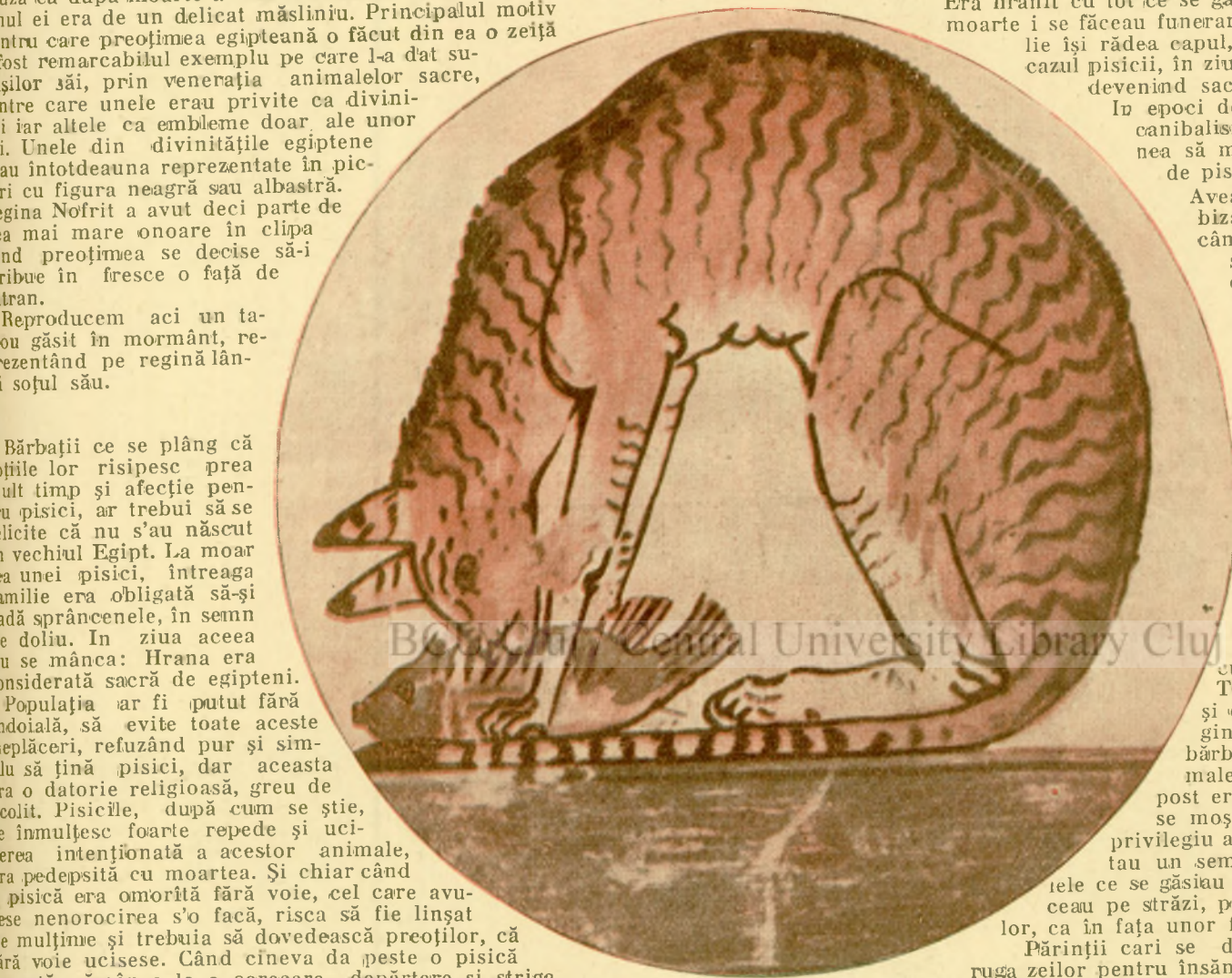
În epoci de foamete, mulți cădeau în canibalism, dar nimeni nu îndrăzne să mănânce carne de câine sau de pisică.

Aveau totuși un mod destul de bizar de a se debarasa când și când de surplusul animalelor sacre. În epoci de secetă, ciumă sau altă calamitate, animalele acestea erau învinuite că lăsaseră nenorocirile să se abată asupra ținutului. Preoții alegeau un mare număr din aceste animale, le închideau la întineric într'un templu; întâi căutau să trateze cu ele, apoi încercau să le sperie cu amenințări și apoi dacă epidemia sau foametea continua, le condamnau formal la moarte și le măcelăreau.

Regina Nofrit mai adora ibisul, pasărea cu ciocul lung, care era simbolul lui Thoth, zeul înțelepciunii. Ca și ceilalți monarhi egipteni, regina pusese un regiment de bărbați și femei în serviciul animalelor sacre de tot felul. Acest post era socotit o mare onoare și se moștenia din tată în fiu, ca un privilegiu al familiei. Acești oameni purtau un semn special, indicând animalele ce se găseau în îngrijirea lor și când treceau pe străzi, poporul se prosterna înaintea lor, ca în fața unor ființe superioare.

Părinții cari se duceau la templu, spre a se ruga zeilor pentru însănătoșirea unui copil suferind, tăiau jumătate sau tot părul bolnavului. Puneau acest păr pe unul din talerele unei balanțe iar pe celalt, atâta aur, până când talerul cu păr se ridica. Cu acest aur se cumpăra de mâncare pentru animalele sacre, reprezentând zeul implorat. În afară de donațiuni, fiecare district era obligat să plătească impozite pentru întreținerea animalelor.

Saloanele unde câinii și pisicile sunt spălați și onduțați, ni se par

Gâște și rațe care — deși considerate sacre în unele părți ale Egiptului — erau adesea picate pe pereții mormintelor, în credința că vor procura hrană morților. (În cerc) O pisică mănâcând un pește.

astăzi ultimul strigăt al noutății. Ei bine, aflați că servii animalelor sacre au făcut aceasta în Egipt cel puțin cu 40 de secole înaintea noastră. Li se făceau regulat băi calde și parfumate, după care erau unse cu cele mai fine uleiuri. Un istoric al antichității ne spune că se odihneau pe cele mai alese covoare și așternuturi, că moartea lor producea mai multă întristare decât a unui copil și că uneori costul funeraliilor lor atingea sume fantastice.

În timpul domniei lui Ptolomeu (323 a. Christos). Apis taurul sacru din Heliopolis muri. Preotul însărcinat cu funeraliile acestui animal, găsi că fondurile pe care le avea la îndemână erau insuficiente, și astfel făcu un împrumut de cincizeci de talanți de aur, echivalenți astăzi cu 1.632.000 de dolari (269.280.000 lei).

Vă întrebați poate, pe ce s'au cheltuit atâți bani? Aflați dar că îmbălsămarea marelui carcus se făcea cu cele mai costisitoare mirodenii, apoi venia plata armatei de ciocli; ceremoniile și înfășșit bogatul ospăt.

Funeraliile taurului sacru erau aproape tot atât de costisitoare ca și ale unui faraon.

Găstele erau privite ca animale sacre în unele orașe și tot astfel au fost considerate la Roma mai târziu. După concepția egiptenilor, zeul pământului, Sibu, era un colosal găscan, a cărui femeie a ouat „oul soarelui”.

Uliul simboliza pe Horus, divinității fiu al lui Osiris și al zeiței Isis; uciderea lui constituia de asemenea un greu păcat. Preoții lor știau cum să-i cheme din înălțimi și-i hrăneau zilnic cu carne proaspătă chiar când populația muria de foame.

Ciudata maimuță cunoscută sub numele de Cynocephal era adora-

Regina Nofrit împreună cu soțul său.

tă în templele dela Teba și Hermapolis. Maimuța verde de Etiopia, cunoscută sub numele de Cercopithecus își avea sanctuarul ei la Teba. Alte animale sacre erau ursul, nevăstuica, vulpea și

lupul. Chiar unele specii de pești erau considerate sfinte și cei ce îndrăzneau să le mănânce, se făceau vinovați de crimă. Peștele numit Oxyrhocus era atât de venerat, încât s'au găsit la Teba specimene

îmbălsămate.

Scarabeul era de asemenea sfânt. Era închinat lui Ra, zeul soarelui.

Un faraon egiptean pierdu o bătălie pentru că preoții văzând doi din acești cărăbuși traversând a gale cărarea pe care trebuia să o ia armata, opriră trupele în loc, până când insectele trecură nevătămate de cealaltă parte a drumului.

Puțini știu că egiptenii dădeau un rol în credințele lor până și plantelor. Astfel s'au găsit în orbitele mumiilor bulbi de ceapă și nu se știe de ce, preoții nu îndrăzneau să se atingă niciodată de ceapă, usturoiu sau praz, legume care erau în general mâncate de populație. Multe din credințele țăranilor de astăzi, asupra valorii medicinale și magice a unora din ierburi, flori și fructe, vin direct dela vechii egipteni.

S'a încercat a se explica în fel și chipuri această adorație a animalelor. Niciuna din presupunerile n'a dat satisfacție deplină egiptologilor. Originea sa e unul din misterele acestui răsărit de civilizație și probabil niciodată nu va fi bine cunoscută. Fapt sigur e că a înlocuit cu o mie de ani înaintea civilizației.

Legenda populară era că în primele epoci ale pământului, zeii erau mai slabi decât oamenii și că de teama barbariei lor, au luat forme de animale. Când înfășșit, au atins supremația, ordonară oamenilor să-i onoreze sub această formă atât în viață cât și la moarte.

După cât se pare, nici o zeiță și nici un zeu nu s'a gândit să ia forma unui cal, a unei hiene, sau a unei cămile, întrucât aceste animale nu erau adorate de anticul Egipt.

Z.

SĂNĂTATE PRIN

DIANA

FRANZBRANNTWEIN

Salonul de Coafură „Marcella”

Bulevardul Carol I No. 40 (parter)

Înzestrat cu un personal măestri în tehnica înfrumusețării, a fixat următoarele prețuri: Coafat lei 35, Tuns 30, Ondulațiuni apă 35, Manucure 30, Spălatul părului 40.

N.B. Personalul fiind retribuit cu leafă fixă lunară, bacșișul e riguros interzis.

Kopriol

PURGATIV IDEAL

DE

CIOCOLATA

LAXATIV PLĂCUT KOPROL

MINUNATA DESCOPERIREA ȘTIINTEI

DESTINATĂ FEMEILOR CE VOR SĂ FIE FRUMOSE

APA DE OBRAZ

„LAURA”

Unica pentru închis porii și curățirea pistriurilor împreună cu crema LAURA face un ten ideal.

LA TOATE DROGHERIILE ȘI FARMACIILE DIN CAPITALĂ

EN GROS PARFUMERIA „EXCELSIOR” CAL MOSILOR 78

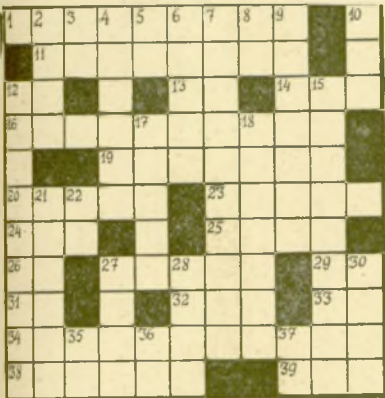
INDISCUTABIL PÂINEA HERDAN E CEA MAI BUNĂ

JOCURILE REALITATII

Cuvinte încrucișate

(10 puncte)

Orizontal: 1) Câmp de note pe care paște, atât solistul, cât și dirijorul! 11) Loc istoric în Dobrogea, în luptele dela 1916. 12) Particulă. 13) Prefix. 14) Nume bărbătesc. 16) Eparhie în județul Severin. 19) Păsări de baltă. 20) Cuvânt dela care derivă doctrina arabă, sinonim cu *Mahomedanism*. 23) Păsări venerate de egipteni. 24) Ființe presupuse di-

vine. 25) Marcă de automobil. 26) Pană (Tr.). 27) Numele simbolic al Ierusalimului. 28) Pronume. 31) Un ceas pe dos! 32) Particulă negativă. 33) Dați o mână de ajutor!! 28) Vechiu oraș în Mesopotamia. 39) Moșie (Od.).

Vertical: 2) Vechi cetate asediată de Napoleon. 3) Zeu oriental. 4) Ocupație. 5) Apucă! 6) Discurs la un banchet. 7) Specie de plante, cu frunze mari. 8) Notă muzicală. 9) Ținut care a avut o dinioară capitală în orașul dela nr. 38) Orizontal. 10) Pentru ghețe. 12) Câștigarea unei persoane pentru ideile tale. 15) Instituție care, atunci când este judiciară, vine în ajutorul oamenilor săraci cari au procese. 17) Provincie belgiană. 18) Sinonim pentru un oraș mare, unde creșterea exagerată a populației aduce o oarecare corupție. 21) Parte într'un cor. 22) Măsură itinerară chinezească. 27) Din când în când. 29) Identic. 34) Pronume. 35) Ars cu capul ars! 36) Auxiliar al viitorului. 37) Sunt.

de X.

vom publica pe cei cari au avut șansa să ne înainteze soluțiile pentru actualul concurs bilunar. **Arad:** Nic. Cimpoies, student (50).

Bazargic: Tina Colonel Eftimiu (60).

Bărlad: Al. Dobrinescu (60), Cincos, Constantiu (30).

Bistrița: Aurel Moldovanu (20).

Brăila: Aneta Vintilă (20), Camil Părvulescu (60), Paulina Florescu (40).

Brașov: Varga Rogy (60).

Brutia (Arges): D-tru Tomulescu, învățător (60).

București: A. Chatz (20), D-tru Gh. Nicolae (40), Subloct. Ionescu Gh. (20), Elena Ștefănescu (20), Samuel Millis (60), Gh. Diamandescu, student (60).

Câmpina: Nicu Gh. Slavu (60), Rică Măcărescu (60).

Caracal: Elena Dumitrescu (20), Nic. Popescu, avocat (60).

C-Lung (Muscul): Costel Dumitrescu (60).

Constanța: N. Gh. Stănescu (60).

Focșani: Pincu A. Saul (60).

Galați: Lucreția Nestor (60).

Iasi: I. Dodon (60).

Lăculețe: Subloct. Simionica Grig (60).

Militari (Ilfov): Theodor Dumitrescu (40).

N.B. In nr. viitor, vom publica restul participanților la acest concurs, distribuind și premiile pentru 227 și 228. **REBUS**

Nouile noastre premii Concursuri bilunare

Deslegările problemelor în numerele 229 și 230 se primesc timp de șase zile dela apariția fiecărui număr, adică până Luni, orele 6 seara.

Deslegările, precum și numele deslegătorilor vor putea fi astfel publicate săptămânal, iar rezultatul tragerii la sorți, de două ori pe lună.

De fiecare tragere se vor acorda următoarele premii, proporțional cu numărul jocurilor deslegate:

PREMIUL I: 1000 lei în numerar;

PREMIUL II-lea: Două aparate de radio cu galenă;

PREMIUL III-lea: 4 volume din operele literare renumite.

N.B. — Deslegările vor fi însoțite de cuponul respectiv, purtând mențiunea: pentru jocuri.

Fiecare categorie va avea șanse egale în categoriile inferioare.

Rebus

(10 puncte)

de X.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

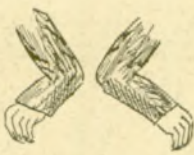
(3=i)

(3=i)

(1=J)

Se va afla un foarte cunoscut proverb românesc.

Poșta jocurilor

N. Gh. Stănescu - Constanța. — Deslegările se primesc după fiecare număr, spre a se publica numele concurenților săptămânal.

Cici Popescu - Craiova. — Dvs. ați câștigat un aparat de radio cu galenă! Veți primi, deci, aparatul de radio, iar nu 500 de lei, cum doriți.

Pincu A. Saul - Focșani. — Le vom păstra. Cât privește premiul ne vom interesa la timp.

Mihailu Leontopol - Viespești. — După cum reiese din opera dvs. (jocul de cuvinte încrucișate) sunteți un iorghișt incorrigibil...

Bine. Frumos și foarte bogat în conținut! Ce ne facem însă cu portretul dela mijloc, fiindcă în starea aceasta nu poate fi tipărit!

M. Mățăchiță. — Pare să fie oarecum original... Să-i mai corectez semnificațiile, și poate că se va publica odată șodată!

Eug. Chirotici - Loco. — Și dela data aceasta, talentul dvs., este un deosebitul care stă la suprafață.

Jean N. Alex. - Brașov. — Frumos! Și cuvintele sonore, și tema ingenioasă. Se va publica, deci,

când i se va reface și desenul, de o mână mai experimentată.

Isac Leibocivi. — Se va publica. Pe viitor veți lucra în tuș, cu mai multă îngrijire.

D. Ardeleanu - Pecica. — Cam confuz! Ce înțelegeți dvs. prin câpriori?...

Nu prea le găsesc chiar publicabile!

Mar. Sulitzeanu - Loco. — Probabil că jocul dv., „Barda”, a fost inspirat din propriul d-tale fel de a lucra... cu barda!

Pascu Cristescu - Cluj. — Fenomenul! M'ați și speriat cu simulațiile acelea de sfinți...

Deslegătorii jocurilor din n-rele 227-228

N. R. Întâmplarea a făcut ca nr. 227, propus pentru concursul bilunar, să fie intercalat și în seria precedentă.

Faptul acesta a derutat pe mulți deslegători, cari n'au știut dacă pot trimite nr. 227 cu seria de pe luna Maiu, sau pentru concursul bilunar din Iunie. Deocamdată

Tinerete și frăgezime prin MACK'S KAISER BORAX

Intrebuințați-l zilnic în apa dv. de spălat. Neîntrecut pentru îngrijirea pielii și a frumuseții

Citiți toți astăzi:

INVIDIA

— Romanul unei aventuri enigmatice și turburătoare, sub cerul Siciliei —

de EMIL LUCKA

în „LECTURA”
Floarea literaturilor străine

Cupon pentru jocuri

No. 230

Numele și prenumele _____

Adresa _____

NEDESCUTABIL PÂINEA **HERDAN** E CEA MAI BUNA

„REALITATEA ILUSTRATA”. — Director Nic. Constantin.

Redacția și Administrația: str. Const. Mille 7—9—11.

Prețul abonamentelor: Un an lei 400; 6 luni lei 200; 3 luni lei 100. Pentru străinătate lei 500 anual.

REALITATEA

Ilustrată

SPORTUL LUI PREFERAT. — Ramon Novarro pescuind de pe stâncile din apropiere de Santa Monica.
Atelierele „Adeverul”, S. A.